

Thật Giả Vị Hôn Thê

Contents

Thật Giả Vị Hôn Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	41
7. Chương 7	50
8. Chương 8	57
9. Chương 9	64
10. Chương 10: Chương 10 (hoàn)	73

Thật Giả Vị Hôn Thê

Giới thiệu

Có hai nữ nhân đồng thời tới cửa tự xưng là vị hôn thê của Đông Phương Ngạo hấn. Một trong số đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-gia-vi-hon-the>

1. Chương 1

Lạc Dương thành.

Đối lập với sự náo nhiệt, rộn ràng ở trên đường cái, thì ở khu phố phía Tây, trong một ngõ nhỏ lại yên lặng, mơ mơ truyền đến âm thanh nói chuyện thật nhỏ:

“Tiểu thư, người còn chịu đựng được không?”

Một nữ tử bộ dạng thanh tú, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ lo lắng, mắt nhìn chăm chăm vào vị cô nương hai mắt nhắm nghiền đang dựa lưng vào tường.

“Thu Vũ, người đừng quá lo lắng, để ta nghỉ ngơi một chút là ổn thôi.”

Tiếng nói thanh thoát, nhẹ nhàng phát ra từ nữ tử vận một thân bạch y, bộ dáng của nàng ôn nhu, tinh tế cẩn thận, nhưng mặt nàng thì lại tái nhợt, bàn tay mềm mại khẽ vuốt ngực, giữa trán còn không ngừng đổ mồ hôi lạnh, dường như nàng đang cố kìm nén đau đớn.

“Ai, tiểu thư người đã biết rõ kết quả như thế này, vậy mà vẫn làm...”

Người được gọi là Thu Vũ là nha hoàn của nàng, nhện không được thở dài, trên mặt xuất hiện tia bất đắc dĩ. Biết rõ khuyên bảo cũng không có hiệu quả, nhưng vẫn nhện không được nhắc đi nhắc lại.

Tào Tử Vận trên khuôn mặt tái nhợt nở ra một nụ cười khổ. Đúng vậy, luôn là như thế, cho nên nàng chỉ gieo gió gặt bão mà thôi.

“Các người nhìn xem ta phát hiện ra gì này, ở đây sao lại xuất hiện hai vị cô nương xinh đẹp như thế này”

Xoay mình nhìn lại, một đạo âm thanh ngả ngón vang lên. Ngõ hẹp không biết từ khi nào xuất hiện một gã công tử, phía sau hắn còn có hai gã tùy tùng. Hắn lộ vẻ mặt thèm nhỏ dãi, nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang dựa lưng vào tường.

“Người là ai? Người muốn làm cái gì?”

Thu Vũ dang hai tay che chắn trước người tiểu thư nhà mình, hai mắt cảnh giác nhìn chăm chú hắn không có ý tốt gì đang dần dần bước tới gần.

“Đừng khần trương, ta xem ra vị cô nương này thân thể tựa hồ không được khỏe. Không bằng theo ta về nhà để tĩnh dưỡng cho thật tốt.”

Trương Hào không thềm để ý đến cử chỉ phòng bị của Thu Vũ, hai mắt dâm dăng nhìn thẳng vào người phía sau nàng. Hắn khẽ vẩy tay một cái, hai gã tùy tùng phía sau lập tức tiến lên kéo Thu Vũ ra.

“Cứu mạng a! Buông! Các người muốn làm gì?”

Thu Vũ bị hai gã tùy tùng khỏe mạnh áp chế ở hai bên, chỉ có thể sốt ruột la lên, nóng vội nhìn hắn không có hảo ý đang hướng tiểu thư nhà mình đi đến.

Ngay tại lúc hắn vươn hai tay tính đem mỹ nhân ôm vào trong lòng, thì trong chớp mắt, mỹ nhân trước mắt hắn đột nhiên biến mất. Hắn ngạc nhiên, quay đầu lại thì nhìn thấy một nam nhân thân hình cao lớn, trong lòng còn đang ôm mỹ nhân mà hắn thiếu chút nữa có được.

Nhìn bộ mặt của nam nhân này hắn không khỏi sợ hãi, nuốt vội một ngụm nước miếng. Người nam nhân trước mắt này mày kiếm nhíu lại, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào hắn đầy vẻ tức giận, hắn không dám mở miệng nói nửa câu nào, cực kỳ vội vàng đem theo thuộc hạ, giống như chó cúp đuôi chạy trốn chết, không dám quay đầu lại nhìn.

Đằng sau chỉ truyền đến tiếng quát mắng của Thu Vũ. Vừa được giải thoát nàng chỉ vô lực trợn mắt đứng nhìn chủ tử của mình không được khỏe đang cúi gập người xuống chịu đựng đau đớn. Thật vất vả mới bình phục lại được một chút, đôi mắt trong suốt ngược lên chạm phải một đôi con ngươi đen nhánh, thâm trầm. Một chút kinh hoảng chợt xoẹt qua đầu nàng, dung nhan tái nhợt bởi vì bối rối càng làm cho khuôn mặt nàng trắng bệch, thân thể mềm mại giây giụa muốn thoát khỏi lòng hắn.

“Buông!”

Đông Phương Ngạo con ngươi đen nhìn chăm chú vào nữ tử mảnh khảnh trong lòng mình. Nhìn nàng thật ôn nhu, yếu đuối, phẳng phất chỉ cần dùng một chút sức lực nhẹ sờ, cũng sẽ bị bóp nát .

Con ngươi đen nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng suy nghĩ sâu xa, một tia sáng xẹt qua đáy mắt hắn. E sợ nàng sẽ làm thương chính mình, hắn hai tay buông lỏng, thân thể mềm mại ở trong lòng hắn nhanh chóng rời đi.

Một chút cảm giác buồn bã vô thức vây lấy hắn, mày kiếm khẽ nhíu lại, con ngươi đen tinh nhuệ chợt lóe, chỉ thấy thân ảnh của hắn biến mất ở chỗ ngã rẽ.

Con ngươi đen hiện lên một chút phức tạp, đáy mắt xuất hiện một tia ôn nhu. Bỏ qua qua một chút xúc cảm lạ vừa xuất hiện ở trong lòng, hắn ngừng đầu đi ra phố lớn.

Ở giữa trưa, trên đường cái có một đám đông người đang tụ tập ở trước cửa một khách điếm (nhà trọ). Mọi người tranh nhau thảo luận về một vấn đề nào đó, có một vài tiếng than ngán thở dài

“Làm sao có thể không cẩn thận để xảy ra hỏa hoạn thế kia?”

“Cũng may ngọn lửa đã được dập tắt, chỉ có nhà bếp bị thiêu cháy, nhưng ngọn lửa cũng không lan rộng vào trong nhà nghỉ. Bằng không, nếu khách nhân mà bị thương thì sẽ gặp phiền toái to.”

“Đúng thế a, đã tìm ra nguyên nhân gây ra hỏa hoạn chưa?”

“Nghe nói là do một con mèo, không biết từ đâu chạy vào gây náo loạn bên trong nhà bếp. Làm ở đó rồi tỉnh, rồi mù lên. Đầu bếp bởi vì truy đuổi con mèo kia, không chú ý đến lò bếp, nên mới gây ra vụ hỏa hoạn này”

“Nghe nói đằng sau vụ hỏa hoạn này có một sự kiện rất tà môn”

“Sao? Là chuyện tà môn gì?”

Thanh âm tò mò mang theo ý cười từ phía sau phát ra, làm ột đám người đang khe khẽ nói chuyện đột nhiên sững sốt, mọi người đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy một nam nhân thân hình cao to vận một thân y phục màu xanh.(ngọc nhi:màu xanh, ta thích màu xanh à nha >>.<>

“A, nhị thiếu gia !”

Đoàn người đồng loạt hô lên. Trong thành Lạc Dương này, không ai là không biết đến người của Đông Phương phủ. Chỉ vì Đông Phương phủ luôn luôn kết hữu bằng giao, luôn làm việc thiện, giúp đỡ mọi người. Không chỉ có mỗi tháng đều cấp chuẩn cho những người nghèo khổ, mà còn lập hẳn một y quán giúp dân nghèo chữa bệnh miễn phí. Người của Đông Phương phủ thấy việc khuất tất đều khăng khải ra tay tương trợ. Bởi vậy ngay cả tiểu hài đồng 3 tuổi đều biết đến trong thành Lạc Dương này Đông Phương phủ luôn luôn làm việc thiện.

“Các người vừa rồi nói chuyện tà môn gì?”

Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuấn dật nở nụ cười, kiên nhẫn hỏi lại, không biết là chính mình đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

“Sự tình là như vậy, nghe nói trước khi vụ hỏa hoạn ở phòng bếp xảy ra, có hai vị cô nương đến khách điếm, muốn tìm chưởng quầy. Trong đó có một vị cô nương còn cảnh cáo chưởng quầy, nói là phải cẩn thận đề phòng ở phòng bếp sẽ bị hỏa hoạn. Chưởng quầy vừa nghe xong, liền phẫn nộ đem hai người đuổi ra ngoài. Có thể nói cũng thật là kỳ quái, chỉ không bao lâu, thì phòng bếp đúng là xảy ra hỏa hoạn thật. Nhị thiếu gia, người thấy nói như thế không phải là tà môn thì là gì?”

Một người trong đám đông hưng trí bưng bưng kể chuyện, giống như chính mình được tận mắt chứng kiến vậy.

Đông Phương Ngạo con ngươi đen thâm trầm nhìn chăm chú vào khách điếm không một bóng người, từng trận khói dày đặc thỉnh thoảng từ bên trong bay ra. Như vậy vừa nghe qua, quả thực là cảm thấy rất kỳ dị.

“Hai vị cô nương kia không phải là người trong thành?”

“Chắc vậy, chưa từng gặp qua các nàng!”

Đông Phương Ngạo tầm mắt rời khỏi khách điếm vẫn đang bốc khói, chỉ có mùi khét tỏa ra, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, lập tức toàn thân rời đi.

Vừa bước chân vào cửa đại môn nhà mình, Đông Phương Ngạo liền thấy Khương Bá đang hướng phía mình vội vàng chạy tới, bước đi như chạy, thân hình mập mập vì vội vàng mà làm cho vẻ mặt của hắn không còn khí sắc. Đông Phương Ngạo nhíu mày nhìn

“Nhị thiếu gia...Không tốt....”

Khương Bá đứng ở trước mặt hần thở hồng hộc, sắc mặt vì chạy vội mà đỏ lên, còn chưa lấy lại hơi thở, đã vội vàng nói dứt quãng.

“Ta vẫn còn tốt lắm, đừng rửa ta gặp rủi ro”

Đông Phương Ngạo ba một tiếng mở quạt giấy ra, phe phẩy trên tay. Tâm tình thanh thản của hần đối lập với sự lo lắng, khẩn trương của Khương Bá, làm cho ngay cả thị vệ đứng ở cửa nhìn thấy cũng phải buồn cười.

Thật vất vả mới lấy lại hơi thở bình thường, Khương Bá liếc mắt cảnh cáo mấy người thị vệ đang cười trộm ở phía sau. Đợi hần nói xong thì chắc chắn sắc mặt của chủ tử sẽ đại biến à xem.

“Có người cầm tín vật đính ước với nhị thiếu gia, chỉ đích danh là muốn gặp thiếu gia, nhưng lại có đến hai vị cô nương a”

Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuấn tú biến chuyển một chút, quạt giấy đang phe phẩy dừng giữa chừng, con ngươi đen hơi hơi nheo lại, giọng trầm thấp đầy nguy hiểm nói:

“Đem sự việc nói ra cho rõ ràng”

“Phải nói là bốn vị cô nương mới đúng, chính là hai đôi chủ tớ. Các nàng vừa tiến vào ước chừng chỉ kém một khắc, liền công bố có tín vật đính ước của nhị thiếu gia, nói rằng muốn tới đây tìm nhị thiếu gia” (*một khắc = 15 phút*)

Khương Bá một hơi đem sự việc nói xong, hần đang lo lắng không biết phải giải quyết sự việc như thế nào, thì may mắn nhị thiếu gia đã trở về.

“Người đang ở nơi nào?”

“Ở phòng...”

Còn chưa nói xong, thân ảnh cao lớn trong chớp mắt đã biến mất trước mắt hần, Khương Bá kích động vội vàng đuổi theo sau. Loại chuyện đặc sắc này, hần cũng không thể bỏ qua a~.

Chưa đi vào đại sảnh, xa xa liền thấy ở trong phòng có bốn thân ảnh đang đứng. Như phát hiện có ánh mắt đang nhìn chăm chú vào đây, một thân ảnh lơ đãng ngoái đầu lại nhìn. Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt của hai người đột nhiên chấn động.

Là nàng

Là hần

Mới tách ra chưa đến một canh giờ, hai người không ngờ đã gặp lại nhau, trên gương mặt ôn nhu của nàng vẫn còn có chút tái nhợt, nhưng tựa hồ tinh thần đã khá hơn. Đôi mắt trong suốt cùng hần giống nhau ngạc nhiên nhìn đối phương.

Trong khi hần chăm chú nhìn vào nàng, Tào Tử Vận cũng ngằm đánh giá hần, đôi mắt phát tinh quang nhìn chính diện thân hình cao lớn kia. Trên gương mặt xuất chúng là đôi mắt tinh anh, khác xa với vẻ mặt tức giận của hần mà nàng đã được chứng kiến. Không hiểu sao vào lúc này nhìn thấy nàng, tâm tình của hần tuyệt nhiên cảm thấy phấn chấn, khi nghĩ thân phận của nàng tới đây cũng không chọc cho hần tức giận được. Khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười

“Công tử chính là Đông Phương Ngạo?”

Một đạo âm thanh mềm mại được phát ra từ phía cô nương xinh đẹp mặc áo lục, đứng ở phía tay trái đang mở to mắt nhìn Đông Phương Ngạo.

“Đúng là tại hạ!”

Đông Phương Ngạo bước vào cửa, khóe mắt dư quang liếc một cái về phía dung nhan tao nhã, ôn nhu, lịch sự kia. Hần lập tức cất bước vào trong phòng, hướng ghế chủ vị ở giữa phòng ngồi xuống, đồng thời con ngươi đen quét về phía hai người.

“Hai vị cô nương tự xưng là vị hôn thê của ta, có tin vật gì không?”

“Đương nhiên là có”

Cô nương áo lục lấy trong lòng ra một vòng tay, vòng tay này rất đặc biệt có màu ngọc thạch, phía trên còn khắc một chữ “Ngạo”.

Một tiếng kinh hô vang lên khi nhìn thấy vòng ngọc ở trong tay cô gái áo lục kia. Đông Phương Ngạo gương mặt trở nên âm trầm, nhìn về hướng phát ra tiếng kinh hô.

“Này....Làm sao có thể...”

Thu Vũ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào vòng tay kia, cuống quýt nhìn sắc mặt đồng dạng biến sắc của tiểu thư nhà mình bên cạnh, vội la lên:

“Tiểu thư, vòng tay của người đâu”

Tào Tử Vận cuống quýt lấy từ trong lòng ra một túi thêu tinh xảo, vội vàng mở nút thắt của túi gấm, hướng lòng bàn tay đổ ra, nhưng bên trong trống trơn không có một vật.

Chủ tớ hai người trợn mắt, há hốc mồm, nhìn lằng lằng vào túi thêu trống rỗng, không dám tin vòng tay tự dưng không cánh mà bay.

“Ta nhớ ra rồi!”

Thu Vũ bỗng nhiên kêu lên sợ hãi, chạy vội đến phía cô gái áo lục, chỉ vào nàng mà nhìn tiểu thư nhà mình nói:

“Tiểu thư ta vẫn cảm thấy người này thập phần quen mặt, giống như đã gặp ở đâu. Hiện tại ta đã nhớ ra, nguyên lai là hôm qua khi chúng ta dừng chân ở gian khách điểm kia có gặp qua. Lúc ấy nàng ta ở ngay cạnh phòng sát vách với chúng ta. Nàng nhất định nghe được chúng ta nói chuyện, vòng ngọc nhất định là bị nàng trộm.”

“Người nói hươu nói vượn! Vòng ngọc này vốn dĩ là của tiểu thư nhà ta, chủ tớ hai người đừng có tùy tiện vu oan cho người khác. Nhị thiếu gia, người hần là cũng đã nhìn thấy rõ ràng, tiểu thư nhà ta mới là vị hôn thê chân chính của người. Hai người này là giả mạo, người còn không mau đem hai người các nàng đuổi đi”

Nha hoàn Thúy Ngọc bên cạnh thiếu nữ áo lục hai tay chống nạnh, đứng hộ vệ trước người tiểu thư nhà mình, cùng cãi nhau với Thu Vũ.

“Tiểu thư” Thu Vũ hoảng sợ nhìn Tào Tử Vận từ nãy đến giờ không nói một câu nào. Tiểu thư không phải là bị dọa cho sợ đến ngây người đó chứ? Như thế nào cũng không nói chuyện?Thật là chủ tử còn không vội, mà nha hoàn đã cấp tốc như thế.

“Thôi Thu Vũ chúng ta đi.”

Lần này đến Lạc Dương, nguyên lai là muốn đến từ hôn, hiện tại vòng tay đã rơi vào tay nàng kia, kết quả tuy rằng có khác với mục đích nàng tới đây, nhưng bất quá đối với nàng mà nói cũng không khác nhau là mấy.

“Đợi chút !”

Đông Phương Ngạo vẫn đang nghe ba người nói chuyện, tuy rằng đối với sự tình xảy ra cảm thấy rất kinh ngạc. Nhưng làm hần kinh ngạc nhất vẫn là phản ứng của Tào Tử Vận. Nàng thái độ lạnh nhạt, phảng phất không để ý gì đến, ngược lại nha hoàn gọi tên là Thu Vũ kia xem ra so với chủ tử còn lo lắng hơn.

“Khương Bá, đem vòng ngọc lại đây cho ta xem.”

Đứng một bên, Khương Bá nghe câu chuyện đến nhập thần, như chỉ cần chờ chủ tử sai phái là hần đi làm ngay. Hần đi đến gần cô gái áo lục, tiếp nhận vòng ngọc nàng chủ động đưa ra, sau đó quay gót trở về chỗ của chủ tử, đem vòng ngọc giao cho Đông Phương Ngạo, rồi lại lui sang một bên tiếp tục theo dõi kịch hay.

Đúng vậy, đây thật sự là tin vật đính ước của hần.

Đông Phương Ngạo chăm chú nhìn vào vòng ngọc trên tay. Vòng ngọc được chạm khắc tỉ mỉ, trên vòng ngọc có khắc hoa văn rất tinh xảo. Xác thực cùng với vòng tay trên cổ tay của đại tẩu giống nhau, chỉ khác là dấu khắc tên trên vòng ngọc mà thôi.

“Hai người các người nói thật xem, như thế nào lại có vòng ngọc này. Còn có tên của mỗi người, từ nơi nào đến, bắt đầu từ người đi”

Đông Phương Ngạo chỉ quạt giấy vào hướng cô gái áo lục. Con người đen tinh nhuệ nhìn thẳng nàng, không bỏ sót một biểu tình dù là rất nhỏ nào trên gương mặt nàng.

“Ta gọi là Lý Thái Phượng, từ kinh thành đến. Vòng ngọc kia là do cha ta đưa cho, muốn ta đến Đông Phương phủ tìm một vị nam nhân tên là Đông Phương Ngạo, nói hẳn cùng ta có hôn ước.”

Lý Thái Phượng một hơi nói xong, không biết có phải là nàng quá đa tâm hay không, khi cảm thấy ánh mắt của Đông Phương Ngạo mang theo một tia thăm dò nhìn nàng, làm cho da đầu nàng không khỏi run lên.

“Đến lượt người” Đông Phương Ngạo ánh mắt nhìn vào thân ảnh lịch sự, dung nhan tao nhã, đạm mạc nói.

“Ta họ Tào, tên Tử Vận, từ Liễu Nguyệt thôn đến. Vào năm ta sáu tuổi có một vị nam nhân trung niên tự xưng họ Đông Phương, hẳn từng lưu lại tá túc vài ngày ở nhà ta. Lúc rời đi hẳn đã đem vòng tay này giao cho ta, nói rõ đến năm ta mười sáu tuổi thì cầm vòng tay này đến Đông Phương phủ ở thành Lạc Dương, yêu cầu thực hiện hôn ước, gả cho con trai thứ hai của hẳn là Đông Phương Ngạo.”

Tào Tử Vận giọng nói thanh thoát, nhẹ nhàng, cặp mắt trong suốt nhìn thẳng vào đôi con người đen khó lường kia của hẳn. Nàng tò mò không biết hẳn sẽ tin vào lời nói của người nào. Hai người tuy là lần thứ hai gặp mặt, nhưng trực giác cho nàng biết Đông Phương Ngạo này không phải là loại người hời hợt. Từ khi bắt đầu bước chân vào thành Lạc Dương này, nàng đã nghe được rất nhiều lời đàm luận về bốn vị huynh đệ của Đông Phương phủ, xem ra Đông Phương phủ ở thành Lạc Dương này rất được kính trọng, yêu mến.

Đông Phương Ngạo ánh mắt lướt qua mặt hai người, cuối cùng dừng lại trên gương mặt của Tào Tử Vận, con người đen thâm trầm làm người ta không đoán ra giờ phút này hẳn đang nghĩ gì. Ngay lúc mọi người nín thở, ngưng thần chờ xem hẳn lựa chọn như thế nào, chỉ thấy khóe môi hẳn nhếch lên, giọng trầm thấp nói:

“Hai vị đây đều tự xưng là vị hôn thê của ta, nhưng ta vẫn còn chưa chứng thực ra vị nào mới là hôn thê chân chính của ta. Trong khi chờ đợi xin mời hai cô nương tạm thời ở lại Đông Phương phủ này, đợi ta tra ra vị nào là giả, Đông Phương Ngạo ta tuyệt đối không bỏ qua.”

“Đợi chút, kỳ thực ta lần này đến Đông Phương phủ mục đích cũng không phải vì hôn ước mà đến, ngược lại ta đến đây để từ hôn. Cho nên ta nghĩ lúc này ta nên rời đi.”

Giọng nói mềm nhẹ vừa nói ra, làm ọi người đều kinh ngạc. Điều này làm cho con người đen của Đông Phương Ngạo hơi nheo lại.

“Ta làm sao mà biết được người nói lời này có thật lòng hay không, hay chỉ là quỷ kế lấy lùi để tiến? Ta nói rồi, các người liền tạm thời ở lại trong phủ này. Hết thấy chờ ta điều tra ra rõ ràng rồi hẳn nói sau.”

Nghe thấy nàng nói muốn từ hôn, không hiểu tại sao ngực hẳn lại cảm thấy rất khó chịu? Hẳn cùng nàng bắt quá cũng chỉ mới gặp nhau có hai lần, hẳn tại sao lại có phản ứng quái dị này? (Ngọc Nhi: đây gọi là tiếng sét ái tình đó ca *mất mơ màng*).

“Khương Bá, mang các nàng đi khách viện.”

“Vậy bốn vị cô nương xin mời theo ta.”

Khương Bá khách khí khom người mời các nàng ra khỏi phòng. Tào Tử Vận thấy thái độ thập phần kiên quyết của hẳn, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, cũng không nhiều lời nữa, liền theo Khương Bá hướng khách viện mà đi.

Sau nửa canh giờ, Khương Bá quay lại, nhìn thấy Đông Phương Ngạo đang cầm vòng ngọc trên tay nhìn có chút đắm chiêu.

“Nhị thiếu gia, bốn vị cô nương đều đã được an bài ổn thỏa. Nhị thiếu gia có hay không đã đoán ra người nào mới là vị hôn thê chân chính của người chưa?”

Khương Bá tò mò hỏi

“Khương Bá theo ý kiến của người, thì người cho rằng ai là thật, ai là giả?”

Đông Phương Ngạo không trả lời mà hỏi lại, hẳn muốn nghe xem Khương Bá đã nhìn ra cái gì.

Khương Bá không phải là một lão nô bộc bình thường, năm nay đã năm mươi tuổi, ở trong Đông Phương phủ này đã được hơn ba mươi năm. Đảm nhận chức tổng quản, luôn trung thành và tận tâm. Luôn luôn coi trọng Đông Phương lão gia, đối với bốn vị thiếu gia lại coi như con của mình, lấy việc phục vụ Đông Phương phủ là trách nhiệm suốt đời của mình. Tâm nguyện duy nhất của hắn là hy vọng bốn vị thiếu gia đều thành gia lập thất, hoàn thành ý nguyện của lão gia trước lúc lâm chung đã nhờ vả hắn.

“Này...nhị thiếu gia, nếu căn cứ vào lời nói của hai vị cô nương kia, cũng thật khó phán đoán. Ta thấy vị Tào cô nương kia mặc dù không có tín vật, nhưng thoát nhìn không phải là người giả dối. Ngay cả ta cũng bị làm cho hồ đồ rồi.

Không biết vì sao, hắn trong lòng lại tương đối nghiêng về vị cô nương Tào Tử Vận kia. Một vị cô nương ôn nhu, lịch sự, tao nhã, nhìn như thế nào cũng không cảm thấy là dạng người nham hiểm, nhưng tiếc là nàng không có tín vật. Chẳng lẽ đúng như lời nha hoàn của nàng nói, tín vật thật sự là bị Lý cô nương lấy trộm sao?

Ai! Kỳ thật phát sinh loại sự tình như ngày hôm nay, tất cả cũng chỉ trách lão gia. Đông Phương lão gia lúc sinh thời, sấm đã thay bốn người con lựa chọn hảo thê tử tương lai. Bốn vị thiếu gia trong nhà, trừ bỏ đại thiếu gia ở bên ngoài, ba vị thiếu gia khác tất cả đều không biết bản thân vị hôn thê của mình là ai, ở đâu. Chỉ biết là trước khi hai năm tuổi, nếu có người cầm tín vật đến yêu cầu thực hiện hôn ước, liền hết lòng tuân thủ ước định. Nếu qua hai năm tuổi mà không thấy ai đến, thì hôn sự liền bị từ bỏ.

Này cũng là nguyên nhân khiến hai vị chủ tử trốn đi, bọn họ đều muốn tránh được cuộc hôn nhân sắp đặt này. Chỉ trừ bỏ đại thiếu gia trốn đâu cũng không thoát, còn một mình nhị thiếu gia lưu lại, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng.

“Nếu ngay cả người đều nhìn không ra, vậy thì người cứ ở một bên mở to mắt ra mà xem trận “thiệt giả vị hôn thê” này đến phút cuối cùng đi. Ta đã nói rồi, Đông Phương Ngạo ta tuyệt đối không dung tha cho người nào dám lừa gạt trên đầu ta.”

Nhẹ nhẹ gõ quạt giấy trong tay, gương mặt tuấn đạt mỉm cười, từng câu, từng chữ nói ra mang đầy sự lãnh khốc.

Hắn tính tình không giống đại ca rộng rãi, cũng không giống lão tam bất cần đời, càng không giống lão tứ nhu nhược. phàm người nào có mưu kế đối với hắn, hoặc làm nguy hại đến người nhà của hắn, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho người đó. Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu mà phạm đến hắn, tuyệt đối hắn sẽ làm cho người đó cả đời không thể quên được ba chữ “Đông Phương Ngạo” này (NN:chân lý hay người không phạm ta, ta không phạm người, giống câu nước sông không phạm nước giếng của Việt ha).

Nghe vậy Khương Bá khẽ rung mình một cái, thầm kêu khổ cho người nào dám to gan can đảm mạo danh là vị hôn thê của nhị thiếu gia. Tuy rằng hắn biết rõ ràng nhị thiếu gia đối với cuộc hôn nhân sắp đặt này thập phần thống hận. Do đó tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ nào có ý định giả mạo.

Bất luận người giả mạo là ai, chỉ hi vọng nàng có thể sớm ra tự thú, nếu không chỉ sợ tới ngày sự việc bị bại lộ, người đó tuyệt đối không có biện pháp nào bảo toàn mạng sống mà ra khỏi đây được.

Khách viện, phía Tây sương phòng

“Tiểu thư, không nghĩ ra Đông Phương Ngạo lại chính là người đã cứu chúng ta ở ngô nhỏ? Chúng ta hiện tại phải làm sao bây giờ? Tín vật đã bị trộm, lại không thể rời đi. Tiểu thư người nói hiện tại chúng ta nên làm như thế nào cho phải?”

Thu Vũ cau mày, đều tại Lý Thái Phượng kia, chẳng những trộm tín vật của tiểu thư, còn lớn mật nhận là vị hôn thê của Đông Phương Ngạo. Thật sự là quá đáng mà, trên đời lại có loại người ti tiện như này!

“Ta cũng không biết”

Tào Tử Vận nhìn ra ngoài khung cửa sổ được làm bằng gỗ trầm hương, gió lạnh chớm mùa đông thổi vào làm rối loạn tóc mai của nàng, nhưng không thổi được u sầu trong lòng nàng.

Nhớ tới ở ngõ nhỏ nếu không phải hấn kịp thời giải vây, thì chỉ sợ chủ tớ hai người các nàng khó thoát khỏi một kiếp nạn. Một chút ngưng ngừng xẹt qua đáy mắt khi nàng nhớ tới chính mình từng bị hấn ôm vào trong lòng.

Này Đông Phương Ngạo rốt cuộc là người như thế nào? Hấn sẽ giải quyết, xử lý như thế nào đối với chuyện một lúc có hai người đến nhận là vị hôn thê của mình? Nàng xem ra hấn đối với việc hôn sự của mình được sắp đặt trước rất là chán ghét, chỉ sợ hiện tại lại càng thêm căm hận. Môi hồng khẽ nhếch lên một chút ác ý

“Tiểu thư, chúng ta rốt cuộc phải ở lại nơi này trong bao lâu?”

Thu Vũ nhìn bóng dáng mảnh khảnh của tiểu thư nhà mình, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ ra một tia bất đắc dĩ. Không nghĩ tới vòng tay bị trộm lại phá hỏng kế hoạch ban đầu của bọn họ.

“Chỉ sợ nhiều lắm chừng vài ngày.”

Nguyên lai tính từ hôn xong sẽ quay trở về Liễu Nguyệt thôn, xét tình hình hiện nay, nàng cũng không biết làm sao cho phải, đành phải tạm thời ở lại Đông Phương phủ vài ngày.

Nam nhân kia cũng không phải là người dễ để cho người khác lừa gạt, hấn có đôi mắt quá trí tuệ, sáng ngời thông minh. Nàng thấp phần hiểu được chuyện này nếu không tra ra manh mối gì, thì nàng mơ tưởng cũng khó có thể ra khỏi Đông Phương phủ.

“Người chính là hôn thê của Đông Phương Ngạo?”

Bỗng dưng một giọng nói thanh thúy vang lên, ở cửa xuất hiện một thân ảnh nhỏ nhắn.

Lạc Băng Nhi không mời mà tới, thân thể mềm mại nhỏ nhắn, nhìn không ra là đã có mang hai tháng, một đôi mắt đẹp sáng ngời tò mò đánh giá Tào Tử Vận.

“Người là...”

Tào Tử Vận nhìn mỹ nhân như tinh linh tuyệt sắc thiên hạ trước mắt, mâu quang xẹt qua một chút tán thưởng. Đáy lòng không hiểu tại sao đối với nàng sinh ra một chút hảo cảm, không khỏi tò mò về thân phận của nàng.

“Ta gọi là Lạc Băng Nhi, là đại tẩu của Đông Phương Ngạo!”

Lạc Băng Nhi sau khi đánh giá nàng, gương mặt thanh lệ khẽ mỉm cười để lộ ra một lúm đồng tiền. Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, nàng liền thích ngay cô nương ôn nhu mảnh khảnh trước mắt này. Trên người nàng toát ra một sự yên tĩnh rất đặc biệt, làm cho người nhìn nàng bất giác cũng cảm thấy yên bình.

“Người tới là...”

Tào Tử Vận kinh ngạc khi biết thân phận của nàng, xem ra nàng cũng chỉ xấp xỉ bằng tuổi mình, không nghĩ tới là đã thành hôn, lại là gả cho đại ca của Đông Phương Ngạo. Nhìn gương mặt thanh lệ cười đến sáng lạn mà suy đoán ra, nàng được gả đến Đông Phương phủ không cực kỳ hạnh phúc mới là lạ. Mắt đẹp chợt xẹt qua một chút âm thầm, đời này nàng chỉ sợ là mình không có được diễm phúc như vậy (Ngọc Nhi: ày đừng bi quan tỷ ơi, cuối cùng tỷ cũng được hạnh phúc mà *xúc động chấm chấm nước mắt)

“Đừng khẩn trương, ta chỉ là lại đây chào hỏi một tiếng mà thôi.”

Mới vừa rồi nàng gặp Khương Bá, ông ta thấp phần “nhập tâm” nói cho nàng biết chuyện thật giả vị hôn thê vừa phát sinh trong phòng, nàng vừa nghe xong liền khẩn cấp hướng khách viện đi đến.

Nàng đang cảm thấy mấy ngày nay thật sự là nhàm chán a~ hiện tại có bốn vị cô nương nữa, nàng tin rằng khả năng làm cho Đông Phương phủ đang yên tĩnh này sẽ thêm phần náo nhiệt, ít nhất là đối với Đông

Phượng Ngạo mà nói sự việc này cũng đã kích động đến hẳn. Nàng sẽ ở một bên mà chờ xem kịch hay (Ngọc Nhi: ta thích tỷ này à nha^).

“Ta có thể gọi người là Tử Vận được không?”

“Có thể”. Tào Tử vận mỉm cười gật đầu, có chút kinh ngạc khi thấy nàng đối với chính mình thân thiết

“Phu nhân đã qua Đông sương phòng chưa ?Ở chỗ đó còn có một vị hôn thê khác của Đông Phương Ngạo.”

Tiếng nói thanh thoát, êm dịu nghe không ra một nửa u sầu, ngược lại còn mang một chút ý trêu tức, cùng với bề ngoài ôn nhu, lịch sự tao nhã của nàng thật đối lập.

Lạc Băng Nhi sững sốt một chút, đôi mắt đẹp đầy hưng phấn mở to. Nàng thiếu chút nữa thì bị vẻ bề ngoài nhu nhược của Tử Vận đánh lừa. Từ lời nói vừa nãy của nàng đủ nhận ra nàng là một nữ tử thập phần thông minh, tuyệt không phải vì vẻ bề ngoài của nàng như vậy mà cần phải có người bảo hộ.

“Tử Vận , ta phát giác ra chính mình càng lúc càng thích người. Không nói gạt người, kỳ thật ta mới từ Đông sương phòng lại đây”.

Cái cô nương tên là Lý Thái Phượng diện mạo cũng không tệ, coi như cũng là một mỹ nhân, chẳng qua lời nói của nàng mang rất nhiều ý gian trá, làm người ta không thể chịu đựng được.

Tào Tử Vận khoe môi mang ý cười sâu sắc, đang muốn mở miệng nói, thì đôi mắt trong suốt nhìn thấy một thân ảnh cao lớn không biết từ khi nào đã đứng lặng lẽ ở cửa phòng, mắt đen nhìn chằm vào người trước mắt nàng, vẻ mặt cười đến sáng lạn.

Lạc Băng Nhi phát giác ra ánh mắt nghi hoặc của nàng đang nhìn ra phía sau mình, theo tầm mắt của nàng quay đầu lại, vừa nhìn thấy nàng đã kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mấp máy, trong lòng thầm kêu thán.

“Băng nhi không phải người nôn ọe rất nghiêm trọng sao? Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi? Như thế nào lại chạy đến khách viện này?”

Nam nhân thân hình cao lớn này , chính là vị phu quân của nàng, Đông Phương Lăng. Đôi mắt đen ánh lên tia nhìn bất đắc dĩ, khuôn mặt tuấn tú mang đầy vẻ sủng nịnh, sải nhanh cước bộ tiến đến ôm trọn bả vai nàng, hẳn muốn đưa tiểu thê tử của mình trở về phòng nghỉ ngơi. Trước khi rời đi hẳn hướng Tào Tử Vận khẽ gật đầu một cái, xem như là đã có lễ đón tiếp (Ngọc Nhi: sao mình nghi nghi anh Đông Phương Lăng với chị Băng Nhi này cũng có một câu chuyện nhỉ?).

“Chờ...chờ một chút thôi, Tào Tử Vận, hoan nghênh người tới Đông Phương phủ. Lần khác có rảnh ta lại đến tìm người tâm sự.”

Lạc Băng Nhi bị phu quân ôm đi, vẫn chưa từ bỏ ý định, liên tiếp quay đầu lại, hướng nàng vẫy tay cáo biệt.

Nhìn thấy thể trên gương mặt ôn nhu có một chút hứng thú. Vị nam nhân cao lớn kia, gương mặt có điểm quá giống với Đông Phương Ngạo, nói như vậy chắc hẳn là đại ca của hẳn.

Lạc Băng Nhi là một người khá thú vị,có lẽ lưu lại đây cũng không phải là một ý tồi. Chỉ hi vọng khi chân tướng rõ ràng, nàng có thể bình thản mà rời đi, nơi này dù sao cũng không phải nhà nàng.

2. Chương 2

Trong phòng, hai nam nhân đồng dạng xuất sắc tuấn tú, giờ phút này đang chuyên tâm vào bàn cờ trước mắt. Đông Phương Ngạo cầm trong tay một quân cờ, đang suy tư nên đi bước này như thế nào.

“Đại ca, huynh hôm nay sao lại có thời gian nhàn nhã, thoải mái tìm đệ đánh cờ thế này, không cần bồi đại tẩu sao?”

Một năm trước, đại ca cưới Lạc Băng Nhi, coi thê tử như mạng sống của mình. Khi phát hiện thê tử hiếu động của mình đã mang thai, thì một tác cũng không rời khỏi nàng nửa bước. Hiện tại chuyện ở các cửa hàng đều chuyển sang cho hẳn lo liệu, ép tới hẳn phải vất vả, nhưng lại không dám giận, không dám kêu ca.

Tin tưởng bất luận kẻ nào gặp qua đại tẩu cũng không tin là nàng đang mang thai. Nàng vẫn như trước luôn luôn sôi nổi, hiếu động, nhìn thấy vì nàng mà một đoàn người thay nhau đổ mồ hôi lạnh. Vì con nối dõi của Đông Phương gia, nên đối với đại ca một tắc cũng không dám rời đại tẩu nửa bước, hẳn cũng không dám có ý kiến gì.

“Băng Nhi đang ngủ trưa, ta đã kêu Tiểu Thanh canh giữ ở bên giường của nàng rồi!” Đông Phương Lăng ánh mắt không rời khỏi bàn cờ, khoan thai nói.

“Có thể tử thật là phiền toái” Đông Phương Ngạo sau khi đi một nước cờ nói ra suy nghĩ của hắn. Nghe vậy trên gương mặt tuấn lãng của Đông Phương Lăng nở một nụ cười ôn nhu

“Ít nhất đối với ta mà nói, nàng không phiền toái, ta thực may mắn khi chính mình gặp được nàng. Đâu như người, nghe nói vị hôn thê của người đã xuất hiện, nhưng lại đến hai người?”

“Đại ca, vì sao đệ cảm thấy mục đích của huynh tới đây không phải cùng ta đánh cờ, có phải huynh vì chuyện này mới tới?”

Đông Phương Ngạo nhíu mày, cầm lấy chung trà bên cạnh, uống một ngụm, nhất thời trận hương trà thơm ngát bay bốn phía xung quanh. Một lần nữa hắn đem lực chú ý chuyển qua bàn cờ.

“Như thế nào, ta là thân đại ca của người, chẳng lẽ không thể hỏi sao?”

Đông Phương Lăng nụ cười trên mặt không giảm, thanh âm hùng hậu mà nói, nhưng lại làm cho Đông Phương Ngạo nháy mắt thu lại tâm trí đang đặt ở bàn cờ, không dám xem thường ứng đối lại.

Chiêu này của đại ca rất gian trá, hẳn tin tưởng đối lại nếu là hai vị đệ đệ kia đứng trước mặt hẳn tuyệt không dám nói từ “không”

“Đại ca tin tức thật nhanh nhạy”

Đông Phương Ngạo chỉ có thể cười ngượng, không dám giấu diếm, đem sự việc nói hết ra.

“Kể tiếp người muốn làm như thế nào? Trong lòng người đã nghĩ là người nào chưa?”

“Tạm thời còn chưa có, việc này đệ sẽ xử lý, đại ca không cần bận tâm đến đâu”

Bất luận người nọ là ai, đã có lá gan giả mạo vị hôn thê của hắn, hẳn sao không thể hảo hảo bồi lại nàng kia chứ.

“Băng Nhi tựa hồ có ấn tượng vô cùng tốt đối với vị Tào cô nương kia, người nghĩ xem nàng là dạng người nào?”

Hắn phải đảm bảo nàng không phải là loại người rắp tâm hãm hại người khác, nếu không hẳn nào yên tâm để cho Băng Nhi tiếp xúc với nàng?

“Đại ca, huynh yên tâm ta đã phái người chú ý chặt chẽ nhất cử nhất động của các nàng. Còn có, Tào cô nương kia xem ra cũng không phải là người xấu. Đệ tuyệt đối sẽ không cho các nàng có cơ hội xúc phạm tới đại tẩu”

Trước mặt hắn bỗng xuất hiện hình ảnh dung nhan ôn nhu, lịch sự tao nhã của nàng. Hắn vội lắc đầu xua đi cảm giác tim đột nhiên đập mạnh, loạn nhịp. Mà một màn này cũng không qua được con mắt lợi hại của Đông Phương Lăng, xem ra đúng như lời của Khương Bá đã nói, này chờ đợi cũng đáng giá để xem vở kịch hay.

~~~~~

~~Đêm qua có bão, mưa rất to thẳng đến sáng sớm, mặc dù mưa bão đã ngừng, không khí vẫn mang theo hơi lạnh, nhất là tại đây đang là đầu mùa đông, càng mang theo nhiều hàn khí.

Một thân ảnh vấy hồng tinh tế ôn nhu đang tựa ở lan can nhìn mông lung về phía chân trời. Trên khuôn mặt ôn nhu có chút đắm chiêu, có vẻ như chưa cảm thấy khí lạnh đang vây lấy mình.

“Tiểu thư!”

Thu Vũ vẻ mặt sốt ruột, kinh hô lên một tiếng lo lắng. Cầm áo choàng màu đỏ, chạy chậm đến bên người nàng.

“Tiểu thư người như thế nào lại mặc phong phanh thế này! Vạn nhất bị nhiễm phong hàn thì phải làm sao bây giờ?! Người hiện tại thân thể suy nhược, còn không biết hảo hảo chiếu cố cho bản thân mình tốt một chút!”

Thu Vũ vội vàng đem áo choàng màu đỏ làm bằng nhung tơ, cổ được làm bằng lông bông trắng, phủ lên thân hình mảnh khảnh của nàng. Miệng càng không ngừng nhắc đi nhắc lại, khuyên nhủ chủ nhân đầy khí thế, nhìn không giống như một nha hoàn chút nào.

“Vâng, vâng, vâng, thưa Thu Vũ của ta, ta biết sai lầm rồi, người cùng đừng nói đi nói lại nữa.”

Tào Tử Vận buồn cười thở dài, tùy ý nàng cẩn thận mặc áo choàng lên người ình. Thu Vũ khoác kín áo choàng vào người chủ tử của mình, không ột chút gió lạnh thổi vào trong cơ thể của nàng. Tiếng nói yêu kiều, nhẹ nhàng như gió mùa xuân, đối với vẻ mặt tức giận của nha hoàn nàng chỉ mỉm cười, mà không tỏ ra tức giận như thái độ của một chủ tử đối với nha hoàn.

Thu Vũ nhẹ xuy một tiếng, ánh mắt tràn ngập hoài nghi nhìn. Tiểu thư nếu hiểu được phải chiếu cố bản thân mình như thế nào, thì nàng cũng không cần mỗi ngày phải vì chủ tử mà lo lắng, đề phòng. Đúng vậy, là mỗi ngày, từ ngày nàng được lão gia đưa vào phủ làm nha hoàn bên người của tiểu thư.

Tào Tử Vận trên mặt vẫn ôn nhu như trước chỉ mỉm cười, không để ý đến cái nhìn chăm chăm của nàng, đương nhiên lại càng không để ý cử chỉ của nàng đã đi quá giới hạn của một nha hoàn. Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình như tỷ muội, nàng chưa bao giờ đối đãi với Thu Vũ như một nha hoàn. Mà Thu Vũ tất nhiên là hiểu được điều đó, cảm kích nàng rất nhiều, lại đem nàng trở thành một phần trách nhiệm của mình. Mỗi phần khê nhếch lên có một chút chua xót.

Mây liễu khê nhú khi thoáng nhìn thấy một thân ảnh hoàng sam (váy vàng) đang hướng phía nàng đi tới, kinh ngạc nàng thấp giọng nói:

“Lý cô nương!”

Thu Vũ vừa thấy người đến lập tức hộ ở trước người tiểu thư nhà mình, giống như gà mẹ bảo vệ đàn con của mình. Trợn mắt hướng Lý Thái Phượng hừ nhẹ.

“Người là kẻ trộm, đến đây làm gì? Chúng ta không chào đón người”

“Người chỉ là một nha hoàn chưa đến lượt người nói”

Lý Thái Phượng khuôn mặt nhỏ nhắn cao ngạo ngẩng lên, hai mắt tà nghệ đánh giá người trước mắt. Dung nhan ôn nhu lịch sự, tao nhã, đôi mắt trong suốt, sóng mắt lưu chuyển, ẩn hiện toát ra một mị lực mê người, hơn nữa đáng người lại mảnh khảnh, làm cho người đứng trước mặt nàng cũng cảm thấy phải cư xử ý nhị, có chừng mực.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Tào Tử Vận này xác thực diện mạo không tầm thường, đối với nàng mà nói thì đây tuyệt đối là một sự ụy hiếp.

“Thu Vũ không được vô lễ”

Tào Tử Vận không muốn gây xích mích, đem nàng kéo ra phía sau, khuôn mặt lộ ra ý cười lịch sự tao nhã, khách khí nói:

“Lý cô nương không biết người đến nơi này tìm ta là có chuyện gì?”

“Chúng ta đến là muốn nói các người thức thời một chút, nhanh hướng nhị thiếu gia thừa nhận chính mình là giả mạo, sau đó rời khỏi Đông Phương phủ”

Thúy Ngọc tiến lên thay tiểu thư nhà mình nói chuyện. Nhìn tư thái cả vú lấp miệng em, Thu Vũ nhất thời nổi giận, phần nộ đứng bảo hộ trước người của Tào Tử Vận, không cam lòng yếu thế.

“Nực cười! Những lời này nên để chúng ta nói mới phải. Chủ tớ hai người các người đều là kẻ trộm, đầu tiên là trộm vòng ngọc của tiểu thư nhà ta, lại còn không biết muối mặt dám giả mạo thân phận của tiểu

thư. Ta sống đến bây giờ còn chưa gặp qua loại người vô sỉ, ti bỉ như thế. Hôm nay cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt.”

“Người, tiện tì này, dám ở đây nói năng xằng bậy, xem ta như thế nào giáo huấn người !”

Lý Thái Phượng tức giận đến sắc mặt xanh mét, giơ tay muốn tát Thu Vũ một cái.

“Chậm đã !”

Tào Tử Vận vội vàng kéo Thu Vũ ra phía sau. Đồng thời thông minh lùi ra phía sau từng bước. Nàng tuy rằng muốn hướng đến chủ trương dĩ hòa vi quý, không muốn cùng người khác khắc khẩu. Nhưng nàng sẽ không tha cho người nào có ý định khi dễ người thân bên cạnh mình.

“Lý cô nương, dù thế nào người cũng không nên động thủ đánh người. Chuyện này thiệt giả thế nào, ta nghĩ trong thâm tâm chúng ta đều đã biết. Hết thấy mọi việc đều để cho Đông Phương Ngạo định đoạt đi”

“Người___”

Lý Thái Phượng trừng mắt hung hăng nhìn Thu Vũ phía sau nàng, không cam lòng liền như vậy mà buông tha Thu Vũ. Đang định phát tác khí, thì phía sau truyền đến một âm thanh ho nhẹ

“Khụ, khụ”

Khương Bá ở một bên xem có được một chút, mắt nhìn thấy tình huống không đúng, nhanh miệng lên tiếng, miễn đi một cuộc phân tranh sẽ xảy ra.

“Hai vị cô nương, nhị thiếu gia ời hai người đến thánh thiên phòng dùng cơm trưa”

“Làm phiền Khương tổng quản”

Lý Thái Phượng nhanh chóng thay bằng bộ mặt tươi cười, khách khí nói, thật khác xa với bộ dáng khóc lóc om xòm vừa rồi.

Khương Bá chỉ thản nhiên liếc nàng một cái, lập tức xoay người ý bảo hai người đi theo hắn.

“Tiểu thư...”

Thu Vũ lo lắng giữ chặt tay Tào tử Vận, lo lắng nếu không có nàng ở bên chỉ sợ tiểu thư một mình đối mặt với Lý Thái Phượng sẽ bị chịu nhiều thiệt thòi.

“Đừng lo lắng, chỉ là đi ăn một bữa cơm thôi mà”

Tào Tử Vận ánh mắt trong suốt, cười yếu ớt trấn an nàng, mắt nhìn thấy Khương Bá đang đứng một bên đợi, vội vàng đuổi theo.

Khương Bá dẫn dắt hai người đi qua một hòn núi giả, đến sân sau có một nhà thủy tạ đẹp vô cùng, nước chảy róc rách. Làm cho Tào Tử Vận đối với Đông Phương phủ được mở mang đầu óc, chỉ cảm thấy kinh ngạc, nghĩ rằng :thật không hổ danh là thủ phủ lớn nhất trong thành Lạc Dương.

Nàng một bên đánh giá Đông Phương phủ, một bên âm thầm ghi nhớ đường đi, dù sao trong khoảng thời gian ngắn không thể rời khỏi Đông Phương phủ, ghi nhớ đường đi nối tắt, cũng có lợi cho việc đi lại của nàng ở Đông Phương phủ này.

“Khương tổng quản, nghe nói nhị thiếu gia còn có ba vị huynh đệ khác, như thế nào ta cũng chưa từng nhìn thấy họ? Dù sao về sau mọi người đều là người một nhà, ta nên cùng họ chào hỏi nhận thức nhau mới tốt”

Lý Thái Phượng lên tiếng hỏi.

“Trong Đông Phương phủ này trừ bỏ vợ chồng đại thiếu gia ở bên ngoài, hai vị thiếu gia khác cũng không có ở trong phủ”

Khương Bá đi đằng trước, không khỏi hơi nhúu mày khi thấy nàng tự mình là người của nhà Đông Phương. Trong thâm tâm cảm thấy phản cảm, nhưng vẫn dừng cước bộ, khách khí trả lời.

“Nghe nói Đông Phương phủ ở trong thành Lạc Dương, ở thành phía Tây và cùng thành phía Đông có hai tửu lâu lớn lắm danh phải không ?”

Lý Thái Phụng thấy hắn dừng cước bộ, nhin không được lại hỏi. Nàng mới khi tới thành Lạc Dương, đã từng ở trong “Long Phụng Lâu” ở thành phía Đông. Lúc ấy ở bên trong đã không còn chỗ ngồi, thậm chí ở đó còn náo nhiệt như ở trên phố làm nàng kinh hãi không thôi. Hỏi qua mới biết từ lâu đó thuộc Đông Phương phủ, hơn nữa ở thành phía Tây cũng có một gian từ lâu như thế, cũng rầm rộ không kém thành phía Đông.

“Đúng vậy”

Khương Bá nhìn chăm chú vào gương mặt đang vui vẻ kia, mâu quang xẹt qua một tia ánh sáng lạnh, không muốn nói thêm nữa, một lần nữa cước bộ dẫn đường tiếp. Hắn cảm thấy ấn tượng với Lý Thái Phụng có thể nói đã bị rơi xuống vực sâu.

“Hai vị cô nương thánh thiên phòng ngay tại đằng trước, nhị thiếu gia đang ở phía trong chờ hai người”

Khương Bá đứng cách cửa Thánh thiên phòng vài bước, ý bảo hai người tự đi vào. Vừa nói xong quay ngược lại hướng vừa nãy rời đi.

Lý Thái Phụng khẩn cấp dẫn đầu bước vào trong đại sảnh. Vừa bước vào trong liếc mắt một cái tức thì đã nhìn thấy gương mặt tuấn dật của Đông Phương Ngạo, gương mặt xinh đẹp ngay lập tức nở một nụ cười sáng lạn, không chờ nha hoàn ở một bên tiếp đón, tự nhiên đến ngồi ở vị trí bên cạnh hắn.

Đi theo phía sau là Tào Tử Vận, chọn ngồi ở chỗ hơi xa vị trí của hai người.

Con người đen đậm mặc quét nhìn hai người, liếc mắt ra phía sau một cái, ý bảo nha hoàn bên cạnh dọn đồ ăn ra. Nha hoàn vội vàng mang thức ăn bày biện ra bàn.

Lý Thái Phụng nhiều lần nhìn lên nam nhân tuấn dật bên cạnh, cuối cùng nhin không được mở miệng:

“Nhị thiếu gia, ta mới đến Lạc Dương thành này, người là chủ phủ biết đường đi lối lại, nên mang ta đi chung quanh một chút?”

Vừa nói vừa dùng thân thể mềm mại cố ý, vô tình hướng vào thân hình của hắn.

“Còn chưa biết rõ hai người các người ai là thật, ai là giả mạo, các người ai cũng không thể bước ra Đông Phương phủ một bước” con người lãnh liệt nhìn thẳng thân hình mềm mại của nàng đang tiến lại gần, bạc môi khẽ mở, phun ra lời nói lạnh lùng.

Ở ánh mắt thông minh sáng ngời nhìn chăm chú của hắn, Lý Thái Phụng chợt lạnh sống lưng, ngồi thẳng lại không dám dùng mị hoặc thử hắn nữa.

Nàng mơ hồ hiểu được Đông Phương Ngạo không phải là nam nhân có thể để cho người khác dễ dàng nắm trong tay. Xem ra, mấy ngày kể tiếp ở Đông Phương phủ này, nàng nên cẩn thận một chút mới được.

“Chẳng lẽ người tính đem nhốt chúng ta ở trong phủ? Loại sự việc này làm ta hoài nghi có thật Đông Phương phủ ở trong thành Lạc Dương được dân chúng khen ngợi luôn làm việc thiện.”

Tào Tử Vận vẫn yên lặng dùng bữa bỗng nhiên lên tiếng, nguyên lai muốn nói lời trào phúng, giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng vừa nói ra lại làm cho người ta không cảm thấy ý trào phúng, mà ngược lại như ngữ điệu hấp dẫn người khác.

Đông Phương Ngạo con người đen nóng bỏng nhìn nàng, mâu quang xẹt qua một tia tán thưởng. Hắn tất nhiên nghe ra trong lời nói của nàng mang theo đầy ý trào phúng, làm hắn nghiêng ngẫm nghĩ nàng không hề đơn giản.

Trước mắt là nữ tử ôn nhu, trí tuệ, nàng điềm tĩnh cùng lời nói thông minh, làm cho người ta không tự chủ được mà bị hấp dẫn, so với nữ nhân có ý đồ tìm cách dụ dỗ ngồi bên cạnh hắn thật là cách biệt một trời một vực. Tin tưởng trong tương lai khi điều tra rõ thân phận thật giả của hai người hắn rất thú vị. Hắn hy vọng khi chân tướng rõ ràng, nàng sẽ không làm hắn thất vọng mới là tốt nhất.

“Tào cô nương, theo như lời người nói, hai việc kia là khác nhau. Dù sao chúng ta chỉ đơn thuần là giúp đỡ dân chúng. Còn hai người các người bên trong đã có rắc rối hại người, có ý đồ trà trộn vào Đông Phương phủ của ta. Thử hỏi nếu là Tào cô nương, chẳng lẽ cô nương không đề phòng sao?”

“Ngay cả như vậy, đối với chúng ta mà nói đều là thiếu nữ trời gà không chặt, có thể có năng lực làm ra nhiều việc đả thương người sao, nhị thiếu gia có hay không đã quá lo lắng rồi?”

Đề tài được mở ra, vì nghĩ suốt ngày sẽ bị nhốt ở bên trong Đông Phương phủ, nên nàng phải vì quyền lợi của chính mình mà đấu tranh cho tự do tương lai trong của mình.

“Lòng người khó dò, xin thứ lỗi cho ta không thể không đề phòng”

Đông Phương Ngạo không nghĩ rằng nói chuyện với nàng lại thú vị như vậy, làm cho hẳn nhất thời quên mất trong hai người này có một người đang giả mạo, một người mới là vị hôn thê chân chính của hắn. Cả hai đều làm hắn đau đầu, ánh mắt nhìn chăm chú nàng có một chút suy nghĩ sâu xa.

Thấy hắn vô tình lại nói chuyện nhiều như vậy, Tào Tử Vận cũng chỉ có thể từ bỏ không nói nữa, dù sao cũng đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Ngồi ở một bên, Lý Thái Phượng nghe qua hai người đối thoại, ánh mắt ánh lên ý ghen tị.

*****

~~“Đứng lại!”

Sau khi dùng xong bữa, hai người rời khỏi thiên đình phòng. Trên đường trở về khách viện bốn bề vắng lặng, Lý Thái Phượng khẽ kêu đối phương lại.

“Có chuyện gì sao, Lý cô nương?”

Tào Tử Vận dừng cước bộ, quay đầu lại, gương mặt ôn nhu nở một nụ cười nhẹ nhàng yếu ớt.

“Ta cảnh cáo ngươi tốt nhất nên nhận rõ thân phận của chính mình, không được đi câu dẫn Đông Phương Ngạo, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Lý Thái Phượng ngữ điệu uy hiếp, đối với vị trí nhị thiếu phu nhân nàng bị bắt buộc, không chấp nhận được bất luận kẻ nào cản trở mình.

“Ta không hiểu ý tứ của ngươi. Muốn ta nhận rõ thân phận gì của mình?”

Tào Tử Vận bất đắc dĩ thở dài, có thể tưởng tượng được nếu sự việc còn chưa điều tra rõ ràng, thì chắc chắn sau này nàng còn phải tiếp tục đối mặt với loại uy hiếp này.

“Ngươi đừng giả ngu! Ngươi là giả mạo, ta khuyên ngươi nên chính mình đi tự thú với Đông Phương Ngạo, nếu không ta sợ đến ngày sự việc bị bại lộ, đến lúc đó ngươi bị đưa đến quan phủ thì thật là khó coi.”

Lý Thái Phượng lần nữa khí thế bức người, cao giọng cảnh cáo, làm cho người tính tình luôn ôn nhu như Tào Tử Vận cũng nhịn không được tức giận

“Lý cô nương ta đã nói rồi, ai thiệt ai giả, chúng ta trong lòng đều tự biết. Mới vừa rồi trong lời nói của ngươi cũng là đang tự nói cho người đó. Ta khuyên ngươi tự giải quyết cho tốt”

Nàng tính tình dịu dàng, không muốn thương tổn cũng như tranh đoạt cùng người khác. Khả năng nếu cứ đối mặt với Lý Thái Phượng hết lần này đến lần khác nhẫn nại lui bước, chỉ sợ ngược lại càng dung túng cho nàng ta hơn.

Nguyên bản ngay từ đầu ở cuộc hôn sự này, khi nàng bị hàm oan, nàng cũng không nhiều lời giải thích. Vì nàng một lòng muốn giải trừ hôn ước, cho nên khi phát giác ra bị người khác giả mạo, nàng ngược lại nhẹ nhàng thả ra. Hiện tại nàng không thể rời khỏi Đông Phương phủ, lại phải đối mặt với Lý Thái Phượng hung hăng này, nàng liền thay đổi ý. Hiện tại nàng nguyện ý chờ, chờ một ngày chân tướng rõ ràng, nàng lại đường đường chính chính rời đi.

“Ngươi...một khi đã như vậy, chúng ta đây chờ xem!”

Lý Thái Phượng ngoan cố trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, vòng qua người nàng phẫn nộ rời đi.

Nhìn bóng dáng phẫn nộ của nàng, Tào Tử Vận đột nhiên có cảm giác bất an. Người có tư cách uy hiếp đe dọa nhẽ ra là nàng, nhưng hiện tại nàng lại bị người làm khó dễ, không khỏi lắc đầu cười khổ.

“Lý cô nương cũng thật là hung hăng”

Bỗng dưng truyền đến một giọng nói thanh thúy, ngay sau đó từ sau núi giả một thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại đi ra

“Thiếu phu nhân”

Tào Tử Vận kinh ngạc nhìn người đột nhiên tới. Lạc Băng Nhi đã ở chỗ đó bao nhiêu lâu rồi? Như thế nào các nàng đều không cảm nhận được?

Lạc Băng Nhi mới vừa rồi đi dạo qua đây, cố ý ẩn thân sau núi giả, chính là muốn nghe xem hai người nói chuyện gì, có thể từ đó mà phát giác ra giữa hai người ai là thật, ai là giả hay không. Phải biết rằng, hiện tại trong phủ tiền đặt cược ngày càng tăng, đoàn người ai cũng đều muốn đặt cược xem ai mới là vị nhị thiếu phu nhân chân chính trong tương lai của Đông Phương phủ. Để tránh đặt sai ngân lượng nàng muốn một mình đến quan sát hai người. (NN: Mình thích chị Băng Nhi này quá >>:<>

Không nghĩ tới hiện tại làm cho nàng phát giác ra Lý Thái Phượng thật là mãnh liệt, hung hăng. Hiện tại tự đáy lòng hi vọng nàng không phải là vị hôn thê chân chính của Đông Phương Ngạo, bằng không nàng thập phần hoài nghi Đông Phương Ngạo có hay không có thể chịu đựng được nàng.

“Tào cô nương, người thật đúng là người tốt. Nếu đổi thành là ta, thế nào cũng không dung thứ cho người ở trước mặt ta lớn tiếng”

Nàng từ đầu tới đuôi thấy được hai người đối thoại, tuy rằng không nghe được ra ai là người gây hiềm khích trước, làm ngay cả nàng cũng cảm thấy mơ hồ. Cuối cùng ấn tượng chỉ nhớ rõ Lý Thái Phượng rõ ràng lần nữa bắt nạt Tào Tử Vận.

“Thiếu phu nhân cũng thật thích nói đùa, thử hỏi xem có mấy người dám ở trước mặt thiếu phu nhân lớn tiếng,”

Tào Tử Vận bị lời nói của nàng làm cho tức cười, Lạc Băng Nhi trước mắt nàng tính tình thật ra rất thẳng thắn. Cùng ở chung một chỗ với nàng cũng thập phần vui vẻ. Nàng nghĩ, có lẽ hai người có thể trở thành bằng hữu.

“Ách, người nói cũng đúng, ngay cả Đông Phương Lăng cũng rất ít khi hung dữ với ta” trừ phi nàng làm việc hơi quá đáng.

Lạc Băng Nhi sững sờ nói, nhẹ cười về mặt đồng ý, cảm thấy đối với trí tuệ của nàng tâm không khỏi sinh ra hảo cảm.

“Nếu thiếu phu nhân không còn gì để nói, ta nghĩ ta nên trở về khách viện”

Đi đã lâu như vậy, nàng sợ Thu Vũ đợi lâu không thấy nàng trở về sẽ lo lắng.

“Đừng vội vã trở về như vậy, dù sao người cũng phải ở lại Đông Phương phủ này một thời gian, không bằng người theo ta đi dạo xung quanh một chút đi”

Ngay từ đầu nhìn thấy nàng đã thích vẻ dịu dàng ôn nhu của Tào Tử Vận. Bất kể nàng có phải là giả hay không, trước mắt nàng thâm nghĩ mình phải làm tròn trách nhiệm của gia chủ, giới thiệu Đông Phương phủ cho nàng ấy biết.

“Này....Vậy làm phiền thiếu phu nhân” nàng cũng chỉ cung kính không bằng tuân mệnh

~“Tiểu thư! Người như thế nào còn có tâm tình vẽ tranh”

Thu Vũ vội vàng từ bên ngoài trở về, bước vào Tây sương phòng nơi các nàng đang ở tạm, tức thì nhìn thấy Tào Tử Vận đang chuyên chú vẽ, nhìn không được gọi nhỏ.

Đôi mi thanh tú chớp nhẹ khẽ thở dài “Phát sinh chuyện gì sao?”

“Lý Thái Phượng kia mấy ngày nay cả ngày đều đi quán quýt lấy nhị thiếu gia. Tiểu thư người như thế nào còn có tâm tình tại đây vẽ tranh!”

Thu Vũ còn đang cảm thấy kỳ quái, vì sao mấy ngày nay không thấy đôi chủ tớ kia đến đây gây phiền toái, không nghĩ tới Lý Thái Phượng như thế cao tay hơn tìm cách quần quít suốt ngày bên cạnh Đông Phương Ngạo.

Vạn nhất Đông Phương Ngạo thích nàng ta, thì tiểu thư của mình phải làm sao bây giờ?

“Thu Vũ người xem ta phác bức họa này có giống không?”

Không để ý tới lời nói của nàng, tay cầm lấy bức họa chưa khô mực đưa tới trước mặt nàng.

“Oa! Tiểu thư...Này...là em nha, tiểu thư người có thể tặng cho em bức họa này không?”

Thu Vũ hai mắt sáng ngời, gương mặt thanh tú khẽ mỉm cười, vui vẻ cầm lấy bức họa, cẩn thận nhìn bức họa chân dung chính mình.

Vẫn chỉ biết tiểu thư từ trước tới giờ chỉ họa phong cảnh sơn thủy, không nghĩ tới ngay cả họa chân dung cũng như vậy trông rất sống động.

“Vốn muốn đưa cho người a!”

Tào Tử Vạn hai tay chống cằm, nhìn vẻ mặt kinh hỉ của Thu Vũ. Nàng hôm nay tâm huyết dâng trào, đột nhiên muốn vẽ, mà trước mắt ở bên người nàng quen thuộc nhất vẫn chính là Thu Vũ, cho nên liền vẽ theo tâm trí.

“Cảm ơn tiểu thư!”

Thu Vũ vui vẻ nhìn bức họa chính mình, rồi đột nhiên nhớ tới chuyện vừa rồi, vội vàng đem bức họa đặt sang một bên, sốt ruột nói

“Tiểu thư người rất cuộc có hay không nghe được những lời em vừa nói?”

Nàng bắt đầu dĩ khê thở dài, thân hình mảnh khảnh đứng dậy đi thong thả đến gần cửa sổ, nhìn cây cối bên ngoài lay động theo gió, tiếng nói yêu kiều mềm mại có chút mờ mịt

“Thu Vũ người tựa hồ đã quên mục đích chúng ta đến Đông Phương phủ. Hiện tại ta ở lại Đông Phương phủ chỉ vì chờ đợi chân tướng sự tình được làm sáng tỏ, đến lúc đó chúng ta đường đường chính chính tiêu sái ra khỏi Đông Phương phủ. Còn về phần chuyện tình của Lý cô nương và Đông Phương Ngạo, ta không có hứng thú quan tâm đến”

“Nhưng là, cho dù là như vậy, chúng ta không thể để nữ nhân ti tiện kia chiếm tiện nghi a. Em là sợ lâu ngày sinh tình, vạn nhất Đông Phương Ngạo thực thích nàng ta, bất kể nàng ta có là giả đi nữa, kia...”

Thu Vũ gấp đến độ không biết nên nói cái gì, tóm lại chính là không muốn Lý Thái Phượng chiếm tiện nghi là được.

“Kia cũng không tốt lắm sao? Dù sao cũng là chính Đông Phương Ngạo lựa chọn, cùng chúng ta không có quan hệ”

Ánh mắt nhìn xa xăm có chút lơ đãng, tiếng nói nghe không ra giờ phút này có phải đang nói thật lòng mình.

“Nhưng ...tiểu thư, chẳng lẽ người cũng không thích nhị thiếu gia một chút ít nào sao?”

Thu Vũ hiểu được những khúc mắc trong lòng của tiểu thư, nhưng trong thâm tâm nàng vẫn hi vọng tiểu thư có được hạnh phúc, mặc dù là ngắn ngủi cũng tốt.

“Ta chỉ biết chính mình không có tư cách để đi bàn luận chuyện tình cảm. Tội gì đâu? Làm cho người ta hiểu lầm mình nhiều chuyện, ta sẽ không đi làm”

Đáy mắt xẹt qua một chút ảm đạm, giống như nàng là người như vậy, xác thực không có tư cách, nếu không nàng cũng sẽ không đến đây từ hôn, buông tha cho hôn sự này, mỗi người đi tìm nhân duyên riêng của mình.

“Tiểu thư...”

Hiếu được chính mình lại gọi lên chuyện tiểu thư không muốn nhắc đến, Thu Vũ âm thầm tự trách. Tiểu thư là người thiện lương như vậy, như thế nào...chỉ trách lão thiên gia không công bằng.

“Đừng nói chuyện này nữa, cất bức họa này đi, rồi giúp ta đi chung quanh một chút”

Tào Tử Vận cố nở ra một nụ cười, nhẹ cất bước, dẫn đầu rời khỏi phòng.

Thu Vũ âm thầm tự trách vội vàng đuổi theo sau, không dám nói gì nữa. Ai kêu nàng nhất thời nói sai, xem ra là tiểu thư chỉ miễn cưỡng cười vui. Từ giờ trở đi nàng lại càng không dám tùy tiện mở miệng.

Thanh Hồng viện

Đã có nghiêm cấm bất cứ kẻ nào cũng không được vào trong thư phòng quấy rầy. Đã nhiều ngày nay ở ngoài cửa xuất hiện hai thân ảnh đi lại, thỉnh thoảng cẩn thận nhìn xung quanh, không có can đảm gõ cửa, chỉ sợ làm cho người ở bên trong thư phòng tức giận.

“Tiểu thư chúng ta còn phải chờ bao lâu? Đợi một lát nữa canh gà đều đã nguội lạnh rồi”

Thúy Ngọc cẩn thận tay bưng khay trên có một bát canh gà. Là tiểu thư sáng sớm đã sai người đi nấu, bên trong còn cho thêm mấy vị thuốc bổ, là muốn để cho Đông Phương Ngạo bồi bổ cơ thể

“Đừng ồn ã, ngay cả người trong Đông Phương phủ cũng không dám vào lúc nhị thiếu gia đang ở trong phòng mà vào quấy rầy, người nói xem ta làm sao dám đi gõ cửa đây”

Đã nhiều ngày, nàng tìm cách tiếp cận Đông Phương Ngạo, da mặt dày áp chế đáy lòng sợ hãi. Không cần để ý đến mặt hân luôn luôn lạnh lùng mà tìm cơ hội ở gần hân, là hi vọng hân thích nàng. Vô luận dùng loại phương pháp nào, nàng nhất định phải nhanh chóng có được tâm của hân mới được.

“Nhưng là tiểu thư, tay em không chịu nổi nữa rồi”

Nàng đã bưng canh gà đến nửa canh giờ, lại không dám tùy tiện đặt xuống đất, làm hại hai tay nàng bây giờ đều run nhè nhẹ.

“Câm miệng! Không được cũng phải chịu đựng cho ta”

Lý Thái Phượng bị nàng làm phiền nhện không được gầm nhẹ. Nếu chuyện tốt của nàng bị nha đầu này phá hư, nàng tuyệt đối không tha cho nàng ta.

Đúng lúc này hai cánh cửa của thư phòng mở ra, từ bên trong đi ra một thân ảnh.

“Hai người các người ở tại đây ồn ã cái gì?”

Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuấn tú nhăn lại, con ngươi đen lộ ra tức giận nhìn chằm chằm vào hai chủ tớ đang đứng ở bậc cửa.

Mấy ngày nay là giữa tháng, các cửa hàng đều đưa sổ sách tới muốn hân kiểm tra. Hân luôn luôn thống hận nhất là phải xử lý loại sự tình này, đại ca lại cố tình đẩy chuyện này cho hân, làm hại hân cực khổ không lời nào tả xiết.

Mà hai người này như là thấy hân chưa đủ phiền phức hay sao, mà đã nhiều ngày nay không biết sống chết xuất hiện ở thời điểm tâm tình hân khó chịu nhất. Nếu các nàng còn không biết điều, đừng trách hân áp chế hai người không được ra khỏi khách viện nửa bước.

“Nhị thiếu gia, ta sai người nấu riêng canh gà là muốn người bồi bổ cơ thể”

Lý Thái Phượng thấy hân, vội vàng nở nụ cười tươi, thân mình chủ động đi về phía trước dựa vào hân, còn chưa tới gần thân hình hân, đã bị hân từng bước mau tránh xa.

“Đa tạ hảo ý của người, lòng ta xin ghi nhận”

Con ngươi đen đậm mạc liếc nhìn nàng một cái, bị nàng làm phiền hân đã không còn hứng thú xem sổ sách nữa

“Nhưng là...”

Lý Thái Phương chưa từ bỏ ý định, vội vàng cầm bát canh gà đưa tới trước mặt hắn. Hắn ngừng cước bộ, con ngươi đen lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng

“Đừng nói ta không cảnh cáo ngươi trước, về sau không cho phép ngươi bước vào Thanh Hồng viện này nữa bước, nếu không đừng trách ta không khách khí. Còn có đừng đi theo ta nữa, trừ phi các ngươi muốn lập tức rời khỏi Đông Phương phủ”

Đông Phương Ngạo cũng không thèm nhìn tới hai người, liếc mắt một cái, thân hình cao to trong nháy mắt đã biến mất ở chỗ rẽ, chỉ lưu lại lời cảnh cáo của hắn vẫn còn phiêu tán vang lại.

“Tiểu thư làm sao bây giờ? Chúng ta có phải hay không đã quá vội vàng?”

Thúy Ngọc nhìn bộ dáng căng thẳng không cam lòng của tiểu thư, sợ hãi nhỏ giọng hỏi.

Lý Thái Phương trừng mắt liếc nàng một cái, Thúy Ngọc sợ tới mức cuống quýt cúi đầu hai tay ôm chặt khay đựng bát canh gà, không dám ngẩng đầu lên.

“Còn sống sờ ở nơi đó làm cái gì? Còn không mau đi!”

Nàng sẽ không cứ như vậy mà buông tha, vị trí nhị thiếu phu nhân của Đông Phương phủ là do nàng bị bắt buộc. Liếc mắt nhìn hai cánh cửa đại môn phía sau, mắt đẹp hiện lên sự kiên quyết, cước bộ tức giận trở về khách viện. (NN: ghét con mụ này ghê ==)

Thúy Ngọc vội vàng theo sát phía sau, miệng nhịn không được thì thảo tự nói

Thực không hiểu tiểu thư đang suy nghĩ cái gì. Tuy rằng Đông Phương phủ là thủ phủ ở thành Lạc Dương, Đông Phương Ngạo bề ngoài lại tuấn dật xác thực cũng hấp dẫn người, nhưng tính tình lạnh lùng cũng làm cho người ta khiếp sợ

Nam nhân như vậy, lại để cho các nàng dễ dàng trêu chọc sao. Hy vọng tiểu thư vì tương lai của mình mà có thể sớm ngày nghĩ thông suốt mới tốt.

3. Chương 3

Một thân ảnh nhỏ nhắn thanh tú, hai tay bưng một khay đựng trà nóng cùng điểm tâm, đi ra từ tảo phòng (*), đi qua sân nhà, trải qua núi giả ven đường, một đường đi đến sân viện. Hậu viện gieo trồng đại phiến Merlin, mà ở chỗ sâu trong Merlin có một tòa thạch đình, bên trong có hai nữ tử dung mạo khác nhau nhưng lại cùng đồng dạng xinh đẹp xuất sắc, giờ phút này chính là đang chuyên tâm đánh cờ.

(* tảo phòng: nhà bếp)

Bước trên thềm đá, đi vào bên trong đình, sau khi đem khay đựng trà cùng điểm tâm đặt cẩn thận ở một góc thạch bàn, lại nhìn hai người đang chuyên chú vào ván cờ, Thu Vũ lắc đầu cười khẽ, không dám quấy rầy hai người thối lui đến một góc chờ.

Không thể tưởng tượng được tiểu thư cùng thiếu phu nhân nhưng lại trở thành bạn tốt. Thông thường thiếu phu nhân thường tìm đến tiểu thư nói chuyện phiếm, hoặc đi dạo chung quanh Đông Phương phủ, gần nhất hai người lại thường xuyên đến tòa đình trồng đầy Merlin này để đánh cờ.

“Tử Vận, không thể tưởng được kì nghệ của ngươi tốt như vậy”

Lạc Băng Nhi thấy mắt không còn thừa mấy quân cờ, xem ra lúc này nàng lại thua.

“Đa tạ”

Tào Tử Vận khiêm tốn nói, cầm lấy chén trà nóng ở một bên uống một ngụm nhỏ. Cảm thấy toàn bộ thân mình ấm áp dần lên.

Xung quanh chỗ ngồi ở tòa thạch đình, bốn phía gieo trồng những cây mai đại thụ, có màu trắng, hồng nhạt, tất cả đều nở rộ ra thật xinh đẹp. Theo một cơn gió lạnh thổi qua từng trận mùi hương thơm mát ẩn ẩn phiêu tán mãnh liệt. Nàng nhắm mắt hít một hơi thật sâu không khí trong trẻo mát lạnh, cả người cảm thấy thoải mái dễ chịu, nàng nghĩ rằng nàng đã thích nơi này.

“Thích nơi này sao? Đây là nơi Đông Phương Ngạo sai người xây dựng, cũng là nơi mà Đông Phương Ngạo thường xuyên đến nhất”

Lạc Băng Nhi mắt tỏa sáng nhìn nàng, Tào Tử Vận mắt đẹp xẹt qua một chút biến hóa kỳ lạ, tiếng nói thanh thúy vang lên đầy thâm ý

“Người nói Đông Phương Ngạo thường đến đây?”

Tào Tử Vận nhướn đôi mi thanh tú, đứng vậy ở đáy mắt nàng xuất hiện tia dị quang, nàng không khỏi hoài nghi việc Lạc Băng Nhi muốn nàng cùng nhau đến đây đánh cờ là sớm đã có kế hoạch.

“Kỳ thực ta nghĩ muốn giúp người. Ta nhìn Lý cô nương kia mỗi ngày đều đi quán quít lấy Đông phương Ngạo, mà người lại một chút động tác đều không có, cho nên mới nghĩ giúp người tìm cơ hội. Nếu ta đoán không nhầm, với tính tình của Đông Phương Ngạo hôm nay sẽ ra lời cảnh cáo với Lý cô nương. Mà khi hấn phiền lòng, sẽ đi đến nơi này, đến lúc đó người còn có cơ hội”

Nàng thế nhưng lại đem tất cả hết thảy đều lên kế hoạch tốt. Bất luận thân phận của Tử Vận có phải là thật hay không, trong tâm tư nàng hy vọng Tử Vận có thể cùng Đông Phương Ngạo kết thành một đôi, cũng tuyệt không cho Lý Thái Phụng kia có một tia cơ hội. Nàng tin tưởng không phải chỉ mình nàng chịu không nổi nàng ta, tính nhẫn nại của Đông Phương Ngạo mấy ngày nay cũng đã hết.

“Người như vậy ta còn thực nên cảm tạ người chẳng”

Nàng cười khổ, thiếu phu nhân thật đúng là giúp nàng hỏng việc. Nàng nguyên lai hy vọng Đông Phương Ngạo có thể thích Lý Thái Phụng, đến lúc đó ai thiệt ai giả sẽ không còn trọng yếu, quan trọng nhất là nàng có thể đường đường chính chính rời khỏi Đông Phương phủ.

“Tử Vận, người yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ giúp người”

Trọng yếu nhất là, nàng đã đem tất cả ngân lượng đều đặt cược vào Tử Vận, đương nhiên đem hết toàn lực giúp nàng. (NN: *hé hé* biết ngay là chị có động cơ mà =)))

“Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã tới”

Lạc Băng Nhi nhìn thấy thân ảnh cao to đang đi về hướng này, khóe môi nhếch lên một nụ cười.

Trái lại với Lạc Băng Nhi đang cười đắc ý vì mưu kế thực hiện được, Tào Tử Vận nhìn thấy người tới, trừ bỏ đôi mi thanh tú nhướn lên, trên gương mặt xinh đẹp vẫn bình tĩnh nhìn không ra biểu tình gì.

“Hai người các người sao lại cùng nhau ở một chỗ nơi này”

Một đạo âm thanh mỉm cười trầm thấp từ ngoài đình truyền đến, cùng lúc một thân hình cao to xuất hiện ở trước mắt hai người.

“Đông Phương Ngạo, người tới thật vừa vặn. Ta cùng Tử Vận đang chơi cờ, người muốn hay không cũng đến ngồi xem một chút”

Lạc Băng Nhi vui vẻ đứng dậy, mừng thầm, hết thảy đều ở trong kế hoạch của nàng.

“Cũng tốt. Đại tẩu mới vừa rồi trên đường tới đây ta giống như nhìn thấy đại ca đang tìm người” (NN:oa oa..ca gian xảo thể đuôi khéo Băng tỷ của muội đi >'<>)

Đông Phương Ngạo không khách khí ngồi xuống vị trí của nàng vừa ngồi, đồng thời cầm lấy một quân cờ, lạnh nhạt thấp giọng nói.

“Phải không? Vậy hai người chậm rãi chơi cờ đi, ta đi trước”

Lạc Băng Nhi nghe vậy, vẻ mặt chột dạ, cước bộ vội vàng bước nhanh ra khỏi tiểu viện.

“Không thể tưởng được, người cùng đại tẩu nhưng lại hợp ý nhau như thế, có đại tẩu làm bạn cuộc sống của người ở trong phủ chắc sẽ không nhầm chán”

Con người đen mặt lần nữa nhìn chăm chú người ngồi trên ghế đá đối diện. Từ sau khi hấn tiến vào, nàng đầu cũng không quay lại nhìn một cái.

“Thiếu phu nhân là một người thú vị, có nàng làm bạn xác thực ngày nào cũng vui vẻ”

Mi mắt khẽ chớp, thưởng thức chén trà trong tay, tầm mắt thủy chung không nhìn hấn

“Nghe người nói như vậy, cùng “vị hôn phu” là ta ở một chỗ tương đối không thú vị, cho nên người mới có thể từ khi ta bước vào ,cũng không nguyện ý nhìn ta liếc mắt một cái phải không?”

Trên khuôn mặt tuần tú của Đông Phương Ngạo tựa tiểu phi tiểu (*) nhìn chăm chú vào nàng, rồi đột nhiên không hiểu sao ngực bỗng dưng cảm thấy có một cổ tức giận. Trên người nàng cổ tình trong lúc vô tình tản mát ra một cổ hơi thở xa cách, đó là chỉ nhằm vào một người là hấn, đừng tưởng rằng hấn không phát hiện ra

(**tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười*)

Một khi đã như vậy, nàng cần gì phải tiến vào Đông Phương phủ nhận thức thân phận?

Rồi đột nhiên trong đầu xẹt qua lời nói của nàng khi bước vào Đông Phương phủ

“Kỳ thật ta lần này mục đích tiến đến Đông Phương phủ cũng không phải vì muốn người thực hiện hôn ước mà đến, ngược lại là đến để từ hôn”

Con người đen thâm trầm khó dò lường ở trên kiêu nhan ôn nhu mà lạnh nhạt của nàng.

“Không phải” Tào Tử Vận không khỏi ở trong lòng than thở, ngẩng đầu lên, một đôi tròng mâu trong suốt, đáy mắt âm trầm nhìn thẳng hấn.

“Ta biết người bề bộn nhiều việc, không nghĩ muốn gây thêm phức tạp cho người. Cho nên vài lần một mình đi dạo xung quanh Đông Phương phủ gặp gỡ được thiếu phu nhân, hai người mới quen biết”

Nàng uyển chuyển giải thích, không nghĩ khơi mào làm hấn tức giận, cho dù không rõ hấn vì sao lại tức giận.(NN: ca ghen chứ còn làm sao nữa ==)

Con người đen của Đông Phương Ngạo thật sâu nhìn chăm chú nàng hồi lâu, không rõ vì sao chính mình nhìn thấy thái độ của nàng đối với hấn dị thường khác xa đối với đại tẩu lại đột nhiên cảm thấy tức giận.

Nàng nói cũng không sai, hấn mỗi ngày đều đặt toàn bộ sinh ý vào chuyện trong phủ, thật là bận tới mảy mòi mắt. Cho nên Lý Thái Phượng dây dưa mới có thể làm cho hấn cảm thấy mười phần chán ghét. Nhưng đối với nàng đồng dạng thân là vị hôn thê mà ngay cả một lần thăm hỏi đều không có, có hay không quá mức thái quá?

Theo lý thuyết sau khi bị Lý Thái Phượng đáng ghét dây dưa, hấn hấn là phải thấy may mắn khi nàng cũng không có tạo phức tạp cho hấn, nhưng hấn giờ phút này lại không tí nào vui sướng, ngược lại hờn giận nàng đối với hấn không thèm để ý, hoặc là nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn để ý hấn –

“Nếu ta nói ta cũng không để ý có người ở một bên làm bạn thì sao?”

Con người đen xẹt qua một chút dị quang, nhìn thẳng kiêu nhan ôn nhu lịch sự tao nhã của nàng, đáy lòng ngay từ đầu hiểu được nàng cùng Lý Thái Phượng là bất đồng

Hàm xúc yên tĩnh uyển chuyển, huệ chất lan tâm (*),ở nàng có được một tính chất làm yên ổn lòng người rất đặc biệt, kỳ dị có thể làm tan biến mọi phiền chán trong lòng hấn. Cùng nàng ở chung một chỗ, làm người ta có cảm giác thập phần thoải mái, cũng khó trách đại tẩu sẽ thích quần quít lấy nàng

(**Huệ chất lan tâm:Khí chất như hoa huệ ,tâm tư đơn thuần như hoa lan*)

“Ý của người là?”

Đôi mắt trong suốt trợn to, câu nguyên mới vừa rồi là mình nghe nhầm

“Về sau, ta ở bên trong thư phòng, người có thể bồi ở một bên đọc sách. Nếu là ta ra phủ làm việc, người cũng có thể đi theo bên cạnh ta”

Thình lình bàn tay to khỏe vuốt hai má non mềm của nàng thật cẩn thận, thanh âm trầm thấp mê người vang lên ở bên tai nàng, giống như mị hoặc trách cứ nàng vô tâm.

Thân thể mềm mại khẽ chấn động, tầm mắt không thể ly khai khỏi con người đen nóng rực của hắn, trong tình cảnh này giống như mình vô hình bị vây khốn chặt chẽ.

Thư phòng vẫn như ngày xưa vẫn luôn yên tĩnh, duy nhất không đồng dạng là ở gần cửa sổ có đặt thêm một chiếc bàn nhỏ, giờ phút này ở trên bàn nhỏ có một nữ tử tinh tế ôn nhu đang ngồi, chính là đang chuyên chú đọc một quyển sách cầm trên tay.

Ngồi trên án thư là một nam nhân cao to, sau một buổi sáng ngồi xem sổ sách cuối cùng cũng xem xong. Khép lại trường sách, con người đen ngược lên, mâu quang sắc bén chuyển qua nhu hòa nhìn bóng dáng xinh đẹp ở bàn nhỏ kia.

“Ồ trong thư phòng theo giúp ta có thể hay không cảm thấy thực buồn?”

“Sẽ không, huống hồ ta ở đây đọc bản ‘Kinh Thi’ (*) cho nên cũng không cảm thấy buồn”

(*Kinh thi: là một tập thơ bắt nguồn từ văn hóa dân gian, có từ thời nhà Chu (thế kỷ XI TCN) của Trung Quốc)

Thấy hắn tựa hồ đã xong việc, vì thế nàng gấp sách lại, ngồi thẳng thân mình, đối mặt với hắn, trên gương mặt ôn nhu vẫn là nụ cười nhẹ nhàng yếu ớt

“Vẫn chưa có cơ hội hỏi người, trong nhà người còn có thân nhân gì không. Nhớ rõ người đã nói là từ Liễu Nguyệt thôn đến, đó là đại phương như thế nào?”

Hai tay thu thập lại sổ sách con người đen tinh tế nhìn kiểu nhan lịch sự tao nhã của nàng, giống như không chút để ý thuận miệng hỏi.

“Trong nhà song thân vẫn khỏe mạnh, ta là nữ nhi duy nhất của bọn họ. Liễu Nguyệt thôn là một thôn xóm giản dị, mặc dù không bằng Lạc Dương Thành phồn vinh, nhưng thôn dân đều tự cấp tự túc (*), an lành bình thản

(*Thôn dân tự cấp tự túc: người dân trong thôn đều tìm cách tự nuôi sống bản thân mình)

Nhắc tới quê nhà nàng không khỏi tưởng niệm tới song thân, không biết hai vị lão nhân gia có mạnh khỏe không? Nàng rời Liễu nguyệt thôn đi tới Lạc Dương thành cũng đã hơn một tháng, chính là không biết rốt cuộc tới khi nào mới có thể rời nơi này đi.

“Từ cử chỉ và lời nói của người, cũng biết đã được đọc đủ thứ thi thư. Có thể thấy được cha người thập phần muốn bồi dưỡng tài nghệ cho người”

Nàng đáy mắt ảm đạm cùng ôn nhu, trên mặt rõ ràng là u sầu, nhưng lại không khỏi làm ngực hắn dâng lên một cỗ phiền muộn.

“Cha ta là trưởng thôn của Liễu Nguyệt thôn, từ nhỏ đã mời phu tử(*) về nhà dạy ta. Ông cũng không cho rằng nữ tử không tài đó là đức. Ở trong Liễu Nguyệt thôn, ta xem như một trong số ít nữ tử có thể đọc sách, đối với điểm này ta đến nay vẫn cảm tạ cha ta”

(*Phu tử: thầy dạy học)

Cũng bởi vì như thế, cho dù cùng so với Lý Thái Phượng đến từ kinh thành, nàng vẫn chưa có vẻ kém cỏi, lại không phải là một người kiêu ngạo tự mãn, ngược lại càng làm cho trên dưới người trong Đông Phương phủ yêu mến.

“Ta nghĩ ta nên cảm tạ cha người” hắn một câu nói mà mang hai nghĩa. (NN: lời nói thâm ý thật, bất quá em thích a ~)

Tào Tử Vận khó hiểu đôi mi thanh tú nhướng lên, nhìn trên khuôn mặt tuấn tú của hắn ẩn chứa một nụ cười thâm ý

“Đã đói bụng chưa? Người tới Đông Phương phủ nhiều ngày như vậy, có hay không có hứng thú ra khỏi phủ đi đến ‘Long phượng lâu’ dùng cơm trưa?”

“Ý người nói ta có thể đi ra ngoài phủ?”

Trùng mâu nháy mắt tỏa sáng, không dám tin hẳn từng nói như đinh đóng cột cự tuyệt ý muốn này của nàng, hiện tại lại nguyện ý nhả ra.

“Đúng vậy, nhưng là phải cùng đi với ta mới được”

Hắn sửa đúng nàng, khuôn mặt tuấn tú luôn luôn lạnh lùng khi đối mặt với nàng lại không tự giác được mà mềm hóa lại. Hắn hoài nghi có thể có người nào khi đối mặt với khuôn mặt tươi cười ôn nhu của nàng không thể không bị chịu ảnh hưởng, mà có thể duy trì gương mặt lạnh để chống đỡ.

“Ta đây cũng có thể được mang theo Thu Vũ đi chứ?”

Nếu Thu Vũ biết được có thể được ra phủ, nhất định thực vui vẻ.

“Có thể, một khắc sau ta ở cửa lớn chờ các người”

Trước cửa lớn được sơn màu đỏ của Đông Phương phủ có một thân hình cao to, hai tay chấp sau lưng đi qua đi lại.

Bộ dáng kia giống như đang đợi người, làm thủ vệ hai bên tò mò thỉnh thoảng ngấm trộm, kinh ngạc không thôi, luôn luôn chỉ có làm cho người ta phải chờ đợi thiếu gia, nhưng lần này lại phá lệ, thật là hiếm thấy. Tình cảnh này cũng làm cho bọn hắn thập phần chờ mong nhìn xem rốt cuộc là người phương nào có thể làm cho nhị thiếu gia như vậy can tâm tình nguyện chủ động chờ.

Rất nhanh nghi hoặc của bọn họ đã được giải đáp.

Hai thân ảnh vội vàng từ bên trong phủ chạy ra, một trước một sau đi đến trước mặt Đông Phương Ngạo. Tào Tử Vận còn chưa lấy lại hơi, đã liền thở hồng hộc vội lên tiếng

“Thực ....xin lỗi...bắt người đợi lâu”

Sau khi nàng rời khỏi thư phòng, liền vội vàng trở về khách viện tìm Thu Vũ, không nghĩ tới lại không tìm ra nàng. Tìm một hồi lâu mới ở tảo phòng tìm được nàng. Nguyên lai Thu Vũ chính là đang vội vàng thay nàng chuẩn bị ngọc thiện

“Đi thôi”

Nhìn chăm chú vào gương mặt của nàng vì chạy vội mà đỏ ửng lên, mày kiếm nguyên bản đang nhíu chặt không khỏi thả lỏng. Thình lình bàn tay to chủ động đem vài sợi tóc vì nàng chạy vội, mà loạn ở trước mặt ra sau tai của nàng ở trước con mắt kinh ngạc của nàng, sau đó nhanh chóng dẫn đầu bước đi.

“Chờ một chút”

Theo một đạo âm thanh kiều mị thanh thúy là đôi chủ tớ Lý Thái Phụng cũng đã xuất hiện ở cửa lớn, không vui nhìn chăm chăm ba người đang chuẩn bị rời đi. (NN: ai da kỳ đà cần mũi ,ta ghét >.”<>

“Nhị thiếu gia, người cứ như vậy mang theo nàng xuất môn, có thể hay không có vẻ quá ưu ái nàng ta? Tốt xấu gì ta cũng là thê tử chưa bước vào cửa của người”

Nếu không phải nàng mới vừa rời phát hiện cảnh tượng vội vàng của chủ tớ Tào Tử Vận mà tò mò đi theo, thì sẽ không phát hiện ra Đông Phương Ngạo nhưng lại tính mang Tào Tử Vận ra phủ, lại không tính cho nàng cùng đi.

“Ai là vị hôn thê chân chính của nhị thiếu gia, mọi người trong lòng đều hiểu rõ. Huống chi nhị thiếu gia chính là thích ở một chỗ cùng với tiểu thư nhà ta, người có năng lực ngăn cản sao?”

Thu Vũ vừa thấy hai nàng nhất thời bụng phát hỏa, bình thường đã nhiều lần tìm đến các nàng gây phiền toái. Lại không biết xấu hổ luôn tự xưng chính mình mới là vị hôn thê chân chính của nhị thiếu gia, trong ngôn ngữ lại hạ thấp đi tiểu thư nhà nàng là vì tài sản của Đông Phương phủ mới giả mạo tiến vào đây. Thật sự là khinh người quá đáng.

“Người, xú nha đầu này! Không đến phiên người được nói chuyện, còn không câm miệng cho ta!”

Lý Thái Phụng được nuông chiều từ bé, nào có thể ở trước mắt bao nhiêu người bị hạ thấp như thế. Tính tình kiêu căng hung dữ giờ tay đã nghĩ muốn thưởng cho Thu Vũ một cái tát.

Thu Vũ không dự đoán được nàng dám ở trước mặt Đông Phương Ngạo ra tay, nhất thời không phòng bị. Mắt thấy bàn tay sắp hạ xuống, Tào Tử Vận ở một bên vội vàng đem nàng kéo xuống phía sau, không nghĩ tới Lý Thái Phượng nhưng lại đưa tay chuyển phương hướng, nhân cơ hội nghĩ muốn hung hăng tát vào mặt Tào Tử Vận một cái.

“Dừng tay”

Ở thời khắc mảnh treo chuông, một bàn tay to đã nắm giữ cổ tay của Lý Thái Phượng, đem bàn tay đang hung hăng kiểm trụ.

“Nhị ...thiếu gia”

Lý Thái Phượng đau đến thở hắt vì kinh ngạc. Hoài nghi tay của chính mình sắp bị hấn bẻ gãy, khi tầm mắt nhìn thấy con người đen sắc bén của hấn toàn thân sợ hãi đến phát run, khiếp sợ gục đầu xuống

“Nếu lại làm cho ta nhìn thấy người đánh người, cũng đừng trách ta không khách khí”

Hắn lúc trước từng nghe không ít hạ nhân trong phủ đề cập qua, nàng hơi không có một chút hài lòng, sẽ ra tay đánh người. Tính tình kiêu căng hung dữ chọc rất nhiều người căm hận. Chính là không nghĩ tới. Ở trước mặt hấn nàng vẫn như cũ như thế, càng miễn bàn là sau lưng hấn, nàng chắc chắn ức hiếp hạ nhân như thế

Thấy nàng quả thật đã nghe được lời cảnh cáo của hấn, mới buông tay hất nàng sang một bên. Lý Thái Phượng nhất thời không phòng bị, cước bộ lảo đảo, vẫn là nha hoàn Thúy Ngọc của nàng đỡ được.

“Nếu muốn đi cùng, vậy thì cùng nhau đi”

Đông Phương Ngạo cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, bỏ lại câu nói sau đó cùng chủ tớ Tào Tử Vận đi trước

Lý Thái Phượng vừa đứng vững lại, trừng mắt oán hận nhìn theo bóng dáng của chủ tớ Tào Tử Vận, đồng thời bước theo sau âm thầm thề tuyệt không tha cho các nàng.

Long Phượng lâu chính là tử lâu nổi danh nhất trong thành Lạc Dương, bên trong bất luận là thức ăn, điểm tâm, trà, rượu thậm chí phục vụ đều là lưu danh đầu bảng. Hơn nữa thỉnh thoảng còn tổ chức cuộc thi nấu ăn, làm cho Long Phượng lâu lại càng thêm giữ vững vị trí tử lâu đứng đầu thành Lạc Dương

Thời gian đến dùng bữa rất khó tìm được một chỗ trống trong Long Phượng lâu. Ở đại sảnh đang sắp xếp chỗ ngồi đông người rầm rộ không khác gì ngoài phố. Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn một nam bốn nữ nghênh ngang chen ngang, còn có thể được đích thân chương quây dẫn đường. Mọi người trong mắt tuy là hâm mộ không thôi, nhưng lại không có một người nào lên tiếng kháng nghị, chỉ vì nam nhân kia chính là lão bản của Long Phượng lâu, mà bốn người phía sau hấn chính là hai người gần đây làm chấn động cả thành Lạc Dương vì vụ thật giả vị hôn thê, bên cạnh là nha hoàn của các nàng.

Chương quây tự mình dẫn đường, đi vào một gian phòng nhã nhặn trên lầu ba, lúc này mới kinh sợ lui ra.

Vừa tiến vào trong gian phòng thanh u nhã nhặn, Tào Tử Vận liền nhận không được đánh giá cách bố trí bên trong. Trừ bỏ chiếc bàn tròn làm từ thân cây hồng, còn lại cách bài trí cũng đơn giản nhưng không mất đi phong nhã, tấp phần sạch sẽ.

Khi nàng đang lựa chọn vị trí ngồi xuống, nàng nguyên ý nghĩ muốn chọn vị trí cách hơi xa hai người bọn họ, không nghĩ tới Đông Phương Ngạo đã mở miệng trước.

“Tử Vận, người ngồi ở đây đi”

Đông Phương Ngạo bất động thanh sắc gọi thẳng tên nàng, chỉ vào vị trí bên tay phải gần hấn, ý bảo nàng ngồi xuống

Tào Tử Vận sửng sốt nhưng vẫn là thuận theo ý chỉ thị của hấn, ngồi xuống ở bên cạnh hấn.

Lý Thái Phượng thấy thế không cam lòng yếu thế, hung hăng trừng mắt nhìn Tào Tử Vận liếc mắt một cái, rồi cũng tự quyết định ngồi ở vị trí bên tay trái gần Đông Phương Ngạo.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó cửa gỗ bị mở ra, từ chướng quầy đi đầu, phía sau là vài tên tiểu nhị tay chân nhanh nhẹn gọn gàng đặt đồ ăn lên trên bàn.

Thoáng chốc trên bàn tròn đã đầy món ngon phong phú, có phù dung túy vịt, cá nẫu chau ngọt, thịt nướng chân châu thịt viên, bông tuyết tổng...

Mùi thơm tỏa bốn phía, chỉ ngửi thôi cũng khiến ọi người chảy nước miếng.

“Ném thử đi, đây đều là những đồ ăn nổi tiếng của Long Phượng lâu”

Đông Phương Ngạo ý bảo mọi người cùng dùng, dẫn đầu gấp rau vào bát rồi vùi đầu vào ăn.

Tào Tử Vận gấp khối thịt nướng vào trong bát, lại nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh bụng réo, thế này mới giật mình nhớ tới Thu Vũ đứng ở phía sau, quay đầu lại cười với nàng

“Thu Vũ cũng lại đây ngồi xuống ăn a”

“Tiểu thư, em thật sự có thể chứ?”

Thu Vũ hai mắt sáng lên, nhìn trên bàn đầy món ngon phong phú mà đẹp mắt, nuốt xuống một ngụm nước miếng, không dám xác định hỏi lại.

“Điều này sao có thể được, một nha hoàn như thế nào xứng cùng ngồi ăn chung một bàn với chúng ta, thực là một chút gia giáo đều không có! Ta nói đúng không Thúy Ngọc?”

Lý Thái Phượng trào phúng nói,cổ ý hỏi nha hoàn của mình, mượn cơ hội giáo huấn các nàng

“Đúng vậy, tiểu thư”

Thúy Ngọc đáy mắt buồn bã, cúi đầu xuống, kỳ thật đáy lòng thập phần hâm mộ Tào Tử Vận cùng Thu Vũ hai người chủ tớ tình thâm.

“Nha hoàn cũng là người, có cần hạ thấp như vậy sao? Huống chi Thu Vũ từ nhỏ cùng ta tình như tỷ muội, ở trong mắt ta nàng không phải là nha hoàn, mà là hảo tỷ muội của ta.T a nghĩ Thúy Ngọc cũng có thể theo bên cạnh người nhiều năm, chẳng lẽ ở trong mắt người nàng chỉ là một nha hoàn đến kêu đi hét. Người đối với nàng không có một chút tình cảm đặc biệt nào sao?”

Tào Tử Vận nhìn thấy đáy mắt cô đơn của Thúy Ngọc không đành lòng hỏi lại nàng.

“Ta cảnh cáo người, không cần ở trong này châm ngòi ly gián, chuyện của ta còn chưa đến phiên người hỏi đến”

Lý Thái Phượng híp mắt nhìn chằm chằm nàng, hoài nghi nàng là cố ý ở trước mặt Đông Phương Ngạo tỏ ra vẻ hào phóng, mượn cơ hội hạ thấp nàng

“Đúng vậy, ta không có quyền can thiệp vào chuyện của người, nhưng Thu Vũ là người của ta ,ta nghĩ xin hỏi nhị thiếu gia có thể hay không cho Thu Vũ cùng ngồi ăn chung một bàn với chúng ta được không?”

Tào Tử Vận thở dài, nàng không phải là không nhìn ra Lý Thái Phượng đối với nàng có địch ý,đối với người không muốn động đến nhưng lại đến phạm ta, thực làm nàng cảm thấy vô lực, chỉ có thể đem vấn đề đẩy sang cho Đông Phương Ngạo, cũng nghĩ hẳn đã nhìn ra được sự việc.

Đông Phương Ngạo nhìn nàng đang chờ đợi liếc mắt một cái, con ngươi đen khê chuyển gấp một khối thịt bò đưa vào bên miệng, đồng thời đậm mạp nói

“Có thể”

Được sự đáp ứng của hắn, Thu Vũ vui vẻ vội vàng ngồi xuống bên cạnh tiểu thư nhà mình. Tào Tử Vận gấp khối chân châu thịt viên bỏ vào bát của nàng,mỉm cười nói nhỏ

“Nhanh ăn đi”

Thu Vũ nhịn không được lệ nóng doanh tròn, cảm kích nhìn nàng. Vừa rồi nghe lời nói của tiểu thư làm cho nàng cảm động không thôi, đời này có thể được hầu hạ tiểu thư là phúc khí lớn nhất của nàng.

Bên này một màn chủ tớ các nàng nhìn nhau cười, bên kia Lý Thái Phương trên mặt lộ ra sự phẫn nộ bất mãn, Thúy Ngọc ở phía sau nàng về mặt yêu thích, và ngưỡng mộ mỉm cười nhìn thẳng đôi chủ tớ bên kia, tất cả đều rơi vào trong mắt Đông Phương Ngạo. Con người đen biến hóa kỳ lạ khó dò, khi dừng lại trên khuôn mặt ôn nhu lịch sự tạo nên mâu xẹt qua một chút dị quang.

Thanh Hồng viện

Vừa bước chân vào sân, Đông Phương Ngạo lập tức nhìn thấy trước phòng hắc có một thân ảnh cao lớn. Mày kiếm khe nhú, khuôn mặt tuần tú có chút kinh ngạc cất bước đi lên trên phía trước.

“Đại ca, có việc sao?”

Đông Phương Lăng nghe thấy tiếng, khoanh tay quay đầu lại, đối với lời mình muốn hỏi thật sự có chút nói không ra lời. Hắc luôn luôn không thích chõ mồm (*) vào chuyện của người khác, nhưng lại cười được một nữ tử cổ tình thích như vậy, làm hại hắc cũng chỉ đi theo không thể an bình

(*chõ mồm: êm thề đó là lời tác giả, không phải êm chém :”>)

“Không có gì, chẳng qua là không nhìn thấy người ở trong thư phòng, nghe thủ vệ nói người mang hai vị cô nương kia đi Long Phượng lâu, cảm thấy có chút kinh ngạc thôi”

“Đại ca, này không giống như vấn đề mà huynh muốn hỏi. Huynh nói thực ra đi, có phải hay không là đại tẩu lại làm phiền huynh, hại huynh bất đắc dĩ phải quản đương nhân sự(*) này?”

(*Đương nhân sự: ý nói là việc riêng của anh Đông Phương Ngạo)

Đông Phương Ngạo đúng là hiểu biết huynh trưởng nhà mình. Không có biện pháp từ sau khi đại ca cười đại tẩu, loại chuyện này thường xuyên phát sinh. Vì hai đệ đệ không ở cùng, cho nên hắc luôn luôn là đứng mũi chịu sào, lâu cũng thành quen.

Đông Phương Lăng cười khổ, cũng không phản bác xem như là gián tiếp thừa nhận.

“Nói thực ra, sau khi nghe thấy người mang hai vị cô nương kia xuất môn, ta quả thực có chút tò mò. Đến hiện tại, người đối với hai vị cô nương kia thấy thế nào, hoặc là có phát giác ra sơ hở gì không?”

“Trước mắt còn không có, bắt quạ các nàng ai là thật ai là giả đối với đệ kỳ thực cũng không quan trọng. Tin tưởng đáy lòng của bốn huynh đệ chúng ta cùng nhận thức như nhau, huynh thấy ta nói đúng không đại ca?”

Đông Phương Ngạo phe phẩy quạt giấy trên tay, khuôn mặt tuần tú mỉm cười đầy thâm ý, tư thái nhàn nhã đem vấn đề quăng trả lại cho đại ca.

Đông Phương Lăng khẽ cười không nói gì, huynh đệ ăn ý, hắc hiểu được hàm ý trong lời nói của Đông Phương Ngạo.

Đúng vậy, cũng giống như chính hắc. Lạc Băng Nhi cũng không phải là thê tử do cha hắc lúc còn sống lựa chọn, vậy thì tính sao đây? Hắc sẽ không tiếc hủy hôn, gánh trên lưng tội danh bất nghĩa, cũng muốn kiên trì thú nữ tử mà mình yêu.

Hay nói cách khác, tín vật ở trên tay ai cũng không trọng yếu, quan trọng là bọn họ có nguyện ý hay không thừa nhận thôi.

Hôn nhân đại sự của bốn huynh đệ bọn họ nhưng là không muốn nằm trong tay người khác, cho dù đó là người cha đã qua đời của bọn họ cũng giống nhau

4. Chương 4

“Khụ khụ...khụ...:

Âm thanh tiếng ho khan đứt quãng kinh người từ bên trong phòng ở khách viện Tây sương phòng truyền ra, cùng với thanh âm tiếng sột ruột thật nhỏ.

“Tiểu thư, người có nặng lắm không? Em đi nói cho nhị thiếu gia, thỉnh hẩn phái người tìm đại phu đến đây”

Mấy ngày nay thời tiết càng ngày càng lạnh, tiểu thư rõ ràng ngày hôm qua hoàn hảo vẫn tốt, như thế nào sáng sớm hôm nay sau khi tỉnh dậy liền ho khụ khụ, khụ đến mức làm nàng hoảng hốt .

“Khụ...Đừng đi, ta không sao. Người đi tảo phòng làm một chút canh gừng cho ta uống, ta nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi”

Tào Tử Vận ho nhẹ, lên tiếng gọi giữ nàng lại. Nàng không muốn làm phiền người của Đông Phương phủ

“Tiểu thư người xác định không cần tìm đại phu có được không?”

Thu Vũ lo lắng hỏi lại, nhớ rõ mỗi lần sau khi tiểu thư bắt đầu sinh bệnh đến sau bệnh tình càng ngày càng tăng thêm, không xuống được giường.

“Ta chỉ là yết hầu có chút ngứa, không có gì đáng ngại, đừng quá phiền toái người ta”

Nhịn xuống một cơn chóng mặt hoa mắt, nàng nở ra một nụ cười trấn an nói.

“Vậy được rồi, em đi tảo phòng làm một chút canh gừng “

Thu Vũ chân mới vừa đi ra khỏi phòng, sau lưng liền có hai vị khách không mời mà đến.

“Tào cô nương sáng sớm chợt nghe thấy âm thanh ho khan của người, ta nhưng là lại muốn qua đây nhìn người bị làm sao?”

Chủ tớ Lý Thái Phượng một trước một sau không mời mà tự tiện đi vào trong phòng của nàng, không có hảo ý nhìn người trên giường gương mặt tái nhợt.

“Đa tạ Lý cô nương quan tâm”

Tào Tử Vận khách sáo nói, trong lòng biết tuyệt đối không có thể có tâm tốt như vậy đến xem nàng. Nàng ta đối với nàng dịch ý ngày càng sâu sắc, nàng trừ bỏ bất đắc dĩ ở ngoài, không còn cách nào.

Lý Thái Phượng hừ lạnh “Quan tâm? Ta xác thực quan tâm người rất cuộc còn muốn vô liêm sỉ ở lại Đông Phương phủ này bao lâu? Ta tuyệt sẽ không để cho người có cơ hội câu dẫn Đông Phương Ngạo” (NN: ta muốn chém ả này quá *mắt bưng bưng lửa giận*)

Nàng ở Đông Phương phủ này lâu thêm một ngày đối với nàng ta liền nhiều thêm một ngày uy hiếp.

Tào Tử Vận ho nhẹ, đối với đề tài này đã thập phần phiền chán, day day giữa trán đang có chút hoa mắt, xem ra lần này nàng đã bị phong hàn nghiêm trọng hơn so với suy nghĩ của nàng.

“Lý cô nương, thực có lỗi, ta thân mình không khỏe, muốn nghỉ ngơi. Xin yên lặng một chút”

“Người___”

Lý Thái Phượng không muốn như vậy buông tha nàng, đang muốn phát tác, bỗng nhiên ngoài cửa phòng truyền đến một đạo âm thanh vang dội

“Tào cô nương, người có ở trong phòng không?”

“Có chuyện gì sao? Khương quản gia”

Lý Thái Phượng đẩy cửa phòng ra, đồng thời bước ra khỏi cửa liền đóng ngay lại, nghĩ không muốn cho hần nhìn thấy người bên trong.

“Ách...Nguyên lai Lý cô nương đã ở nơi này. Nhị thiếu gia ời hai vị cô nương đến thiên thánh dùng cơm trưa”

Khương Bá nhìn người đang che ở trước cửa phòng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là khách khí có lễ báo cho biết.

“Tào cô nương thân mình không khỏe, để cho nàng nghỉ ngơi đi, ta cùng người đi thiên thánh”

Lý Thái Phượng nói xong, liền vội vã muốn đuổi Khương Bá đi.

“Tào cô nương có nặng lắm không? Có cần hay không đi thỉnh đại phu đến?”

Khương Bá vừa nghe xong, ngược lại không đi nói một câu quan tâm thật lòng mình, đôi mắt nhìn hai cánh cửa phòng đóng chặt phía sau nàng.

“Khương tổng quản yên tâm, Tào cô nương không có việc gì, nàng hiện tại đã ngủ, chúng ta vẫn là đừng quấy nhiễu giấc ngủ của nàng”

Lý Thái Phụng mắt đẹp xẹt qua một chút ghen tỵ. Hai người cùng đi vào Đông Phương phủ, nhưng hạ nhân trong Đông Phương quý phủ lại đối với Tào Tử Vận đặc biệt yêu thích, một chút cũng không đem nàng để vào mắt.... (NN:*bữa môi* bà như thế ai thương cho nổi)

“Nếu như vậy, chúng ta đây đi thôi”

Khương Bá liếc mắt nhìn nàng một cái, vẫn lo lắng liên tiếp quay đầu nhìn lại.

Trong phòng Tào Tử Vận nghe thấy đối thoại của hai người, vẫn không lên tiếng vạch trần lời nói dối của Lý Thái Phụng

Như vậy cũng tốt, nếu nàng đối với Đông Phương Ngạo là vô tâm, vẫn lên tránh cho hai người thường xuyên gặp mặt.

Chính là rốt cuộc tới khi nào nàng mới có thể rời khỏi đây? Dù sao thời gian của nàng cũng không còn nhiều.

~Ban đêm

Vẫn lo lắng cho thân mình của Tào Tử Vận, Thu Vũ sờ soạn rời giường, cẩn thận mở cửa phòng nàng ra, thấp sáng nến ở trên bàn, đi đến trước giường, nương theo ánh sáng mờ mờ của ngọn nến để nhìn người ở trên giường, cũng đồng thời nhìn thấy hai má nàng đỏ ửng không bình thường.

“Tiểu thư!”

Thu Vũ sợ hãi hô lên, nhanh tay sờ lên trên trán nàng, lập tức bị nhiệt độ nóng bỏng trên trán dọa sợ tới mức rút tay về. Cước bộ cuống quýt dồn dập dời đi phòng trong bước nhanh ra bên ngoài.

Sau khi Thu Vũ báo cho Khương Bá biết, hẩn sai người đi thỉnh đại phu tới. Đến lúc này một hướng tất nhiên là kinh động đến không ít người, đồng thời cũng kinh động đến Đông Phương Ngạo còn chưa ngủ

“Phát sinh chuyện gì? Vì sao đã trễ thế này mà còn chưa đi ngủ, ở tại bên ngoài làm gì?”

Đông Phương Ngạo kéo một nha hoàn đang vội vàng đi qua hẩn lại, mày kiếm nhíu lại nhìn vẻ mặt sốt ruột của nàng

“A....Nhị thiếu gia. Là...Tào cô nương ban đêm đột nhiên phát sốt. Thu Vũ gấp đến độ đi tìm Khương tổng quản thỉnh đại phu tới. Ta nghĩ...nếu đã biết liền đi qua nhìn xem có giúp được việc gì hay không?”

Tiểu Hồng không dự đoán được ở nơi này gặp được nhị thiếu gia, nên ấp úng nói. Nàng là người phụ trách hỗ trợ nha hoàn trong tảo phòng, nửa tháng nay cùng Thu Vũ thập phần rất quen, tiến tới nhận thức Tào Tử Vận, cảm thấy sinh ra hảo cảm đối với Tào Tử Vận rất ôn nhu uyển chuyển hàm xúc. Không chỉ có nàng, cũng có nhiều người khác giống như nàng, không hề thiếu người đều đã muốn qua đó hỗ trợ.

“Còn không mau đi”

Đông Phương Ngạo nghe vậy, khuôn mặt tuần tú hơi trầm xuống, rồi đột nhiên nhớ tới khi ở ngo thiện Khương bá từng nhắc nàng thân mình không khỏe, phút chốc gót chân vừa chuyển hướng khách viện mà đi

“Ách...dạ...”

Tiểu Hồng sửng sốt, ý tứ thiếu gia có phải là mau lên đến đó? Cước bộ cũng nhanh hơn vội vàng bắt kịp thân hình cao to phía trước.

Hai người bước vào khách viện trong Tây sương phòng, Tiểu Hồng bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm! Chỉ thấy bên ngoài phòng có một nhóm người, đoàn người âm lượng ép tới cực

thấp, thỉnh thoảng lo lắng nhìn vào cửa phòng đang được đóng chặt lại, làm cho nàng không khỏi hoài nghi những người này cũng không ngủ được sao?

“Nhị thiếu gia....Là nhị thiếu gia đến đây”

Trong đám đông có người phát hiện ra Đông Phương Ngạo, vội vàng tránh ra nhường đường

Đông phương Ngạo con người đen lợi hại liếc mắt một cái nhìn mọi người, trong lòng hơi sửng sốt. Hẳn chính là biết Tào Tử Vận so với Lý Thái Phụng được mọi người yêu thích hơn, chính là không nghĩ tới nàng được hoan nghênh đến trình độ này, nửa đêm một đám người không ngủ được, quan tâm ở ngoài phòng của nàng chờ. Hẳn hoài nghi, nếu đổi thành là hắn cũng sẽ được đối đãi như thế này không?

Đẩy cửa gỗ ra, đi vào bên trong phòng, liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy lão đại phu đang ngồi cạnh giường bắt mạch, một bên là Khương Bá cùng Thu Vũ đang sốt ruột đứng chờ.

“Không phải đã nói với các người muốn thì ở bên ngoài chờ, bằng không liền trở về đi ngủ...A...Nhị thiếu gia...”

Khương Bá nghĩ đến lại là nô bộc nào không nghe lời khuyên của lão, vừa quay đầu nhìn lại, hai mắt phút chốc trừng lớn, kinh ngạc nhìn thân hình cao to xuất hiện vào lúc này.

“Tử Vận thế nào?”

Đông Phương Ngạo đi vào trước giường, nhìn thấy hai gò má đỏ bừng dị thường của nàng, con người đen toát ra một chút lo lắng

“Nhị thiếu gia, Tào cô nương sốt cao rất nghiêm trọng, phải lập tức hạ sốt mới được. Ta trước kê ra một đơn thuốc để cho nàng uống, đêm nay phải chú ý nhiệt độ của nàng, cần phải làm cho nàng hạ sốt. Chờ nàng đỡ nóng, ta lại kê ấy đơn thuốc khác, bệnh phong hàn của nàng liền khỏi hẳn”

Lão đại phu buông bàn tay nhỏ bé vừa được bắt mạch, rời khỏi giường cung kính trả lời.

“Khương Bá phái người đi theo Trần lão trở về lấy được”

Đông Phương Ngạo không e dè, thân hình cao to ngồi xuống cạnh giường, bàn tay sờ khăn ướt để trên trán của nàng phát giác được đã mất một chút độ lạnh, vội vàng đưa cho Thu Vũ ở một bên, ý bảo nàng đổi lại một cái khăn ướt khác.

Cứ như vậy đêm nay ở Tây sương phòng mọi người thay phiên nhau bận rộn, cùng Đông phương Ngạo tự mình ngồi bên cạnh cẩn thận chú ý nhiệt độ của nàng. Thẳng đến hôm sau, chân trời lộ ra ánh rạng đông, Tào Tử Vận mới hạ sốt.

Hít sâu một cơn gió lạnh liệt của buổi sáng sớm, trên gương mặt tuần dật của Đông Phương Ngạo cảm thấy một tia thư thái, hai tay để sau đầu, toàn thân ngồi tại khách viện.

Trong khách viện được phân thành đông, tây, nam, bắc sương phòng, trước mắt chỉ có đông, tây sương phòng có người ở lại. Ngay tại khi hắn vừa đem tầm mắt nhìn sang đông sương phòng đối diện, hai cánh cửa gỗ bỗng nhiên được mở ra, một thân ảnh xinh đẹp bước ra.

Lý Thái Phụng vừa thấy thân ảnh tuần dật đứng lặng ở trước tây sương phòng, trên mặt xinh đẹp đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cường chế ghen tị trong lòng, vẻ mặt ý cười hướng hắn bước tới.

Đêm hôm qua khách viện tụ tập một đám người, nàng không phải là không biết, hình ảnh là không để ý tới Tào Tử Vận sống hay chết. Không nghĩ tới Đông Phương Ngạo nhưng lại cũng là một trong số đó.

“Nhị thiếu gia, sớm như vậy đã xuất hiện tại đây?”

“Không phải sáng sớm, mà từ đêm qua đã ở đây”

Đông Phương Ngạo con người đen lạnh lùng nhìn thẳng nàng. Nửa tháng này quan sát hai người, đáy lòng hắn thập phần rõ ràng, người hắn quan tâm chính là người còn chưa tỉnh ở trong phòng kia. Bất luận khi chân tướng rõ ràng ai mới là vị hôn thê chân chính của hắn, thì đáy lòng hắn kỳ thực sớm đã có lựa chọn.

“Nhị thiếu gia thật đúng là quan tâm Tào cô nương a”

Nghe thấy hần thừa nhận như vậy, nàng khó nén sự tức giận ở trong lòng, ngữ khí chua xót nói

“Nàng mới có thể là vị hôn thê của ta, ta chiếu cố nàng là đúng”

“Nhị thiếu gia những lời này, nhưng là lại hoài nghi ta?” Lý Thái Phượng vì câu nói ám chỉ của hần tâm sinh bất mãn.

“Ta từng nói qua, trước khi chân tướng rõ ràng, ai cũng đều có khả năng”

Đông Phương Ngạo mày kiếm khẽ nhíu lại, không hài lòng, ngay tại lúc hần tính rời đi

“Nhị thiếu gia, tiểu thư tỉnh”

Thu Vũ vui vẻ đẩy cửa phòng ra, khi nhìn thấy Lý Thái Phượng ở ngoài cửa, khuôn mặt tươi cười cứng đờ lại.

“Người lập tức đi làm một chút đồ ăn mang đến đây, còn có mau đi xem thuốc đã được sắc chưa”

Đông Phương Ngạo sau khi công đạo liền vội vàng đi vào trong phòng, Thu Vũ cũng nhanh chạy tới táo phòng.

Hai người không nhìn sự tồn tại của nàng, làm Lý Thái Phượng ngực phần hận càng thêm sâu sắc, khi phát tay áo rời đi, trong lòng âm thầm quyết định, nàng tuyệt đối phải làm cho Tào Tử Vận không ở lại Đông Phương phủ được nữa.

“Khụ khụ...”

Đông Phương Ngạo vừa bước vào trong phòng lập tức đã nghe thấy âm thanh tiếng ho khan. Khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, con ngươi đen nhìn chăm chú vào người đang nửa nằm trên giường, trên gương mặt ôn nhu lịch sự tao nhã có một chút tái nhợt làm cho nàng trước đã luôn luôn tiêm nhược (*), nay càng tăng thêm một chút yếu đuối, mảnh mai, phẳng phất chạm vào sẽ tan biến.

(*tiêm nhược: suy yếu, mỏng manh)

“Có nặng lắm không? Có cần hay không lại đi thỉnh đại phu đến?”

Hần bước lại gần giường, bàn tay to không e dè sờ lên trán nàng, xác định nàng không còn phát sốt mới nhẹ nhàng thở ra, đồng thời ngồi xuống ở bên cạnh giường

“Ta đã tốt hơn nhiều, không cần lại phiền toái đại phu đến đây”

Tào Tử Vận đối với sự đụng chạm của hần cảm thấy không được tự nhiên, ngượng ngùng cúi đầu xuống. Mới vừa nghe Thu Vũ đề cập về chuyện đêm qua, nàng không dự đoán được bởi vì chuyện của nàng, nhưng lại sẽ làm mọi người lao công khổ tứ (*), lại còn kinh động đến hần.

(*Lao công khổ tứ: vất vả lo lắng thay nàng)

“Cảm ơn người đã chiếu cố ta cả đêm hôm qua”

“Nếu sinh bệnh thì không nên cậy mạnh. Vì sao không cho Thu Vũ sớm một chút đi thỉnh đại phu đến? Tính tình người không thích phiền toái người khác, cần phải sửa lại”

Hần cũng không muốn khi nàng đang sinh bệnh mà trách cứ nàng, nhưng chỉ cần nghĩ lại những lời Thu Vũ nói, nàng nhưng thật ra lại phân chia rõ ràng, nghiêm nhiên đem chính mình trở thành khách nhân --, còn muốn chỉ làm bốn phận của khách nhân, một cỗ tức giận vô danh không thể khống chế được dâng lên trong ngực hần

“Ân, ta đã biết, khụ, khụ...”

Nói chưa được hai câu, nhẹn không được lại ho khụ lên, mặt đang cười khó chịu nhăn lại. Đông Phương Ngạo nhìn thấy, sắc mặt càng thêm âm trầm, ngực phút chốc nhói đau.

Bỗng dưng thân hình cao to đứng dậy, đang muốn tự mình đi một chuyến xuống táo phòng, xem được đã được sắc xong chưa. Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Thu Vũ hợp thời đi vào trong phòng, chỉ thấy hai

tay nàng bưng khay đựng đồ ăn sáng ngon miệng, có hai bát một bát là cháo thanh nhẹ, một bát là được đã được sắc.

“Mang đến đây”

Tiếp nhận khay đựng đồ ăn trong tay Thu Vũ, bưng lên bát cháo, múc một muống trong bát, thân hình cao to lại ngồi xuống cạnh giường, ý bảo nàng mở miệng

“Ta...để tự ta làm”

Tào tử Vận đưa mắt cầu cứu Thu Vũ đang đứng ở góc, Thu Vũ còn lại là vẻ mặt đầy ý cười rời đi, nàng chờ đợi ngày này nhưng đã rất lâu rồi.

“Thân mình của ngươi còn yếu, vẫn là để ta giúp”

Nâng một muống cháo lên, ý bảo nàng há mồm, con ngươi đen kiên định nhìn nàng, không cho nàng cự tuyệt

Hai người cứ như vậy giằng co, sau một lúc lâu, nàng rút cuộc buông tha, ngượng ngùng khẽ mở phần môi, để tùy hãn uy nàng ăn hết một bát cháo, sau đó là bát được. Thế này mới điều chỉnh đặt nàng gối đầu xuống gối, giúp đỡ nàng nằm xuống giường

“Ngươi ngủ tiếp một chút đi”

Nói xong con ngươi đen thật sâu nhìn chăm chú nàng hồi lâu, sau đó thân hình cao to mới rời khỏi phòng.

Tào tử Vận đôi mắt phức tạp nhìn bóng dáng hãn rời đi, mơ hồ nhận thấy từ đêm qua thái độ của hãn đối với nàng đã thay đổi, phần môi phát ra một tiếng than thở, nhắm hai mắt lại, không bao lâu ừ ừ bị đẩy lui lâm vào ngủ say.

Sau khi tỉnh lại, nàng kinh ngạc nhìn thấy bóng người đang ngồi ở cạnh bàn. Hãn cầm trong tay quyển sách, chính là chuyên chú lật xem, như nhận thấy được ánh mắt nàng đang nhìn chăm chú, con ngươi đen rời khỏi trang sách, nhìn lại nàng đang mở to mắt kinh ngạc.

“Đã tỉnh? Có hay không cảm thấy đã đỡ hơn một chút nào?”

“Ngươi luôn luôn ở tại đây?”

Đáy lòng không ngừng dâng lên một cổ lo lắng, dần dần vây quanh trụ lại ở trong tâm lạnh nhạt của nàng.

“Đúng vậy, có gì không đúng sao?”

Nếu ở thư phòng không thể yên tâm được, hãn sao không thuận theo tâm ý đến nơi này, cũng có thể tiện chú ý chặt chẽ đến bệnh tình của nàng có hay không chuyển biến.

“Ngươi không phải bề bộn nhiều việc sao?”

“Sự tình là vĩnh viễn đều làm không xong, có đôi khi cũng nên nghỉ ngơi một chút” (NN:chí lý, em cũng muốn nghỉ ngơi *nằm vật xuống* hảo một mỗi~)

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó Thu Vũ vẻ mặt mừng thầm đi vào.

“Tiểu thư bát canh bổ này là thiếu phu nhân đặc biệt công đạo làm cho tiểu thư uống để bổ thân”

Thu Vũ đem canh bổ đặt lên trên bàn, nhìn nàng búống bình, trong nháy mắt liền lại lui ra, rõ ràng đem chuyện uy canh cho Đông Phương Ngạo phụ trách.

Đông Phương Ngạo quả thực bưng bát canh lên đi đến trước giường. Lúc này không cần hãn thúc giục, Tào Tử Vận biết kiên trì cũng vô dụng, thấp phần hợp tác để cho hãn một ngụm lại một ngụm uy hết bát canh.

Thấy hãn lại lần nữa ngồi trở lại ghế, chăm chú đọc quyển sách trên tay, nàng đã hết buồn ngủ, chủ động mở miệng

“Nhị thiếu gia...”

“Có việc sao?” hãn nhúu mày nhìn chăm chú vào nàng

“....Người đã đi vào khách viện, có nên đi thăm Lý cô nương ở đối diện một chút?”

Mây kiếm nhú chặt, con người đen rời khỏi quyển sách, có chút đắm chiếu nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang cúi đầu xuống của nàng.

“Những lời này của người có ý tứ gì?”

“Ta là muốn nói, theo giúp một bệnh nhân như ta tương đối không thú vị, người có thể đi tìm Lý cô nương...”

Nàng còn chưa nói xong, thân hình cao ngất cùng khuôn mặt tuấn tú thâm trầm khó dò phút chốc đi đến trước giường nàng.

“Người đây là đang đuổi ta đi?”

Giọng nói trầm thấp bình thản hỏi, nhưng lại cất giấu trong đó một chút nguy hiểm.

“Không phải”

Nhìn thân hình hần tới gần, trên khuôn mặt hần tuyệt đối xuất hiện biểu tình hiền lành, làm ọi người không biết nên nói như thế nào hướng chỉ là nàng

“Ta là sợ người buồn” chợt dạ không dám ngắt đầu, chỉ sợ bị con người đen lợi hại của hần nhìn thấu.

Đông Phương Ngạo thật sâu nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi xuống của nàng hồi lâu, sau đó mới quay gót một lần nữa ngồi trở lại ghế, vừa cầm lấy sách vừa đàm bạc nói

“Ta cũng không cảm thấy buồn, người cũng nên nằm ngủ nhiều một chút để nhanh khỏi hơn”

Thấy hần vừa ly khai,nàng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nằm lại trên giường, chỉ sợ làm cho hần nhìn thấu suy nghĩ chân chính ở trong lòng mình. Sau nửa canh giờ, người nằm trên giường đã truyền đến tiếng thở đều đều, lại chìm vào mộng đẹp.

Thân hình cao to không tiếng động đi đến cạnh giường, bàn tay to khê vuốt hai gò má non mềm mịn màng của nàng, nhìn dung nhan ngủ trầm tĩnh ôn nhu của nàng, trên mặt hiện lên một chút ôn nhu.

Về tâm sự nhỏ nhoi này của nàng, sao có thể thoát được hai mắt hần.

Lại càng xác định được nàng đối với hần là vô tâm, nói không tức giận là gạt người, bởi vì có nàng thì trò chơi này mới trở nên càng thêm thú vị. (NN:từ bây giờ trở đi anh mới lộ ra bản chất BT của mình *hí hí*)

“Người mơ tưởng không đếm xỉa đến ta, ta sẽ không tha người đi”

Lời nói như tình nhân nỉ non say lòng người ở bên tai nàng nói nhỏ, bạc môi nóng rực khê hôn lên trán non mềm của nàng, giống một sợi dây vô hình đem nàng gặt gao cuốn lấy.

~Liên tục nhốt mình ở trong phòng ba ngày, Tào Tử Vận cảm thấy thân mình đã tốt hơn,rốt cục được phép có thể đi ra khỏi phòng.Ở sự giúp đỡ của Thu Vũ, hai người đi vào hậu viện Merlin, ở thạch đình sâu trong Merlin sớm đã có người đang chờ nàng.

“Tử Vận mau tới!” Lạc Băng Nhi từ xa đã nhìn thấy hai người bọn họ, liền nhiệt liệt hướng nàng vẫy tay.

Tào Tử Vận bước chân trên thềm đá, liền nhìn thấy trên thạch bàn đã trải một ít điểm tâm đủ màu rất tinh xảo, còn có trà nóng.

“Tào cô nương, người vừa bị bệnh mau nhanh vào đây uống chén trà nóng.”

Tiểu Thanh thấy nàng đứng sững sờ trên thềm đá vội vàng kéo nàng vào, làm cho nàng ngồi ở bên cạnh Lạc Băng Nhi, lại rót một chén trà nóng đặt vào trong tay nàng.

“Thiếu phu nhân có việc tìm ta?”

Mới vừa rồi Tiểu Thanh tự mình tiến đến truyền lời nói thiếu phu nhân muốn gặp nàng ở trong thạch đình Merlin. Nàng sau khi nghe xong liền vội vàng chạy đến.

“Không có gì, chẳng qua là nghe nói người bệnh tốt hơn nhiều, mới muốn tìm người đến đây cùng hít thở khí trời, cả ngày ở trong phòng, không bệnh cũng sẽ có bệnh”

Trọng yếu nhất là, mấy ngày nay Tử Vận sinh bệnh hại nàng không có bạn nói chuyện phiếm, nàng đều nhanh cảm thấy nhàm chán đến chết.

“Đa tạ thiếu phu nhân quan tâm” nàng thiết tình nói lời cảm tạ.

“Nghe nói mấy ngày nay Đông Phương Ngạo mỗi ngày đều đi qua nhìn người. Xem ra người đã có địa vị trong lòng hắn, nghĩ đến nhất định là còn hơn Lý cô nương rất nhiều”.

Nếu thực sự là như vậy thì thật tốt quá, nàng chẳng những thắng được ván cược, còn có thể như ý nguyện cùng Tử Vận trở thành người nhà.

“Khiến thiếu phu nhân thất vọng, chúng ta trong lúc đó là không có khả năng”

Nàng đưa mắt nhìn sang nơi khác, lảng tránh vấn đề của Lạc Băng Nhi. Chính là tâm luôn luôn bình tĩnh như mặt hồ, lúc này không thể trở lại sự lạnh nhạt như lúc ban đầu.

“Vì sao? Người là vị hôn thê của Đông Phương Ngạo, nay tiến đến đây không phải là vì cùng hắn thành hôn sao?”

Lạc Băng Nhi vẻ mặt kinh ngạc, càng kinh ngạc hơn khi nghe nàng nói

“Thiếu phu nhân liền như vậy khẳng định ta nhất định là vị hôn thê của hắn sao? Nói không chừng ta là giả mạo, vì mưu đồ tài sản của Đông Phương phủ các người mà đến”

Phấn môi nhếch lên một ý cười, có chút ngoan liệt, cố ý cho nàng một cái đáp án khó hiểu.

“Này....”

Lạc Băng Nhi bị nàng hù biến thành không hiểu ra sao, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không giống như là đang nói giỡn, làm cho nàng cảm thấy hồ đồ. Dù sao nàng nói cũng đúng, khi còn chưa tìm ra chứng cứ chứng minh, hai người đều có khả năng, cùng đồng dạng đều có hiểm nghi.

Nhìn vẻ mặt khó xử của nàng, trên kiêu nhan ôn nhu hiện lên một chút ý cười đậm nhạt, cầm khối điểm tâm lên ăn, không nhìn người bên cạnh đang lâm vào trong suy nghĩ

“Nếu người nói người là vì tài sản của Đông Phương phủ chúng ta mà đến, như vậy người càng nên cố gắng tiếp cận Đông Phương Ngạo. Ít nhất trước khi chân tướng bị tố giác, làm cho hắn thích người, không nên giống như bây giờ, cố ý vô tình không để ý hắn, còn kết luận cùng hắn không có khả năng, ta nói đúng không?”

Lạc Băng Nhi cẩn thận cân nhắc những điểm đáng ngờ của sự tình, nàng cảm thấy trong lời nói của Tử Vận có vẻ không đúng. Nhưng nàng vẫn không hiểu, nếu nói nàng thật sự là vị hôn thê của Đông Phương Ngạo, vì sao lại cho phép Lý Thái Phụng tiếp cận hắn, mà chính mình ngược lại giống người ngoài ở một bên ngồi xem?

Tào Tử Vận ở mặt ngoài thờ ơ, nhưng trong đáy mắt lại khó nén linh ngạc. Xem ra thiếu phu nhân trước mắt này cũng là một người vô cùng thông minh, nàng xác thực cần phải suy nghĩ cẩn thận trước khi nói

“Thiếu phu nhân lời này sai rồi. Ai nói ta không tiếp cận hắn? Người nên biết Đông Phương Ngạo không thích cho người ta vào thư phòng, nhưng hắn lại cho phép ta đi vào. Còn có hắn chủ động mời ta đi Long Phụng lâu dùng bữa, không phải tất cả đều đã chứng minh rồi sao?”

Không nghĩ muốn cho nàng dễ dàng khám phá ra, bởi vậy cố ý cấp nàng ý không tìm ra được đáp án.

“Người...Ai, Tử Vận sao ta lại có cảm giác đang bị người xoay vòng? Bất quá vô phương, sau buổi nói chuyện này với người, càng làm cho ta chờ mong các người ngày sau phát triển”

Lạc Băng Nhi không phải nghe không ra nàng cố ý nói để bày nghi bố trận, làm cho nàng mờ mịt, cũng làm cho đáy lòng nàng không khỏi dâng lên một cỗ hoài nghi. Nếu nàng đoán đúng, Tào Tử Vận đối với Đông Phương Ngạo cũng thích, chính là vì sao cũng không dám thừa nhận?

“Tử Vận tin tưởng ta, một cái hôn ước từ miệng được định đoạt, đối với nam nhân của Đông Phương gia mà nói không có tác dụng gì” nàng khuôn mặt xinh đẹp lời nói mang đầy huyền cơ.

“Thiếu phu nhân lời này là có ý tứ gì?” đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, vì lời nói của nàng mà không hiểu.

“Mấy ngày nay ở chung, người hẳn là thực hiểu được tính tình của Đông Phương Ngạo. Nếu hẳn không cần hôn ước này ,ai nấy đều cũng không ép được hẳn. Nếu là hẳn quyết tâm thực hiện hôn ước, như vậy hôn ước này liền nhất định sẽ được thành lập. Nói cách khác, hôn ước có thể thành hay không tùy thuộc vào ý nguyện của cá nhân hẳn, chứ không phải ở trong cuộc hôn ước từ miệng, hoặc là tín vật. Ta nói như vậy chắc người đã hiểu”

Trước mắt nàng đã nhìn ra một chút manh mối, mặc kệ Tử Vận có phải là vị hôn thê chân chính của Đông Phương Ngạo hay không, chỉ sợ là nàng không thể rời đi Đông Phương phủ

“Ý tứ của thiếu phu nhân là, cho dù ta không phải là vị hôn thê chân chính của hẳn, nếu là hẳn kiên trì muốn ta, như vậy hẳn liền nhất định sẽ thú ta?”

Tào Tử Vận khuôn mặt nhăn nhó qua một chút bối rối, làm như bị lời nói của nàng dọa cho kinh hãi hỏi.

“Đúng vậy, nhớ ngày đó ta cũng không phải là vị hôn thê của Đông Phương Lăng, nhưng hẳn tình nguyện làm người bội tín, cũng kiên quyết muốn kết hôn với ta. Nam nhân của Đông Phương gia luôn luôn thống hận hôn nhân đính ước cùng tín vật, cho nên không muốn thực hiện loại hôn ước này, bọn họ tuyệt đối nói được làm được” (NN: nghe đến đây ta muốn biết câu chuyện về Băng tỷ và Lăng ca quá *mất mớ mào*)

Lạc Băng Nhi chú ý tới khuôn mặt có chút bối rối của Tào Tử Vận. Nếu nàng thật sự là giả mạo, khi nghe được những lời này nên thập phần cao hứng mới đúng, vì sao vẻ mặt lại lo lắng và kinh hoàng? Nhưng nếu nói là không phải thì kia lại càng không nên lo lắng.

Mà phản ứng của nàng cũng không phù hợp như hai dạng người này, làm người ta không thể không nghi ngờ.

Nghe Lạc Băng Nhi một phen nói như vậy làm nàng không thể không chế kích động ở trong lòng, mâu quang trong suốt xẹt qua chút bất an. Có lẽ không nên đợi đến một ngày kia chân tướng được làm rõ ràng...

5. Chương 5

“Nguyên lai người ở trong này.”

Đột nhiên, một đạo âm thanh trầm thấp, bí mật mang theo một chút hờn giận đột nhiên vang lên; Ngay sau đó, một thân hình tuấn kiệt xuất hiện ở trước mắt hai người .

“Đại tẩu, Tử Vận thân mình vừa mới tốt, không nên tại đây để bị trúng gió, ta trước đưa nàng trở về phòng.”

Đông Phương Ngạo trách tội nhìn Lạc Băng Nhi liếc mắt một cái, không khỏi phân trần kéo Tào Tử Vận hướng khách viện mà đi.

Thu Vũ thấy thế, nguyên bản nghĩ muốn theo sau, lại bị Lạc Băng Nhi nhanh cản trở ,rất kín đáo phê bình, đối với Tiểu Thanh phía sau oán giận nói:

“Tiểu Thanh người nhìn đi, Đông Phương Ngạo đối Tử Vận đều là tư thái giữ chặt nàng bên mình, hoàn toàn không đem ta để vào trong mắt, mới vừa rồi lại còn dám trêu ta, người nói ta có nên hay không nói cho Đông Phương Lăng biết, nói Nhị đệ hẳn không tôn trọng vị đại tẩu là ta này ?”

“Thiếu phu nhân, ta khuyên người tốt nhất không cần, chỉ sợ đại thiếu gia ngược lại sẽ trách người xen vào việc của người khác; Huống chi hiện tại kết quả này, không phải như mong muốn của người hay sao?”

Tiểu Thanh ở phía sau thở dài, chỉ có thể tìm cách trấn an sự tức giận của chủ tử , không dám nhắc nhở nàng, cũng khó trách nhị thiếu gia muốn trách nàng, Tào cô nương bệnh vừa mới đỡ, thật sự không thích hợp ở tại đây.sợ sẽ bị trúng gió.

“Ta hiện tại lại cảm thấy Đông Phương Ngạo không xứng với Tử Vận, ta bắt đầu hối hận là đã giúp hắn.”(NN:*hí hí* hối hận đã muộn rồi tỷ ơi)

Ai kêu Đông Phương Ngạo luôn không tôn kính đại tẩu là nàng, lại còn nghi ngờ nàng thích xen vào việc của người khác, làm phiền hà đại ca hắn .

“Thiếu phu nhân, đừng nói ta không nhắc nhở người, người đi ra đã lâu, nếu không trở về, chỉ sợ đại thiếu gia sẽ đi tìm người, đến lúc đó thật là rất khó xem.”

Tiểu Thanh lại bất đắc dĩ thở dài. Vì sao chủ tử của nàng hiểu động như vậy? Liền ngay khi cả đang có mang có bầu, vẫn là như vậy không an phận, này nha hoàn là nàng thật sự là khổ nha .

“Được thôi, trở về thì trở về .”

Lạc Băng Nhi không tình nguyện đứng dậy, trước khi rời đi còn không quên công đạo Thu Vũ đừng quá về sớm, để cho Đông Phương Ngạo cùng Tào Tử Vận có nhiều thời gian ở chung một chỗ, Tiểu Thanh ở một bên nghe được chỉ có thể lần nữa lắc đầu.

Nhìn thân hình cao to trước mắt kia, trùng mâu hiện lên một chút phức tạp, trong đầu lần nữa hồi tưởng lại lời nói vừa rồi của Lạc Băng Nhi .

“Vì sao không đi ?”

Đông Phương Ngạo quay đầu lại, thế này mới phát giác khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, trên khuôn mặt lịch sự tao nhã của nàng sự giãy dụa vừa lóe lên chợt biến mất, không thoát được con ngươi đen lợi hại của hắn, con ngươi đen thâm trầm nhìn thẳng nàng.

“Mới vừa rồi..... Chúng ta liền đi như vậy, đối với thiếu phu nhân ý tứ không được lắm .”

Tào Tử Vận cúi đầu tránh đi mâu quang quá mức sắc bén của hắn, có chút bối rối tìm lời nói cho qua chuyện.

“Có lẽ ta không nên cho người thường xuyên ở một chỗ với đại tẩu.”

Hơi thở nóng rực đột nhiên phả ở bên tai nàng, nàng chấn kinh lui ra phía sau từng bước, lại ngược lại rơi vào hai bàn tay sớm đang rộng ra đón, thuận thế ngã vào trong lồng ngực hắn.

“Người.....” Tào Tử Vận hai gò má hồng lên, hai mắt mở to, nhìn khuôn mặt tuấn tú đang tiến lại gần nàng .

“Người khỏe môi còn có chút vụn bánh.”

Oanh! Khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc đỏ lên, nàng miễn cưỡng cảm giác được khoe môi nóng bỏng mang theo một chút ẩm ướt lướt qua.

Hắn..... Hắn hắn hắn thế nhưng.....(NN:oa...oa hôn có thể thôi á >”< bắt=“” quá=“” êm=“” vẫn=“” thích=“” anh=“” vì=“” anh=“” càng=“” ngày=“” càng=“” tỏ=“” rõ=“” bản=“” chất=“” bt=“” *hắc=“”>

Giống như còn chưa đủ làm cho nàng ngượng ngùng, cách đó không xa truyền đến tiếng kinh hô của nha hoàn, cùng tiếng bước chân hối hả rời đi .

Xong rồi! Cái này thật đáng chết mà, thanh danh của nàng toàn bộ đã bị hủy ở trên tay hắn. (NN: *hí hí* tỷ lo gì, ca ca sẽ lấy thân đền mờ, Ngạo ca *xoa xoa đầu* Ngọc Nhi ngoan)

Trước kia hắn luôn có thái độ nghiêm túc, hành động luôn thủ lễ giữa hai người, hành động vừa rồi của hắn không thể không nghi ngờ là quá mức ngả ngớn, đáy lòng chợt có một chút rung động, làm nàng nhất thời không biết nên đối mặt với hắn như thế nào , chỉ có thể lựa chọn đem mặt chôn ở trong lòng hắn, không dám ngẩng lên.

Đông Phương Ngạo mỉm cười nhìn người trong lòng mình đang ngượng ngùng, tuyệt không cảm thấy cử chỉ của chính mình quá mức lỗ mãng, ngón tay thon dài vén vài sợi tóc vì nàng cúi đầu xuống mà xoa xuống ra sau tai của nàng, làm cho hắn có thể thấy rõ kiều nhan ôn nhu lịch sự tao nhã của nàng, nếu là nàng vào lúc này ngẩng đầu lên, tuyệt đối sẽ bị con ngươi đen thâm trầm nhìn nàng đầy say đắm của hắn dọa.

“Ta đưa người trở về phòng .”

Khuôn mặt tuần tú hiện lên một chút ôn nhu, ôm người trong lòng, không thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của nô bộc dọc theo đường đi, quay trở lại khách viện.

~Nhìn bầu trời âm u ngoài phòng, mưa phùn bay tán loạn, cùng với gió lạnh thổi vào tận xương tủy, nàng đang đắm chìm ở trong suy nghĩ , hồn nhiên không cảm thấy lạnh, thẳng đến một đạo tiếng kinh hô vang lên –

“Tiểu thư! Người như thế nào lại mở cửa sổ ra, cẩn thận kéo bị cảm lạnh!”

Thu Vũ luống cuống tay chân đem cửa sổ đóng lại, đem cả người Tào Tử Vận lạnh như băng kéo đến giường ngồi, cũng nhanh chóng mang chén trà nóng giao vào trong tay nàng .

Nhìn thấy tiểu thư đôi mi thanh tú chớp chớp, nhìn chén trà nóng đến gần người, Thu Vũ lo lắng thở dài.

“Tiểu thư, em xem ra là thật nhiều ngày nay tiểu thư có thật nhiều tâm sự, có phải hay không có liên quan đến nhị thiếu gia ?”

Từ ngày ấy, sau khi Đông Phương Ngạo đưa nàng trở về, tiểu thư liền trở nên rầu rĩ không vui, cả ngày khuôn mặt lúc nào cũng u sầu, phiền não nhìn ra ngoài cửa sổ đến gần người.

“Thu Vũ, người là người hiểu ta nhất, người nên hiểu được ưu phiền lo lắng của ta .”

Nàng than thở nói nhẹ, không khỏi dưới đáy lòng oán thán thế sự khó liệu. Hành động ngày ấy của Đông Phương Ngạo đối với nàng làm ra như vậy, cũng ở trước mặt mọi người ôm lấy nàng một đường đưa nàng trở về, nàng lúc ấy liền hiểu được, Đông Phương Ngạo đã thích nàng. Nhưng, nàng có thể sao?

Nàng có thể thích hẳn được sao?

“Nhưng tiểu thư chẳng lẽ người một chút cũng không thích nhị thiếu gia sao? Không cần nói là em, liền ngay cả mọi người đều nhìn ra được là hẳn thích tiểu thư.”

Huống chi hiện tại bên trong phủ nơi nơi đều đồn truyền ồn ào huyền náo, nói người Đông Phương Ngạo lựa chọn cuối cùng nhất định là tiểu thư.

“Chính bởi vì như thế, cho nên chúng ta không thể ở lại Đông Phương phủ.”

Lời nói của Thu Vũ làm nàng càng cảm thấy phiền lòng không thôi, cũng làm cho nàng hạ quyết định quyết tâm phải rời khỏi.

“Cái gì?! Tiểu thư, nhưng người không phải đã nói, muốn đường đường chính chính rời đi Đông Phương phủ sao? Hiện tại ở lại Đông Phương phủ còn có thể trả lại sự trong sạch cho người, chúng ta làm sao có thể rời đi!”

Đúng vậy, nhất là khi nàng phát hiện ra Đông Phương Ngạo thích tiểu thư, mà tiểu thư tựa hồ cũng có chút động tâm, nói cái gì cũng không thể rời đi.

“Ta chỉ sợ đến lúc đó liền thật sự đi không được. Người có rảnh trước hết thu thập một ít quần áo, chúng ta lựa chọn thời cơ thích hợp rời đi .”

“Nhưng là.....”

Thu Vũ vẫn nghĩ khuyên nàng, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng nàng có vẻ không vui, biết đáy lòng tiểu thư cũng đang chịu khổ sở, nên lời nói miệng trong lại nhịn không được nuốt trở về. Chỉ có thể đổ lỗi cho lão thiên gia, vì sao phải như vậy đối đãi với một người thiện lương như tiểu thư.

“Tào cô nương, người ở đâu?”

Bỗng dưng, ngoài cửa phòng truyền đến một đạo thanh âm vang dội, cùng với vài tiếng gõ cửa .

“Có chuyện gì sao? Khương tổng quản.”

Thu Vũ mở cửa phòng ra, tò mò hỏi Khương Bá đang đứng bên ngoài, chẳng lẽ Đông Phương Ngạo muốn gặp tiểu thư ?

“Nhị thiếu gia ời Tào cô nương đến thư phòng đánh cờ.”

“Làm phiền Khương tổng quản thay ta thông báo lại, nói Tử Vận thân mình không khỏe, muốn ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Tào Tử Vận chậm rãi đi ra trước cửa, uyển chuyển cự tuyệt; Để tránh hấn hoài nghi, còn cố ý ở trước mặt hấn ho nhẹ vài tiếng.

“Nếu là như thế, ta đây liền trở về nói cho nhị thiếu gia. Tào cô nương có cần hay không lại thỉnh đại phu đến đây một chuyến?”

Khương Bá nghĩ đến nàng thân mình chưa khỏi hấn, quan tâm chủ động hỏi, chỉ sợ lại phát sinh chuyện tình giống lần trước .

“Không cần, vẫn còn mấy thang thuốc lần trước ta chưa uống hết có, không cần lại phiền toái đại phu đến đây.”

Tào Tử Vận cuống quýt cự tuyệt, chỉ sợ hấn thực đi thỉnh đại phu, vừa sợ kinh động đến Đông Phương Ngạo, đến lúc đó chẳng phải bị hấn phát hiện ý định trốn tránh hấn của nàng .

“Vậy Tào cô nương xin bảo trọng, ta xin phép đi trở về.”

Khương Bá nghe nàng nói như vậy, thế này mới an tâm , sau khi hướng nàng khách khí có lễ gật đầu, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút! Khương tổng quản, người có phải hay không sắp xuất môn?”

Mới vừa rồi trong nháy mắt kia, nàng tựa hồ là nhìn đến cái gì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ý tươi cười nháy mắt biến mất, chuyển sang ngưng trọng.

“Đúng vậy, Tào cô nương có thiếu cái gì sao? Ta có thể thuận tiện giúp người mang về .”

Khương Bá với đối nàng thái độ thủy chung vẫn là có lễ khách khí, dù sao vị Tào cô nương này đối với mọi người luôn mỉm cười khinh ngữ, làm cho người ta cảm giác thập phần thân thiết, tin tưởng bất luận kẻ nào khi ở trước mặt mỹ nhân mỉm cười lịch sự tao nhã này, cũng không thể nhẫn tâm hé ra khuôn mặt hung dữ. Huống chi trong tâm tư của hấn cũng hy vọng nàng có thể trở thành nhị thiếu phu nhân trong Đông Phương phủ.

“Không. Khương tổng quản người nhất định phải nhớ kỹ lời của ta, vừa ra đại môn, nếu là có người gọi người, trăm ngàn không thể quay đầu, càng không thể dừng lại. Người nhất định phải nhớ kỹ.”

Khương Bá kinh ngạc nhìn sắc mặt trầm trọng của nàng, không hiểu vì sao nàng lại nói ra những lời này, nhưng nhìn bộ dáng của nàng tựa hồ không giống như là đang nói giỡn.

“Tào cô nương người.....”

“Khương tổng quản, người trăm ngàn phải nhớ kỹ lời của ta.”

Tào Tử Vận không muốn nói thêm nữa, trước mặt hấn đem cửa phòng đóng lại, lưu lại một mình Khương Bá trong đầu mờ mịt đứng đó.

Không lâu sau khi Khương Bá đi, cửa phòng lại mở ra, Thu Vũ trên mặt có ý không đồng ý, cũng có sự lo lắng.

“Tiểu thư, người không nên lại xen vào.”

“Ta biết, nhưng là ta không thể ngồi xem mặc kệ hấn được”

Tào Tử Vận vẫn giống như mỗi một lần bàn bạc bất đắc dĩ thở dài, trên khuôn mặt ôn nhu nở nụ cười không nê hà.

Thu Vũ thấy thế, cũng chỉ có thể lắc đầu than nhẹ. Tiểu thư quá mức mềm lòng lại rất thiện lương, như vậy nàng nhất định là muốn chịu thiệt, cố tình lại..... Ai.....

“Tiểu thư, em xem người lần này là muốn trốn cũng trốn không xong.”

Nhìn thân hình cao to đang đi vào khách viện, lại quay đầu nhìn về mặt phức tạp của tiểu thư, Thu Vũ thức thời rời đi, để cho hai người có cơ hội một chỗ.(NN: được Bằng tỷ khiển trách có khác *hị hị*)

“Không phải thân mình không khoẻ sao? Vì sao lại đứng ở trước cửa,nhỡ trúng gió thì sao?”

Đông Phương Ngạo đi đến trước mặt nàng, mày kiếm nhíu lại, nhìn chăm chú vào thân mình đơn bạc của nàng .

“Ta..... vào trong rồi nói sau.”

Lảng tránh ánh mắt sáng ngời của hắn, thối lui thân mình, để hắn tiến vào trong phòng.

“Người ở tại này có quen hay không?”

Nhìn trong phòng nàng được bài trí ngăn gọn ,giống như mỗi gian sương phòng trong khách viện, thuận miệng hỏi.

“Lại như thế nào thói quen, cũng không phải là nhà của chính mình.”

Thay hắn rót chén trà nóng, trên gương mặt ôn nhu nở một nụ cười yếu ớt, câu trả lời của nàng như là không chút để ý, kỳ thực trong lời nói đã ẩn hàm ý niệm rời đi ở trong đầu.

Đông Phương Ngạo con người đen tinh nhuệ nhìn chăm chú vào kiều nhan lịch sự tao nhã của nàng, vẫn chưa bỏ qua lời nói hàm ý của nàng, trong con người đen đang đánh giá nàng trở nên có chút dăm chiêu.

“Nếu người cảm thấy ở trong phủ buồn, ta có thể cùng người đi ra ngoài dạo một chút.”

Không thích nàng nói ẩn chứa hàm ý tứ muốn rời đi, cho nên chuyển qua đề tài khác. Tào Tử Vận bước nhẹ nhàng ra mở cánh cửa sổ, trên khuôn mặt ôn nhu vẫn là lộ vẻ cười yếu ớt.

“Không cần, ta..... A.....”

Đột nhiên, sắc mặt nàng đột nhiên trắng bệch, giữa trán ứa ra mồ hôi lạnh, bàn tay mềm mại run run khẽ nhẹ vỗ về ngực, thân thể mềm mại lay động, một đôi cánh tay đứng lúc chế trụ eo nhỏ của nàng, đồng thời đem nàng ôm vào trong lòng, cũng vì bộ dáng tinh tế của nàng mà nhíu mày.

“Làm sao vậy? Người có chỗ nào không thoải mái sao ?”

Đông Phương Ngạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ở trong lòng, nàng mảnh khảnh phảng phất chỉ cần dùng sức một chút là có thể dễ dàng đem nàng bẻ gãy, đáy lòng không khỏi cảm thấy nhói đau .

Sự đau đớn quen thuộc ở lồng ngực hung hăng bắt lấy nàng, cổ đau nhức kia một lần so với một lần tới càng mãnh liệt, biết rõ gieo gió sẽ gặt bão, nhưng nàng lại luôn chống lại, ai kêu lòng của nàng không đủ ngoan độc, không thể làm được nhìn như không thấy.

Đôi mắt tựa hồ nhìn thấy đáy mắt quan tâm của hắn, nam nhân này tính tình không được tốt cho lắm, nhưng hắn cũng là vị hôn phu của nàng, tay nhỏ bé vô lực thử nghĩ chạm vào mặt hắn .

Một cơn tối tăm như hồng triều lại vào lúc này thổi đến hướng nàng, trước khi mất đi ý thức, ý tưởng cuối cùng dừng lại ở trong đầu nàng là –

Hai người cuối cùng vẫn là vô duyên a.....(NN:oa..oa ôm đau lòng quá, ed truyện mà nước mắt rơi lã chã *hức hức*)

“Tử Vận.....”

Đông Phương Ngạo nhìn người trong lòng ngất đi, khuôn mặt tuần tú tái mét, vội vàng đem nàng ôm về hướng giường, sau đó mới ra bên ngoài phóng đi, ven đường bắt lấy một nha hoàn, ra lệnh cho nàng hỏa tốc ra phủ đi thỉnh đại phu đến.

Sau nửa canh giờ, sau khi lão đại phu ở trên giường cẩn thận chẩn trị người đang nằm hôn mê, đứng dậy hướng Đông Phương Ngạo đang ở một bên chờ cung kính nói:

“Nhị thiếu gia, vị cô nương này, chính là mạch tượng hư nhược đập rồi loạn, cũng không đáng lo ngại, đợi lát nữa ta kê cho vài đơn thuốc để bồi bổ thân thể, mấy ngày sau tất có cải thiện.”

“Nhưng trước khi nàng hôn mê, tay ôm chặt lấy ngực, người xác định trái tim của nàng cũng không có vấn đề?”

Đông Phương Ngạo từ lúc nàng hôn mê thủy chung vẫn mày nhíu mặt nhăn hỏi, con người đen nhìn chặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của người đang nằm trên giường .

Lão đại phu từ lần trước liền nhìn ra vị cô nương này rất đặc biệt, hơn nữa còn biết nàng khả năng chính là nhị thiếu phu nhân tương lai, nên thấy Đông Phương Ngạo khẩn trương cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

“Hồi nhị thiếu gia, lão phu xác định trái tim của cô nương này vẫn chưa có vấn đề gì.”

Lão đại phu sau khi suy đoán thân phận của nữ tử đang hôn mê trên giường, lại thật cẩn thận trả lời.

“Đa tạ lão Trần, đợi lát nữa ta gọi một nha hoàn cùng người trở về lấy được.”

“Nhị thiếu gia khách khí, kia lão phu xin về y quán trước .”

Sau khi lão đại phu cáo từ, Đông Phương Ngạo vẫn đứng thẳng ở trước giường, khuôn mặt tuấn tú thâm trầm khó lường, một đôi con ngươi đen có chút đăm chiêu nhìn thẳng chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang lấm vào hôn mê kia thật cẩn thận .

Từ lúc lão đại phu rời đi, Đông Phương Ngạo liền vẫn canh giữ ở giường chờ nàng thanh tỉnh; nhưng hắn còn chưa đợi được cho đến lúc nàng thanh tỉnh, lại thấy Khương Bá thở hồng hộc, vẻ mặt kinh hoàng vội vã muốn tìm Tào Tử Vận. Để tránh quấy nhiễu đến nàng, cũng cảm thấy kinh ngạc khi Khương Bá luôn bình tĩnh vì sao thần sắc lại quái dị, hắn cùng Khương Bá đi ra phòng ngoài, thế này mới bắt đầu hỏi.

“Người nói cái gì? Dem từ đầu nói cho rõ ràng.”

Đông Phương Ngạo sau khi nghe hắn nói, trên khuôn mặt tuấn tú khó nén được kinh ngạc, thanh âm trầm thấp đầy áp lực vang lên.

“Hồi nhị thiếu gia, sự tình là như vậy. Mới vừa rồi khi ta đi thỉnh Tào cô nương đến thư phòng, Tào cô nương không biết vì sao nhưng lại biết ta muốn ra phủ một chuyến, còn nói với ta nếu là có người bảo ta, trăm ngàn không thể quay đầu, càng không thể dừng lại, lúc ấy ta không hiểu là tại vì sao, nhưng nhìn sắc mặt trầm trọng của Tào cô nương, lại không giống như là đang nói giỡn –”

Khương Bá nói dồn dập, một hơi nói hết, vỗ về ngực thở hổn hển lấy lại hơi. Hắn mới vừa rồi nhưng là mới hỏi phủ liền nhắm thẳng khách viện chạy tới, chính là vội vã muốn hỏi Tào cô nương chuyện biến hoá kỳ lạ đến cực điểm này.

Thật vất vả mới lấy lại được hơi thở, biết sự kiên nhẫn của nhị thiếu gia có hạn, không ngừng nói tiếp:

“Ta vừa ra phủ, mới đi không bao lâu, liền nghe được có người ở đằng sau kêu ta, vốn ta đang định quay đầu xem là ai, nhưng trong đầu lại đột nhiên nhớ tới lời nói của Tào cô nương, trong bất kỳ tình huống nào cũng không được quay đầu lại, nên cũng không có dừng lại cước bộ, ngược lại cước bộ nhanh hơn tiếp tục đi về phía trước. Một khắc khi ta bước ra khỏi chỗ đó, rồi đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết, ta kinh ngạc vừa quay đầu lại, phát hiện có một người trẻ tuổi đầu rơi máu chảy ngã vào vị trí mà ta vừa đứng. Nguyên lai ta vừa đứng dưới một tủ lâu, mà trên lầu hai đang có người uống say gây chuyện lộn xộn, báo nháo, đã đánh rơi vò rượu xuống dưới, người kia không may đi qua, dĩ nhiên là bị đập trúng làm đầu rơi máu chảy chết thảm.”

Khương Bá nghĩ lại, vẫn nhìn không được từ đáy lòng nổi lên một cỗ lạnh run. Cái người trẻ tuổi kia căn bản là kẻ chết thay cho hắn, nếu không phải Tào cô nương đã cảnh cáo trước, hiện tại người đầu rơi máu chảy đột tử là hắn. Hắn kinh hoàng, sợ hãi quá độ, căn bản không dám đi xác nhận rốt cuộc ai là kẻ chết thay cho hắn, liền một đường chạy gấp trở về Đông Phương phủ.

“Ý của người là, Tử Vận có năng lực biết trước ?”

Đông Phương Ngạo vẻ mặt ngạc nhiên, theo sau lại phát hiện không thích hợp. Nguyên bản người đang tốt, lại bỗng nhiên thống khổ ngắt đi, còn có trước kia khi hai người gặp sơ qua , nàng cũng là bộ dáng thống khổ này, mà khi đó nhà trọ vừa vận đã xảy ra họa Chúc Dung (*). Hay là hai sự kiện này cùng nàng đều

có liên quan? Lúc ấy mọi người trong miệng có nhắc tới lời cảnh báo của hai vị cô nương, chẳng lẽ chính là chỉ đối chủ tứ các nàng ?

(*họa Chúc Dung: họa do lửa gây ra)

“Khương Bá, lập tức đi tìm Thu Vũ đến đây.”

Cái chuyện tình quỷ dị này, hẳn phải lập tức biết rõ ràng, con người đen nghiêm túc nhìn cửa gỗ đóng chặt phía sau.

“Vâng.”

Khương Bá hiểu được tính nghiêm trọng của sự tình, một khắc cũng không dám dừng lại, vội vàng đi tìm người.

Một khắc sau, Khương Bá hoảng hốt từ tảo phòng đem Thu Vũ không hiểu là có chuyện gì xảy ra trở về.

“Nhị thiếu gia, không biết người tìm ta có chuyện gì? Tiểu thư nhà ta đâu?” Thu Vũ buồn bực hỏi, mới vừa rồi chính là nhìn thấy hắn tìm đến tiểu thư, nàng mới đi tảo phòng tìm Tiểu Hồng nói chuyện phiếm, chẳng đến khi Khương tổng quản không biết vì sao đột nhiên vội vàng lôi kéo nàng bước đi, như thế nào lúc này không thấy tiểu thư ở một chỗ với hắn?

“Mới vừa rồi tiểu thư nhà người cùng ta nói chuyện, nói tới một nửa, lại bỗng nhiên thống khổ ôm ngực, hôn mê ngất đi.” Đông Phương Ngạo một đôi con người đen tinh nhuệ nhìn chăm chú nàng, thanh âm trầm thấp ảm đạm nói.

“Cái gì!?” Thu Vũ sắc mặt trắng nhợt, lo lắng hô nhỏ: “Ta biết ngay mà! Nhưng nàng lại vừa xen vào việc của người khác!”

“Đem nói rõ ràng.”

Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút nghiêm khắc, hướng nàng quát khê, Thu Vũ sợ tới mức run run.

“Tiểu thư nàng..... Nàng vừa sinh ra đã mang dị năng (*) trong người, có năng lực biết trước tai họa. Ở thời điểm tiểu thư 16 tuổi, có một vị đạo nhân tiến đến, hắn nói bởi vì tiểu thư người mang dị năng, trong cuộc đời sẽ tiết lộ rất nhiều thiên cơ, mà theo tiểu thư tiết lộ thiên cơ, tai họa này sẽ chuyển sang cho tiểu thư.”

(*dị năng: năng lực dị thường)

Thu Vũ tuy rằng sợ hãi nhất nhưng cũng đem sự thật nói ra hết, nhưng nàng cũng không quên giấu đi một chuyện – tiểu thư không muốn để cho người ta biết đến chuyện trọng yếu. (NN: cái chuyện trọng yếu mà chị giấu thực sự là đau lòng, hảo đau lòng a *khóc như mưa*)

Đông Phương Ngạo nghe vậy, rất là khiếp sợ, theo như những gì nàng vừa nói, rất nhiều sự tình đều rõ ràng, này cũng là vì sao Tử Vận lại đột nhiên ngất đi, cùng lão đại phu tìm không ra nguyên nhân.

“Không cho phép ở trước bất kỳ ai nhắc tới chuyện Tử Vận mang trong người dị năng, hiểu chưa?”

Đông Phương Ngạo cảnh cáo nói, ánh mắt sắc bén đồng thời liếc qua Thu Vũ cùng Khương Bá. Chuyện này càng ít người biết càng tốt, dị năng của Tử Vận đối với thân mình nàng mà nói chỉ có hại mà không có ích, nếu chuyện này để lộ ra, chỉ sợ nàng là người thiện lương không thể an bình, nghiêm trọng hơn còn có thể nguy hiểm cho tánh mạng của nàng.

“Này ta biết.”

Thu Vũ gật đầu như bằm tỏi, nàng tất nhiên là hiểu được tính nghiêm trọng của sự tình.

“Xin hỏi nhị thiếu gia, ta có thể đi vào xem tiểu thư ta được không?”

“Nơi này đã có ta, người đi nhìn xem được của tiểu thư nhà người đã được mang tới chưa?.” (NN: eo đuổi khéo kia, Ngạo ca *liếc mắt* Ngọc Nhi: tứ chi run rẩy, thảo nào mà chị bảo anh tính tình không tốt, chỉ cái liếc mắt thôi mà cũng thấy lạnh run người)

Đông Phương Ngạo nói vừa xong, liền tự đẩy cửa gỗ ra đi vào trong phòng. Hắn hiện tại cả đầu đều nghĩ đến chuyện của Tào Tử Vận .

Không thể tưởng được nhìn nàng nhu nhược, nhưng lại là người mang dị năng, chuyện này đối với nàng mà nói là phúc hay họa?

Thu Vũ nghe vậy, cũng chỉ hảo hảo cùng Khương Bá rời đi, đem tiểu thư lưu lại cho hắn chiếu cố. Khi rời đi con người lo lắng còn liên tục quay lại nhìn cánh cửa gỗ khép chặt kia.

Hai người đều không có phát giác cửa phòng đối diện có một khe hở, thẳng đến sau khi Đông Phương Ngạo vào phòng , thế này mới đóng lại

Nên nói là nàng rất ngốc, hay vẫn là quá thiện lương đây?

Đông Phương Ngạo ngồi ở cạnh giường, nhìn cẩn thận mi nhan trên giường, bàn tay to khẽ vuốt hai gò má non mềm của nàng , con người đen luôn luôn sắc bén giờ phút này có chút ánh sáng nhu hòa.

Người hôn mê đang nằm trên giường, lúc này mắt đẹp khẽ động, tiếp theo chậm rãi mở một đôi con người trong suốt, ánh vào mi mắt là gương mặt tuấn đạt, làm cho nàng trong nháy mắt cảm thấy tim đập mạnh và loạn nhịp.

“Làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Đông Phương Ngạo thấy nàng lảng lảng nhìn chính mình, nghĩ đến nàng thân thể không khỏe, đồng thời vừa nói, tay cũng đặt lên trên giữa trán thanh tú của nàng.

“Người..... Ta..... Đây là có chuyện gì?”

Tào Tử Vận không được tự nhiên tránh đi đụng chạm của hắn, thân thể mềm mại ở sự trợ giúp của hắn ngồi dậy, đồng thời cũng nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, ánh mắt trong suốt bất an liếc mắt nhìn hắn, hắn nhưng là có phát giác ra tình trạng dị thường của nàng không?

Con người đen nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, tầm mắt không rời, đảo qua thân mình mảnh khảnh của nàng, nhớ tới mới vừa rồi khi ôm nàng, hoàn toàn cảm thụ không có một chút sức nặng, khuôn mặt tuấn tú chuyển sang âm trầm.

“Người có cái gì muốn nói với ta không?”

“Ta.....”

Ở con người đen lợi hại nhìn rất gần của hắn, phần môi mím lại, trán nhăn lại, tầm mắt không dám nhìn thẳng hắn.

Xem phản ứng trốn tránh của nàng, làm con người đen của hắn hung hăng nheo lại, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

“Chuyện của người Thu Vũ đều đã nói hết. Con người khi còn sống, sinh tử họa phúc đều là do mệnh trời, người làm sao phải khổ tự tìm tội chịu .”

Tào Tử Vận nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt có chút kinh hãi, sau một hồi trầm mầu bối rối nhìn chăm chú hắn, thế này mới ngậm nhẹ nhàng thở ra, cũng may Thu Vũ cũng không có đem chuyện của nàng toàn bộ nói ra hết.(NN:oa...oa ta không chịu nổi nữa rồi, đau lòng quá)

“Ta chỉ là tâm không đành lòng.”

Nàng cúi đầu nói nhỏ. Đạo lý này nàng tất cả đều biết, nhưng chỉ không thể làm được việc thấy chết mà không cứu, bằng không nàng hiện tại sẽ không thống khổ như vậy.

“Người cho là người có thể cứu được bao nhiêu người?! Thân thể của người có năng lực, nhưng có thể chịu đựng trong bao lâu?! Làm thân thể của người càng ngày càng yếu, người —”

Nghĩ đến bộ dáng thống khổ trước khi nàng hôn mê, tâm hắn như bị đao cắt; Nhìn lại thân mình mảnh khảnh của nàng, một cổ từ lo lắng hóa thành lửa giận, làm hắn nhịn không được găm nhẹ .

Tiếng hô của hắn làm nàng theo bản năng co rúm người lại, cùng hắn lại tạo ra một khoảng cách, cúi đầu xuống không dám ngẩng lên.

Xem nàng rõ ràng bị hắn dọa đến bộ dáng nao núng, Đông Phương Ngạo cơn tức giận ở trong ngực nhất thời biến mất.

Thình lình, cánh tay sắt duỗi ra, đem thân mình co rúm lại của nàng ôm vào lòng, một tiếng thở dài thất bại ở trên đỉnh đầu của nàng bật ra.

“Tử Vận, ta nên bắt ngươi làm thế nào mới tốt?”

Hắn bắt đắc dĩ nói lý, bao hàm nồng đậm sự lo lắng của hắn, làm Tào Tử Vận ở trong lòng hắn nhìn không được hốc mắt đỏ lên (NN:thật là xúc động *chấm chấm nước mắt*) .

Nàng biết, nam nhân này là thật tâm để ý nàng, trước khi còn chưa xác định nàng có phải là vị hôn thê chân chính của hắn hay không. Xoay mình, trong đầu nghĩ đến lời nói của Lạc Băng Nhi .

“Một cuộc hôn ước từ trong lời nói được định đoạt, đối với Đông Phương Ngạo mà nói là không có tác dụng gì, đều là do ý nguyện của cá nhân hắn, mà không phải ở hôn ước trong lời nói hoặc là tín vật.”

Đáng tiếc, nàng nhưng không có phúc cùng hắn ở một chỗ.

Nàng cả đời này nhất định cùng hắn vô duyên a...

6. Chương 6

Trương phủ luôn luôn xa hoa náo nhiệt, ở trước cửa cao treo hai đèn lồng màu trắng, đã mất đi sự náo nhiệt ngày xưa, ngược lại thêm một chút tiêu điều lạnh lẽo.

Phía sau cánh cửa lớn, lục tục truyền đến từng trận tiếng la khóc thê lương, sau khi bố trí linh đường trang nghiêm, ở giữa phòng có quan tài thượng đẳng, nằm bên trong quan tài đúng là Trương Hào con trai độc nhất của Trương gia .

“Vì sao..... Ông trời ngươi muốn đối với ta như vậy..... Nhi a..... Ngươi nhưng là huyết mạch duy nhất của Trương gia chúng ta .....”

Trương lão phu nhân khóc hô tận trời xanh, không thể chấp nhận đứa con duy nhất nhưng lại ngoài ý muốn chết đi .

“Lão phu nhân thỉnh nén bi thương. Tên say rượu kia đánh rơi vò rượu hại chết thiếu gia, tuy rằng là ngộ sát, nhưng đã bố trí tốt lắm, tuyệt sẽ không để hắn còn sống mà đi ra khỏi nha môn.” Trương tổng quản ở một bên an ủi nói.

“Ngươi làm tốt lắm. Giết người thì phải đền mạng, ta cũng mặc kệ quan phủ phán như thế nào, ta trừ bỏ muốn hắn một mạng đền một mạng, cũng muốn làm cho người nhà của hắn không thể an bình!”

Trương lão phu nhân oán hận nói. Đắc tội với người của Trương phủ nàng, nàng trừ bỏ muốn cho hắn không thể lại ở Lạc Dương thành sống yên ổn, cũng nhất định phải làm cho nhà hắn bại nhân vong (*) mới bằng lòng bỏ qua.

(*Bại nhân vong: thân nhân bị liên lụy phải mất mạng)

“Dạ, tiểu nhân hiểu được ý tứ của lão phu nhân.” Trương Thanh mặt lộ vẻ do dự, lo lắng, quyết định bảo tình hình thực tế .

“Lão phu nhân, tiểu nhân ngày trước nghe được một tin tức nhỏ, là về chuyện của thiếu gia, không biết có chính xác hay không.”

“Nói! Rốt cuộc là chuyện gì.”

Trương lão phu nhân lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị hỏi, sự tình liên quan đến cái chết của con, mặc kệ lớn nhỏ, nàng đều phải biết.

“Tin tức này cũng không biết là theo đâu truyền đến. Nói là ngày ấy nguyên bản nên bị vò rượu đập trướng mà mất mạng, nên là Khương tổng quản của Đông Phương phủ, chẳng qua hắn được người chỉ điểm, mới tránh được một kiếp.”

Chuyện này cũng không biết là thật hay là giả, hắn cũng là ở trong lúc vô ý nghe được.

“Ý của ngươi là, thiếu gia nhà ngươi là kẻ chết thay người khác?”

Trương lão phu nhân mắt lộ ra ý ngoan độc, nàng ban đầu cũng không tin con của chính mình có tướng đoản mệnh (*), như thế nào lại không hay ho ngoài ý muốn mà mất mạng, nguyên lai là chết thay người, thù này nàng không báo không được!

(*tướng đoản mệnh : tướng chết sớm)

“Theo như lời ngươi nói cao nhân là ai?”

“Nghe nói là vị hôn thê của Đông Phương Ngạo, kêu Tào Tử Vận.”

Trương Thanh giọng lạnh lùng nói, đáy lòng cũng hiểu được lão phu nhân tuyệt không từ bỏ ý đồ, lại càng không dám nói thực ra là dân chúng trong thành khi biết thiếu gia đã chết, tất cả đều hoa chân múa tay vui sướng, nói thẳng là bị báo ứng; Ai kêu thiếu gia bình thường ý thế hiếp người, làm rất nhiều chuyện khiến người người oán trách, một năm trước gây sự với Đông Phương Lăng, dân chúng toàn thành phản ứng lo lắng, thành mãnh liệt đối lập.

“Ta mặc kệ nàng là ai, con ta mất đi đã là một nỗi mất mát lớn, ta tuyệt không tha cho nàng!”

Trương lão phu nhân quỳ nửa người, tay nắm chặt góc bàn gỗ, cõi lòng đầy hận ý tuyên thệ.

Trời tối đen như mực, không thấy ánh trăng và sao sáng, chỉ nghe thấy gió thổi qua ngọn cây phát ra tiếng vang sần sật, xa xa truyền đến âm thanh gõ mõ chuyển canh .

Hai bóng người nhỏ nhắn đang lén lút theo cửa sau của Đông Phương phủ rời đi, một đường hướng ngoài thành đi đến.

“Tiểu thư, chúng ta nhất định phải chọn phía sau rời đi sao?”

Thu Vũ ôm chặt tay nải trong tay, sợ hãi nhìn xung quanh; Liếc mắt một cái nhìn lại thấy đường tối om, bàn tay không thấy năm ngón tay, thật là thích hợp để chạy trốn, nhưng chính là cũng thực đáng sợ.

“Đây cũng là không có biện pháp khác. Ban ngày căn bản là không có cơ hội, nếu không đi thì đi không được.”

Tào Tử Vận đồng dạng trong lòng cũng ôm chặt tay nải, cước bộ nhanh hơn đi về phía trước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã đổ mồ hôi đầm đìa, cách hừng đông chỉ kém một canh giờ, các nàng phải ở trước hừng đông rời đi Lạc Dương thành mới được.

“Chẳng qua, tiểu thư, chúng ta đi như vậy có được không, nhưng thật ra cũng không có cơ hội cùng bọn Tiểu Hồng cáo biệt, bọn họ nếu biết chúng ta không cáo mà biệt, nhất định sẽ thực thất vọng.”

Nhớ tới ở Đông Phương phủ nhận thức một đám người, tuy rằng chỉ ở chung ngắn ngủn có hơn nửa tháng, nhưng đoàn người đều đối với chủ tử các nàng thập phần thân mật, nghĩ đến bọn họ, xác thực có chút luyến tiếc.

Thu Vũ có chút cô đơn thờ dài, nhưng nàng cũng biết tiểu thư khó xử, cho nên mới không hề khuyên nàng, không nói hai lời liền cùng tiểu thư rời đi Đông Phương phủ.

Hai người miệng nói chuyện, nhưng cước bộ cũng không có chút dám lơ lửng; sau khi ra Lạc Dương thành, một đường đi về chỗ giao nhau với phía tây rừng trúc mà đi, chỗ đó tương đối ẩn mật, không dễ bị phát hiện, hai người cũng có thể ở đó nghỉ tạm.

Thật vất vả, khi các nàng tới chỗ phía tây giao nhau với rừng trúc kia, sắc trời đã dần dần sáng lên, mơ hồ còn có thể nghe được âm thanh gà gáy, nghênh đón một ngày đã bắt đầu, hai người thế này mới nhẹ nhàng thở ra, liên tiếp lau mồ hôi.

“Tiểu thư, chúng ta rốt cục đã ra khỏi Lạc Dương thành.”

Thu Vũ thở hổn hển nói, hưng phấn mà nhìn chung quanh. Nơi này là lúc trước các nàng đến Lạc Dương thành từng đi qua, bằng không làm sao biết có một địa phương ẩn mật như vậy.

“Đúng vậy, chờ chúng ta nghỉ ngơi đủ, là có thể bắt đầu đi tiếp.”

Hít sâu một hơi không khí lãnh liệt lạnh như băng đến tận xương, tựa hồ tất cả mọi mệt mỏi giờ khắc này tiêu tan, ánh mắt nhìn phương hướng của Đông Phương phủ phía xa, mâu quang xẹt qua một chút phức tạp.

“Chỉ sợ các ngươi không còn có cái mệnh kia để lại đi tiếp.”

Bỗng dưng, một đạo thanh âm lạnh như băng không hề báo động trước vang lên, cùng với một gã hắc y nhân che mặt xuất hiện.

Hắc y nhân tay cầm trường kiếm, hào quang lạnh lẽo, thân kiếm lạnh lùng chỉ vào Tào Tử Vận.

“Ngươi là ai?! Ngươi muốn làm cái gì?!”

Thu Vũ sợ tới mức lấy thân hộ ở trước người tiểu thư nhà mình, chính mình lại nhịn không được cả người phát run.

Tào Tử Vận thấy nàng hành động ngu dốt, vội vàng đem nàng kéo ra phía sau, hai người đi bước một hướng chỗ sâu phía sau trong rừng trúc lui về.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao muốn giết chúng ta?”

“Có người dùng tiền muốn mua mạng của ngươi, ngươi trốn không được, ngoan ngoãn chịu chết đi.”

Hắc y nhân hai mắt hiện lên một chút sát ý, trường kiếm chỉ thẳng hướng ngực Tào Tử Vận.

“Ngươi đã muốn là mạng của ta, như vậy mời ngươi thả nàng đi, chuyện này không liên quan đến nàng.”

Mặc dù không rõ là ai muốn mạng của nàng, bất quá nếu mục tiêu của hắn là nàng, thì nàng ít nhất muốn bảo đảm Thu Vũ có thể an toàn rồi đi.

“Không cần! Tiểu thư, em không thể bỏ người lại, chính mình một người chạy trốn chết!”

Thu Vũ kinh hoảng nắm tay nàng, mãnh liệt lắc đầu, gấp đến độ nước mắt chảy ròng. Tại sự sống chết trước mắt, trong lòng tiểu thư lại vẫn nhớ tới sinh tử của nàng, nàng sao có thể nào ruồng bỏ tiểu thư, bản thân trốn chết chạy đi!?

“Đừng dài dòng, các ngươi một người đều đi không được.” Hắc y tiếng người chưa dứt, trường kiếm nhanh chóng hướng tới hai người.

Tào Tử Vận vẫn chú ý hành động của hắn, ở lúc hắn giơ kiếm lên đâm về hướng các nàng kia, nàng dùng hết sức lực kéo Thu Vũ đổ sang một bên, không dự đoán được Thu Vũ nhất thời không đề phòng, cả người ngã nhào xuống, cái trán vừa vặn đập vào một khối đại thạch, nhất thời ngất đi.

Mà chuôi trường kiếm này, liền như vậy ương ngạnh đâm vào ngực trái của Tào Tử Vận, thanh kiếm rút ra, máu đỏ tươi ở giữa không trung vẩy ra, thân mình mảnh khảnh giống như tuyền rỗi gỗ (*) bị chặt đứt, thân thể mềm mại ngã xuống.

(*tuyền rỗi gỗ : sợi dây buộc con rối được làm bằng gỗ)

Hắc y nhân thấy sứ mệnh đã thành, không thèm liếc mắt một cái nhìn người trên mặt đất, không tiếng động như lúc đến rồi đi.

Không lâu sau khi hắc y nhân đi rồi, Thu Vũ bị ngất chậm rãi thức tỉnh, theo bản năng sờ sờ cái trán, theo sau khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hoảng nhìn xung quanh, khi nàng cố hết sức bò lên, cũng đồng thời nhìn

thấy Tào Tử Vận đang nằm giữa một vùng máu, không khổng chế được, tiếng thét chói tai nhảy mắt vang vọng rừng trúc.

“Tiểu thư..... Không cần..... Không cần bỏ lại Thu Vũ!”

Thu Vũ lệ rơi đầy mặt, kinh hãi không biết làm như thế nào cho phải, tay run run ôm chặt thân thể mềm mại đang dần dần lạnh như băng, nước mắt lại rơi như mưa.

“Cứu mạng a! Có ai có thể cứu tiểu thư nhà ta a.....”

Đột nhiên –

Dát chi! cước bộ không tiếng động đập trên cành trúc (*)phát ra một đạo dị vang, Thu Vũ ngẩn cổ nhìn, ở dưới ánh mắt sát ruột xuất hiện một thân ảnh cao ngất, thanh âm kinh hãi (*) đồng thời theo trong miệng nàng phát ra:

“Nhị thiếu gia! Người mau cứu ...cứu tiểu thư!”

(*cước bộ không tiếng động đập trên cành trúc :cái này là anh dùng khinh công, *thanh âm kinh hãi : thanh âm kinh ngạc pha lẫn vui mừng)

Đông Phương Ngạo ở nhìn thấy người trong lòng đang nằm giữa vùng máu , nhất thời khuôn mặt tuấn tú đại biến, việc trước tiên đưa tay dò thử hơi thở của nàng, khi phát hiện nàng hơi thở mỏng manh, vội vàng điểm trụ đại huyệt quanh thân nàng, bảo vệ một tia hơi thở cuối cùng của nàng.

“Ta trước mang nàng trở về.”

Đông Phương Ngạo nhìn Thu Vũ liếc mắt một cái, động tác nhanh chóng ôm lấy Tào Tử Vận, thi triển khinh công, chạy vội hướng đông phương phủ mà đi. (NN:oa...oa ngồi tưởng tượng cảnh này mà cảm thấy lãng mạn quá, tuy rằng chị đang bị thương, nhưng vẫn lãng mạn :”>)

Sáng sớm tinh mơ giống như thường, tất cả nô bộc trong Đông Phương phủ đều làm công việc của chính mình, mỗi người trên mặt đều lộ vẻ tươi cười, thanh âm ân cần thăm hỏi lẫn nhau truyền lại yên vui hài hòa.

Thẳng đến có một thân ảnh hốt hoảng ôm thân thể mềm mại tinh tế toàn thân nhiễm huyết chạy gấp về phủ, phía sau lão đại phu đi theo thở hổn hển, thế này mới đánh vỡ yên tĩnh của sáng sớm , cũng làm cho Đông Phương phủ nhất thời lâm vào người ngã ngựa, rơi vào trạng thái hỗn loạn .

Vợ chồng Đông Phương Lăng đều ở trong Thanh Hồng viện, ánh mắt lo lắng gắt gao nhìn chăm chú vào người nằm trên giường không một tia huyết sắc, cả người đều là máu.

“Này..... Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Lạc Băng Nhi không đành lòng nhìn người bị trọng thương trên giường. Rốt cuộc là ai nhưng lại nhẫn tâm muốn giết hại một nữ tử mảnh mai như vậy ?

“Ta so với các người càng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Đông Phương Ngạo sắc mặt cũng không khá hơn so với người nằm trên giường. Nếu không phải hấn đêm hôm qua tâm thần không hiểu vì sao lại không yên, không thể an tâm đi ngủ, cũng sẽ không ở khi trời còn chưa sáng liền đi đến khách viện Tây sương phòng, mới có thể phát hiện chủ tớ các nàng đã sớm rời đi.

Hấn một đường truy tìm, trùng hợp ở ngoài phía tây giao với rừng trúc nghe được tiếng kêu cứu của Thu Vũ, cũng mới có thể ở một khắc tối nguy tới kịp cứu nàng.

Đáng tiếc hấn vẫn không đủ mau, nếu không nàng sẽ không bị chịu trọng thương như vậy

Nàng còn sống không?

Hấn trong mắt không thấy được thân ảnh bận rộn của lão đại phu đang ở cạnh giường, trong con người đen chỉ nhìn thấy ngực nàng không có một tia hơi thở phập phồng, một cỗ sợ hãi trước nay chưa có chính hung hăng xé rách hấn. (NN:em khóc, em xúc động quá, càng về sau càng xúc động *hức hức*)

“Mọi người không cần lo lắng, Tào cô nương này thật đúng là mệnh lớn, khối ngọc bội này trên cổ nàng , làm ũi kiếm mất đi chính xác, chỉ kém nửa tấc, nếu không cho dù là thần phật hạ phạm cũng cứu không được nàng; nhưng Tào cô nương mất máu quá nhiều, cũng may đúng lúc nhị thiếu gia điểm huyết, mới có thể bảo trụ mạng này của nàng.”

Lão đại phu xem xét thật kỹ miệng vết thương , xác định vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng của nàng , thể này mới nhẹ nhàng thở ra; Đối mặt với Đông Phương Ngạo chờ đợi phía sau, vội vàng đem ngọc bội đã bị vỡ giao cho hắn.

“Cám ơn người, Trần lão.” Đông Phương Ngạo tự đáy lòng cảm tạ, trong tay nắm chặt hai nửa ngọc bội bát quái

(bát quái này là cái hình này lẽ bà con).

“Nhị thiếu gia khách khí, đây là việc mà ta phải làm. Tào cô nương tuy rằng mạng vẫn giữ được, nhưng nàng mất máu quá nhiều, khả năng sẽ hôn mê trong vài ngày, hơn nữa miệng vết thương của nàng khá sâu, nên cần thận chăm sóc mới tốt, miễn cho bị nhiễm trùng; Ta đi về trước chuẩn bị được liệu lập tức sai người đưa tới.”

Lão đại phu lại cẩn thận công đạo vài câu, thể này mới rời đi, chạy về y quán chuẩn bị thỏa đáng được liệu cần dùng.

Lão đại phu vừa đi, một nha hoàn lập tức đang cầm xiêm y đi đến. Khi nhìn thấy người trên giường, mặt không có chút máu, cả người lại nhiễm đầy huyết, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, sợ hãi thấp giọng nói:

“Nhị thiếu gia, ta là đến giúp Tào cô nương thay quần áo .”

“Hai nam nhân các người trước rời đi, người này liền giao cho ta.”

Lạc Băng Nhi đem hai người đẩy đi ra ngoài, tiếp nhận quần áo sạch sẽ trên tay nha hoàn , đau lòng nhìn người cả người nhiễm huyết, ý bảo nha hoàn cùng nhau hỗ trợ.

Đông Phương Ngạo thật sâu nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn lịch sự tao nhã tái nhợt hồi lâu, khi rời đi con ngươi đen xẹt qua một chút lãnh liệt.

Mặc kệ là ai, dám đụng người của hắn, Đông Phương Ngạo hẳn thề báo thù này

~“Dem nói ra rõ ràng. Sau khi các người đào tẩu, đã xảy ra chuyện gì, vì sao Tử Vận lại bị trọng thương?”

Trong thư phòng, Đông Phương Ngạo nghiêm khắc ép hỏi Thu Vũ đang quỳ trên mặt đất .

“Lão Nhị, người làm cho nàng sợ hãi.”

Đông Phương Lăng ngồi ở một bên nhú mày nhắc nhở, Thu vũ thân hình nhỏ nhắn sớm bị hắn dọa sợ tới mức cả người run run .

“Đúng vậy, tuy rằng mọi người đều vội vã muốn biết, nhưng vậy không tất yếu như vậy dọa nàng sợ hãi.”

Lạc Băng Nhi trừng mắt nhìn Đông Phương Ngạo liếc mắt một cái, đem Thu Vũ nước mắt tứ tung đang quỳ trên mặt đất nâng dậy

Thu Vũ sợ tới mức ngay cả mặt cũng không dám nâng, nước mắt căn bản rơi không ngừng. Một hồi đến Đông Phương phủ, biết được tiểu thư đã được cứu sống, còn chưa kịp đi nhìn nàng, lập tức bị đưa tới thư phòng này hỏi tội .

“Ta..... Sau khi chúng ta rời đi, tính thừa dịp trước hừng đông rời đi Lạc Dương thành, thật vất vả mới ra khỏi thành, khi đến chỗ phía tây giao nhau với rừng trúc, không nghĩ tới đột nhiên nhảy ra một hắc y nhân, nói là muốn mạng của tiểu thư, tiểu thư không muốn liên lụy tới ta, liền đem ta đẩy sang một bên, ta nhất thời không có phòng bị, cứ như vậy té ngã trên đất, đập đầu vào tảng đá to ngất đi. Chờ khi ta tỉnh lại, tiểu thư liền.....”

Thu Vũ khóc thút thút nghẹn ngào nói chuyện xảy ra. Cứ nghĩ đến tiểu thư vì không muốn liên lụy nàng, mà làm cho chính mình suýt nữa chết, nàng liền không thể tha thứ cho bản thân

Đông Phương Ngạo nhìn hai nửa ngọc bội trong tay, con người đen hiện lên một chút lãnh lệ. Lần này tính ra nàng mệnh lớn, có khối ngọc bội này thay nàng cần một kiếp, tên sát thủ kia nếu là biết Tử Vận cũng chưa chết, nhất định sẽ quay lại.

“Nhị thiếu gia, tiểu thư nhà ta có phải hay không thật sự không có nguy hiểm đến tính mạng?”

Trước khi chính mắt chưa nhìn thấy tiểu thư bình an, nàng nói cái gì đều không thể chân chính yên tâm.

“Đúng vậy. Là khối ngọc bội bát quái này đã cứu nàng, là nó làm mũi kiếm mất đi chính xác, mới có thể kém nửa tắc không đâm trúng trái tim, bảo vệ nàng một mạng.” Nếu không nàng lại có thể nào tránh được một kiếp ở trong tay sát thủ.

“Ngọc bội?” Thu Vũ thấy ngọc bội vỡ thành hai nửa kia, kinh hô ra tiếng:

“Vương đạo nhân kia thật đúng là lợi hại! Khối ngọc bội này là khi tiểu thư 16 tuổi, trước khi vương đạo nhân rời đi lưu lại. Hắn nói tương lai khối ngọc bội bát quái này có thể giúp tiểu thư tránh được một kiếp, trăm ngàn không thể rời khỏi người, không nghĩ tới hiện tại thật sự ứng nghiệm.”

Cái gì! Đông Phương Ngạo cúi đầu, có chút dám chiêm nhìn chăm chú ngọc bội trong lòng bàn tay, xem ra Vương đạo nhân trong miệng của Thu Vũ nhất định không phải là đạo sĩ bình thường

“Lão Nhị, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Đông Phương Lăng nghe ra hai người đang nói huyền cơ, mơ hồ phát hiện vị Tào cô nương này tựa hồ là người mang nhiều bí mật.

“Đúng vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Băng Nhi theo sau hỏi. Có Đông Phương Lăng làm chỗ dựa, nàng mới không sợ Đông Phương Ngạo không đem đại tẩu là nàng để vào mắt. (NN: khổ thân Băng tỷ =))

“Người đi trước chiếu cố tiểu thư nhà người đi.”

“Dạ.” Thu Vũ lau đi nước mắt khóe mắt, vui sướng lui ra.

“Chuyện này, các người sớm hay muộn sẽ biết, cũng đang cần các người hỗ trợ.”

Đông Phương Ngạo ngẩng đầu nhìn quét hai người liếc mắt một cái, chậm rãi nói ra chuyện tình từ chỗ Thu Vũ biết được.

Ba ngày sau Tào Tử Vận mới mở được mắt ra.

“Tiểu thư! Người cuối cùng tỉnh.”

Thu Vũ cực vui mừng vừa khóc vừa vọt tới mép giường. Lo lắng đề phòng ba ngày, rốt cục cũng nhìn thấy nàng thanh tỉnh, chân chính nhẹ nhàng thở ra.

“Ta không chết.....”

Tào Tử Vận tiếng nói suy yếu có chút kinh ngạc. Khi trường kiếm hung hăng đâm trúng ngực trái của nàng, cùng với xé rách đau nhức truyền đến, nàng còn tưởng rằng chính mình hẳn đã chết.

“Không có, không có! Tiểu thư người đừng nhắc lại từ ‘Chết’ này nữa, người dọa em khiếp sợ.....”

Thu Vũ mỗi khi nghĩ đến nàng nằm hấp hối ở giữa vũng máu, liền lại nhịn không được khóc nức nở lên.

“Thực xin lỗi, Thu Vũ.”

Bàn tay vô lực nhẹ cầm lấy tay của nàng, hướng nàng nở ra một nụ cười xin lỗi.

“Nơi này là đâu?”

Nhìn trong phòng bài trí xa lạ, cảm thấy buồn bực chính mình nay đang ở nơi nào.

“Nơi này là Thanh Hồng viện, tấm phòng của Nhị thiếu gia ngay tại cách vách, là hắn kiên trì muốn tiểu thư về sau sẽ ngụ ở nơi này.”

Tào Tử Vận ánh mắt kinh ngạc, không thể tưởng được nàng lại trở về Đông Phương phủ. Ý tứ của Đông Phương Ngạo nàng biết, xem ra sau khi trải qua sự kiện lần này, về sau càng không thể có cơ hội chạy thoát.

“Tiểu thư, người hôn mê đã ba ngày, đều không có ăn cái gì, em lập tức đi nấu chút đồ ăn đến.”

Thu Vũ vẫn chưa phát hiện ra tâm tư chuyển biến của nàng, một lòng chỉ nhớ thân thể của nàng, khi xoa người rồi đi trước giường, rồi đột nhiên nhìn thấy thân hình cao to ở trước cửa, kêu sợ hãi:

“Nhị thiếu gia!”

Con người đen của Đông Phương Ngạo nhìn chằm chằm vào người nằm trên giường, chú ý tới nàng khi nghe nói hán đã đến, ngược lại nhắm chặt hai mắt lại, khóe môi không hề nhếch lên.

Sau khi Thu Vũ phát hiện hán đã đến, lập tức thông minh cáo lui, còn không quên đem cửa phòng đóng lại. (NN: được a, nha hoàn thông minh quá =)))

Sau khi Thu Vũ rời đi, trong phòng lại khôi phục im lặng, hồi lâu cũng không nghe được thanh âm gì. Đang lúc Tào Tử Vận nghi hoặc mở mắt ra, ánh mắt trong suốt nhìn thấy một đôi con người đen ẩn hàm tức giận ở trước mắt, Đông Phương Ngạo không biết khi nào không ngờ ngồi xuống ở bên giường nàng, không nói một câu, tinh tế đánh giá nàng.

“Vì sao muốn chạy trốn ?”

Đông Phương Ngạo hơi thở nóng rực phả vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu tái nhợt của nàng, bàn tay to ôn nhu khẽ vuốt cằm thận mật của nàng, kia ẩn ẩn tản mát ra ý độc chiếm, như là quân vương ở lãnh thổ của chính mình thăm hỏi cẩn thận, cũng làm cho tâm tư trí tuệ của Tào Tử Vận kinh hãi, hán rõ ràng biểu lộ ý độc chiếm ra bên ngoài.

“Ta..... Tưởng niệm cha mẹ.....”

Tiếng nói nhẹ, suy yếu ,ánh mắt trong suốt không dám nhìn thẳng hán, biết lý do này hán căn bản sẽ không tin tưởng.

“Người nói dối. Nếu người nói là sự thật, vì sao không dám nhìn ta?”

Thanh âm sáng giọng trầm thấp ở bên tai nàng vang lên. Nàng thiếu chút nữa ngay tại trước mắt hán hương tiêu ngọc tấn (*), mà nàng lại đến bây giờ còn không dám đối hán thẳng thắn.

(**hương tiêu ngọc tấn* : ý là mất mạng a)

“Ta chỉ là không nghĩ lưu lại đây.”

Cổ lấy dũng khí nâng mâu nhìn thẳng hán, khi nhìn thấy gương mặt hung ác nham hiểm của hán, nhin không được nuốt xuống một ngụm nước miếng. (NN: eo ơi đoạn này tả anh gương mặt hung ác nham hiểm làm em sợ quá đi thôi *khóc thút thít*)

“Ta nói rồi, trước khi chân tướng rõ ràng, người chỗ nào cũng đừng nghĩ muốn đi. Hay là, người thừa nhận chính mình là giả mạo, cho nên mới chột dạ muốn chạy trốn?”

Nàng mở to hai mắt, dưới đáy lòng giãy giụa không khỏi nghĩ có nên nhân cơ hội trong lời nói này của hán: Có nên hay không vì rời đi mà không tiếc thừa nhận nói dối?

“Ta khuyên người trước khi nói, tốt nhất nên biết trước hậu quả. Đông Phương Ngạo ta không phải là loại người để cho người ta lừa gạt tính kế, cho dù là người, ta cũng sẽ không lưu tình.”

Chết tiệt! Nàng nhưng lại vì tưởng rời đi mà không tiếc có ý niệm nói dối trong đầu. Đông Phương Ngạo dễ dàng liền nhìn ra ánh mắt tâm tư đang dao động của nàng

Đúng vậy, hán xác thực đến bây giờ còn không có chứng cứ; Nhưng hán tin tưởng không lâu nữa, chân tướng sẽ rõ ràng. Hán trong lòng có bao nhiêu cái quá mức, chính là còn cần xác thực căn cứ chính xác để chứng minh, hết thấy sẽ chờ người nọ trở về.

Mà từ đầu tới đuôi, hán trong lòng vẫn có một nỗi băn khoăn. Nàng trong lòng rốt cuộc cất giấu bí mật gì? Hán nhìn ra được rằng , nàng đều không phải là hoàn toàn đối với hán vô tình, nhưng luôn luôn sắp xếp cự

tuyệt lại cảm tình của hắn ; Hắn tin tưởng hết thảy cùng nàng một lòng muốn rời đi có quan hệ trực tiếp, mà điều này, hắn nhất định sẽ tra ra (NN: tra ra càng thêm đau lòng ca ơi *khóc nức nở*)

Hắn đe dọa uy hiếp thu được hiệu quả, Tào Tử Vận lời vừa muốn thốt ra lại nuốt trở về, ánh mắt trong suốt khó nén kinh ngạc, hắn có thể dễ dàng nhìn thấu lòng của nàng !

“Người tại đây nghỉ ngơi cho thật tốt đi, về sau người liền ở chỗ này.”

Để tránh chính mình nhất thời không khống chế được, nàng vừa bị thương từ quý môn quan trở về, con người đen thật sâu nhìn nàng liếc mắt một cái, thân hình cao to phút chốc đứng lên, đi nhanh rời khỏi phòng.

Nhìn bóng dáng áp lực buộc chặt hắn, một chút âm đạm xẹt qua đáy mắt nàng .

Lãnh liệt gió lạnh gào thét, cùng với tuyết bay tán loạn, một ngày này, trận đầu tuyết đầu mùa đông rơi xuống Lạc Dương thành

Thu Vũ lên lút đẩy cửa gỗ điêu khắc tinh xảo ra, liếc mắt nhìn tiểu thư nằm trên giường vẫn chưa thanh tỉnh, đưa tay cầm lấy mấy bộ đồ mới nàng vừa may, cẩn thận cho vào trong tủ quần áo, chính là khi xoay người chuẩn bị rời đi, kinh ngạc thấy phía sau có thân ảnh tuần dật .

“Nhị thiếu gia.” Nàng nhỏ giọng kêu, thực tại bị hắn cước bộ không tiếng động làm cho hoảng sợ.

“Tử Vận còn ngủ sao?”

Đông Phương Ngao không tiếng động cất bước tiến lên, nhìn kiều nhan ôn nhu lịch sự tao nhã trên giường, trên gương mặt tuần dật hiện lên vẻ mặt ôn nhu .

“Dạ, tiểu thư từ nhỏ đã thập phần sợ lạnh, mỗi lần vừa đến mùa đông, tiểu thư sẽ trở nên thập phần ngủ nhiều hơn, hơn nữa mấy ngày nay lại đặc biệt lạnh, tiểu thư trên người lại bị thương, liền lại càng không nghĩ muốn rời giường.”

Thu Vũ đi đến bên cạnh hắn, mỉm cười nhỏ giọng nói.

“Nàng thương thế đã đỡ hơn chưa?”

Thân hình cao to ngồi xuống mép giường, bàn tay to khẽ vuốt khuôn mặt gầy nhỏ nhắn tái nhợt, một chút đau lòng xẹt qua đáy mắt.

Từ ngày ấy sau khi hắn không vui rời đi, mỗi khi trở về xem nàng, đều gặp tình hình giống hiện tại — nàng đều rơi vào trong ngủ say, bởi vậy vẫn không có cơ hội cùng nàng nói chuyện.

“Tiểu thư cũng không phải vận động gì nhiều, hơn nữa nàng hơn phân nửa đều nằm ở trên giường, vẫn chưa tác động đến miệng vết thương, cho nên hắn đã thập phần phục hồi như cũ .”

“Nơi này có ta, người trước tiên lui xuống đi.”

“Dạ.”

Thu Vũ đưa mắt dò xét Đông Phương Ngao vẻ mặt ôn nhu nhìn tiểu thư nhà mình, ngẫm thay tiểu thư cảm thấy vui vẻ, vì thế nhỏ giọng rời đi, lưu cho hai người một chỗ.

Thân hình cao to của Đông Phương Ngao tà ý dựa vào đầu giường, con người đen không kiêng nể gì nhìn nàng ngủ say.

Rất khó tưởng tượng được, một người ôn nhu mảnh khảnh như vậy thế nhưng lại là người mang dị năng. Nàng thiện lương , biết rõ ở mỗi lần sau khi tiết lộ thiên cơ, thân thể tất sẽ thừa nhận đau nhức tra tấn, nhưng nàng lại vẫn là không đành lòng nhìn người gặp bất trắc, tình nguyện chính mình chịu khổ. Còn có, lúc này đây, khi đối mặt với sát thủ , nàng không nhu nhược lại dùng khí một mình lựa chọn đối mặt nguy hiểm, cũng muốn bảo hộ người khác an toàn?

Nàng thiện lương trí tuệ, xác thực làm hắn kinh ngạc không thôi đồng thời hấp dẫn ánh mắt hắn nhìn nàng , nhưng cũng làm hắn mười phần lo lắng.

Ngay tại khi hắn đang lâm vào trong suy nghĩ của chính mình, người trên giường khẽ động, khi trờng mâu ủ rũ vì vừa ngủ dậy nhìn thấy hắn ở bên giường, xẹt qua một chút kinh ngạc, ngay sau đó, thần trí cũng nháy mắt thanh tỉnh.

“Tỉnh? Tựa hồ ta mỗi khi trở về thăm hỏi người, người đều ngủ. Hiện tại miệng vết thương còn có đau hay không?”

Đồng thời vừa nói chuyện, bàn tay to khẽ vén vài sợi tóc mai trên trán nàng sang một bên, làm cho hắn có thể nhìn rõ ràng dung nhan lịch sự tao nhã của nàng hơn.

“Ân.” Nàng hừ nhẹ. “Tốt hơn nhiều, đã muốn không có đau như mấy ngày hôm trước, chỉ cần không cử động mạnh, sẽ không động đến miệng vết thương.”

Trờng mâu trong suốt không được tự nhiên khẽ chớp, nhưng chưa tránh đi đụng chạm của hắn, theo hắn mỗi lần chủ động tiếp cận, lộ ra vô cùng thân thiết giữ lấy, mà chính mình vẫn chưa có cảm giác bài xích, ngược lại có một tia vui sướng, nàng đã hiểu được cảm giác chân chính của đáy lòng — ở trong bất tri bất giác, nàng sớm đã bị hắn hấp dẫn. (NN:oa..oa cuối cùng chị cũng xác nhận ,vui mừng ~ing)

Chính là vẫn không muốn thừa nhận, nàng đã thích nam nhân thâm trầm này .

“Nghe Thu Vũ nói, người luôn nằm ở trên giường bất động, có nghĩ là nên đi ra ngoài một chút?”

Thương thế của nàng đã không còn lo ngại, chỉ cần cẩn thận một chút, không động đến miệng vết thương là đến được; Nàng ảo não nằm ở trên giường, hắn thật đúng là sợ nàng nằm lâu, ngược lại sẽ làm cho thân thể không tốt.

“Nhưng..... Bên ngoài rất lạnh.”

Nói xong lại đem chăn gấm phủ kín lên người để lộ duy nhất mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn, Đông Phương Ngạo nhìn thấy mỉm cười không thôi.

“Được rồi, hôm nay bên ngoài có tuyết rơi, quả thật là lạnh hơn một chút, người trong phòng có ấm lò (*)xác thực tương đối ấm áp.”

(*ấm lò: hỏa lò nhỏ để sưởi ấm. thực ra nó để là hỏa lò, nhưng êm lại dùng ấm lò, nghe hay hơn :”>)

“Ta nghe Thu Vũ đề cập qua, là người đúng lúc xuất hiện đã cứu ta một mạng?”

“Đúng vậy. Nếu không phải ta phát hiện các người đào tẩu, đúng lúc đuổi theo, cũng sẽ không đúng dịp đem người cứu trở về, nếu không chỉ sợ người khó thoát khỏi cái chết.”

Nghĩ lại, mày kiêu nhú chặt, hắn nhớ tới mới vừa nghe Khương bá nhắc tới, tin tức truyền lưu ở phổ lớn ngõ nhỏ đường nhỏ . Chuyện này nhất định là có người tiết lộ ra ngoài, mới có thể làm cho Trương phủ biết được, lấy cá tính của Trương lão phu nhân yêu con như mạng, tuyệt không sẽ bỏ qua cho Tử Vận. Sát thủ sát hại Tử Vận , cùng trương phủ tuyệt đối có quan hệ.

“Rốt cuộc là người phương nào muốn tính mạng của ta ?”

Nàng đơn thuần, vẫn chưa nghĩ đến chính mình vì cứu một mạng người, nhưng cũng gián tiếp hại một mạng người khác.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy. Trước mắt trọng yếu nhất là dưỡng thương cho thật tốt, cái khác thì ta sẽ xử lý.”

Không nghĩ làm cho nàng biết nhiều chuyện, cũng sợ nàng thiện lương sẽ tự trách bản thân mình, bởi vậy hắn lựa chọn giấu diếm tình hình thực tế.

“Ân.” Nàng chỉ biết vâng lời, mềm mại nghe theo hắn, tùy ý bàn tay to của hắn nắm chặt đôi tay mềm của nàng, hai gò má lịch sự tao nhã toát ra một chút ngượng ngùng. (NN: ừ ừ chỉ có cầm tay với hôn trán,như phim Hàn thế)

Không nói gì nhưng đáy lòng của hai người lưu chuyển, trong lòng nhộn nhạo.

Trong phòng ấm áp, tựa hồ nhiệt độ có khuynh hướng tăng dần dần, dị thường khác xa với ngoài phòng rét lạnh.

7. Chương 7

An dưỡng hơn nửa tháng, cuối cùng Tào Tử Vận cũng được bước ra cửa phòng, mặc thân y phục váy trắng thêu hoa, áo choàng nhung viền được may thêm lông hồng bông mềm mại, cả người toát ra vẻ kiều mỹ, không còn một tia tái nhợt sau khi lành bệnh, nhìn ra được là thân thể được điều dưỡng vô cùng tốt.

Hít sâu một hơi không khí lạnh, hơi thở nhẹ phả ra sương trắng thản nhiên, trên gương mặt lịch sự tao nhã hiện lên một nụ cười nhẹ.

Tuyết rơi vài ngày cuối cùng cũng đã ngừng. Nhìn cảnh tượng cây cối trong sân điêu linh (*), không khỏi làm cho nàng nhin không được kinh ngạc, trên mặt nguyên bản đang tươi cười xuất hiện mây liễu nhíu lại.

(*Điêu linh: héo rụng, xơ xác)

Chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ ở lại Lạc Dương thành qua mùa đông, càng không nghĩ tới chính mình nhưng lại đã yêu Đông Phương Ngạo, chính là nàng hoài nghi chính mình có hay không có năng lực nhận tình cảm của hắn ? Một cổ như dao đâm vào tâm đau đớn đột nhiên xẹt qua trong lòng nàng .

“Tiểu thư, tiểu thư, người đang suy nghĩ cái gì?”

Thu Vũ lo lắng nhìn, nguyên bản lúc này tiểu thư còn đang nở nụ cười, lại đột nhiên nhíu mày, trên mặt còn hiện lên vẻ ưu sầu .

“Không có gì.” Nàng nở ra một nụ cười yếu ớt, không nghĩ làm cho nàng lo lắng.

“Tiểu thư, người thân thể vừa mới đỡ, đừng đứng ở nơi này hứng gió, vạn nhất cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ! Chúng ta vẫn là nên trở về trong phòng có vẻ ấm áp hơn.”

Biết nàng sợ lạnh, càng sợ nàng thật vất vả thân mình mới dưỡng tốt được một chút, nếu lại bị cảm lạnh, đến lúc đó nàng biết ăn nói với nhị thiếu gia như thế nào mới tốt.

“Không được, ta ở trên giường đã nằm hơn nửa tháng, nếu không ra đi dạo một chút, ta sợ xương cốt đều bị ta nằm đến mức tê liệt.”

Cười cười trấn an Thu Vũ, rồi đột nhiên nhớ tới một người khác, tiếng nói thanh thúy dịu dàng trở nên có chút ngưng ngừng.

“Đúng rồi, người khác đâu? Cũng không biết hắn hiện tại đang làm cái gì?”

“Người nào a?”

Thu Vũ cố ý giả ngu, sau khi nhìn thấy ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào mình, bưng bình thè lười, không dám lại trêu đùa nàng.

“Hôm nay là ngày đầu nên nhị thiếu gia ở cửa lớn phát chẩn lương thực .”

Vào mỗi một đợt phát chẩn, Đông Phương phủ đều dùng một lượng lương thực rất lớn để cứu tế cho dân chúng tương đối khốn cùng ở những vùng phụ cận, cho nên trong một ngày này Đông Phương phủ rất bận rộn .

“Thu Vũ, không bằng chúng ta cũng đi qua nhìn xem đi.”

Không đợi nàng đáp lại, tự mình đi về phía trước viện ; Thu Vũ cũng chỉ có thể thở dài, chạy nhanh đuổi kịp.

Hai người đi vào trước hai cánh cửa đại môn được sơn màu son của Đông Phương phủ, chỉ thấy vài tên gia nhân vội vàng cấp phát lương thực cho dân đang đứng xếp hàng chờ, trong đó có cả những người ăn xin, ăn mặc quần áo rách nát. Đoàn người khi đến lượt được cấp lương thực như lấy được chi bảo, biểu tình thật cẩn thận, làm cho Tào Tử Vận không khỏi thấy sống mũi cay cay. Thẳng đến giờ khắc này, nàng mới hiểu được nguyên nhân vì sao Đông Phương phủ ở Lạc Dương thành này được kính yêu như vậy.

Không cần phải nàng cố ý tìm, liếc mắt nhìn một cái tức thì nhìn thấy thân hình cao to kia của Đông Phương Ngạo, ở trong đám người phá lệ làm người ta chú ý đến; nhưng nàng cũng đồng thời phát hiện, bên cạnh hắn có một thân ảnh xinh đẹp.

“Như thế nào nàng cũng xuất hiện tại đây a? Còn cùng nhị thiếu gia dựa vào gần như vậy ! Tiểu thư, chúng ta mau đi qua, đừng cho nàng có cơ hội đục nước thả câu”

Thu Vũ nguyên bản tâm tình đang tốt, sau khi nhìn thấy Lý Thái Phượng nhất thời như bị ngã xuống đáy cốc, so với đường sự còn muốn khẩn trương hơn, vội vã nghĩ kéo nàng đi qua .

“Không vội.”

Tào Tử Vận mỉm cười thấp giọng nói, tuyệt không nghĩ muốn di động cước bộ. Đứng lặng ở tại chỗ, cách một khoảng cách, đánh giá hai người. Nàng chú ý tới theo thân mình Lý Thái Phượng càng tới gần, gương mặt tuấn đạt liền trở nên càng âm trầm, thấy thể phần môi khẽ giương lên một chút ý cười.

Nam nhân này tuyệt không nghĩ muốn che dấu cảm xúc chán ghét của mình, mà Lý Thái Phượng bên cạnh hẳn vẫn cố ý không muốn bỏ qua, hay là căn bản không phát giác ra tính nhẫn nại của hắn sắp dùng hết.

Phảng phất nhận thấy được ánh mắt của nàng, con người đen của Đông Phương Ngạo vừa quay lại nhìn, phát giác nàng đã đến đầu tiên là mày hơi nhíu, tiếp theo cất bước hướng nàng đi tới.

Đồng thời khi hắn hướng nàng đi tới, nàng chú ý tới trên gương mặt xinh đẹp của Lý Thái Phượng khe biến, mắt đẹp ghen ghét nhìn chằm chằm nàng, làm đáy lòng của nàng không hiểu lý do gì khe động, một cổ bất an kỳ quặc không hiểu ôm lấy nàng.

“Như thế nào đi ra? Bên ngoài rất lạnh, người vẫn là nên trở về phòng đợi đi.”

“Không có gì đáng ngại, ta chỉ đi ra một chút, chờ một lát trở về phòng.”

Trên khuôn mặt ôn nhu mỉm cười, trùng mâu trong suốt nghênh đón con người đen lo lắng của hắn, tiếng nói thanh thúy ôn nhu .

Con người đen chăm chú nhìn nàng hồi lâu, mi nhíu mặt nhăn thế này mới buông ra, hắn cầm bàn tay mềm lạnh như băng của nàng, đem thân mình mảnh khảnh của nàng ôm vào lòng .

“Được rồi, liền ở lại trong chốc lát.”

Hắn bắt đầu dĩ thỏa hiệp, làm ý cười trên môi của nàng càng sâu sắc, dần dần hành động vô cùng thân thiết giữ lấy nàng của hắn như một thói quen, cũng không làm cho nàng bất động liên mặt đỏ nữa.

Mọi người nhìn thấy một màn này, trừ bỏ nô bộc của Đông Phương phủ, đoàn người cũng không khỏi tò mò khe khe nói nhỏ, tự nhiên liên tưởng đến tin tức có liên quan đến Trương phủ kia, đoàn người không khỏi tò mò lại nhìn Tào Tử Vận vài lần.

Đông Phương Ngạo là người luyện võ, tất nhiên là nghe được mọi người nói nhỏ, không nghĩ làm cho nàng trở thành đề tài để đàm luận, đang muốn đem nàng mang vào trong phủ, nàng lại tại đây rời ra khỏi cái ôm ấp của hắn, bước nhanh đi xuống bậc thềm.

Nàng đột nhiên hành động làm hắn mày kiếm nhíu lại, theo sau đuổi kịp cước bộ của nàng

Ở góc tường, có tiểu cô nương mặc xiêm y vải thô, tuổi chừng bảy, tám tuổi, không cẩn thận vấp ngã, gói to đựng gạo được cắp ở trên tay rơi xuống, gạo trắng rơi rải xuống dung hợp với băng tuyết, chỉ thấy thân mình nàng cúi xuống, một đôi tay nhỏ bé run run ở trong tuyết bốc gạo trắng.

“Đừng bốc, gạo này không dùng được nữa.”

Tào Tử Vận hai tay cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng , đau lòng nhìn hai tay vì tuyết đông lạnh mà đỏ bừng. Cha mẹ của tiểu cô nương này đâu? Như thế nào làm ột cô gái nhỏ như nàng một người tại thời tiết rét lạnh như vậy xuất môn?

“Nhưng là..... Đã không còn phát chẩn nữa rồi .”

Tiểu cô nương quay đầu nhìn thấy người của Đông Phương phủ đang thu thập cát đồ đạc, ngoái đầu nhìn lại gạo rơi rải trên tuyết trắng, gấp đến độ đỏ hai mắt, mắt thấy sắp khóc lên.

“Đừng lo lắng, tỷ tỷ sẽ giúp muội lấy gạo .”

Tào Tử Vận mỉm cười trấn an, nhặt lên gói to trên mặt đất, đang chuẩn bị đứng dậy, một đôi bàn tay to phía sau giúp đỡ nàng đứng lên.

“Người chừng nào thì mới biết quan tâm đến bản thân mình?”

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống của Đông Phương Ngạo, nhất thời đã quên phản ứng, chỉ có thể lẳng lẳng tùy ý hấn tiếp nhận túi đựng lương thực trong tay, giao cho người phía sau để cho người đó đi lấy lương thực mang đến .

“Lần sau đừng nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, bên cạnh nhất định phải có người cùng người, biết không?”

Sát thủ không biết đang ẩn nấp ở nơi nào, theo dõi mọi hành động của nàng, chờ cơ hội tốt sẽ xuống tay, mà nàng không chút nào cảnh giác, làm sao hấn không thể không lo lắng được đây .

“Xin lỗi, ta lần sau sẽ không như thế nữa.”

Biết hấn là lo lắng ỉn, cũng hiểu được chính mình quá mức lỗ mãng, hướng hấn nở một nụ cười làm hiện lên một lúm đồng tiền, áy náy thấp giọng nói.

Nhìn bộ dáng kia của nàng, rõ ràng là chỉ có lệ để cho hấn yên lòng, Đông Phương Ngạo cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Mấy ngày nay tới giờ, giống như nàng đã hiểu hết tính tình của hấn, hấn đồng thời cũng thăm dò nàng; Nàng bề ngoài nhìn như ôn nhu mảnh khảnh, trong khung kỳ thật là một người có trí tuệ, có tấm lòng khoan dung độ lượng, nhưng cũng có sự điềm tĩnh cùng một chút bướng bỉnh, cũng khó trách đã làm hấn ở trong bất tri bất giác càng hăm càng sâu.

Đúng lúc này, có người mang túi đựng lương thực cung kính cầm lại đây, Tào Tử Vận đưa tay chủ động tiếp nhận, cúi thấp thân mình, đối với tiểu cô nương ôn nhu thấp giọng nói:

“Tiểu muội muội, lương thực đã có, bên ngoài rất lạnh, chạy nhanh về nhà đi.”

“Cám ơn tỷ tỷ.”

Tiểu cô nương vui vẻ đưa tay tiếp nhận, hướng nàng ngọt ngào cười, ngay tại thời điểm Tào Tử Vận cúi xuống nhìn, cũng đồng thời thấy rõ được tai ương của nàng, cả người khiếp sợ sững sốt.

“Tử Vận, người làm sao vậy?”

Đông Phương Ngạo phát hiện thái độ khác thường của nàng, cánh tay dài duỗi ra, đem nàng ôm vào trong lòng, con người đen lo lắng nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng , tim đập mạnh và loạn nhịp .

Tào Tử Vận ở trong lòng hấn đột nhiên lấy lại tinh thần, kích động trừng mâu tìm kiếm thân ảnh của tiểu cô nương kia, lại chỉ kịp nhìn đến thân ảnh nho nhỏ đã đi xa của tiểu cô nương.

Mới vừa rồi khi nâng tiểu cô nương đó dậy, nàng nhìn khuôn mặt của nàng , đồng thời cũng thấy được cảnh tượng nàng chậm nhất ở trong vòng ba ngày sẽ bị chết chìm ở trong sông .

Nàng không có biện pháp thấy chết mà không cứu được, nhất định phải tìm được người nhà của nàng , nói cho họ phải cẩn thận mới được

“Tiểu cô nương kia , không phải là Đậu Đậu mà bà cốt (*) thu dưỡng sao?”

(*Bà cốt: bà bói, xem tướng số)

Khương Bá xoa xoa cằm dưới, nhìn tiểu thân ảnh đi xa kia, thân mình mập mập mặc áo bông rất nặng, thoát nhìn càng thêm to béo. Sau khi biết được nhị thiếu gia cùng Tào cô nương đều ở ngoài phòng, liền đi theo đi ra nhìn một cái, vừa vặn thấy Tào cô nương đem túi gạo giao cho tiểu cô nương, cũng đồng thời nhận ra thân phận của tiểu cô nương.

“Khương tổng quản, người biết tiểu cô nương kia sao?”

Tào Tử Vận vui sướng vội hỏi, vẻ mặt sốt ruột kia làm cho con người đen của Đông Phương Ngạo có chút đăm chiêu.

“Đúng vậy! Tào cô nương, tiểu cô nương kia nguyên lai chính là đứa trẻ ăn xin ở tại phố ngõ nhỏ phía tây, sau lại được bà cốt thu dưỡng.”

“Bà cốt?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Tào cô nương người bên ngoài đến, cho nên mới không rõ ràng lắm. Bà cốt ở vùng Lạc Dương thành của chúng ta này, nhưng là thập phần nổi danh. Nàng là người bói toán thay đổi vận mệnh, rất thần thông, cho nên mọi người đều kêu nàng là bà cốt.”

Tuy rằng không rõ nàng vì sao đối tiểu cô nương kia quan tâm như vậy, Khương bá vẫn là thành thật báo cho biết.

“Như vậy tiểu cô nương kia là cùng với vị bà cốt đó sống nương tựa lẫn nhau?”

“Đúng vậy. Bà cốt tuổi lớn, thân thể lại không tốt, thường thường nhìn thấy Đậu Đậu đi ra tìm kiếm đồ ăn, cũng thật khó ột đưa nhỏ như vậy.”

Khương bá cảm thán nói. Cho nên mỗi một lần phát chẩn lương thực, người của Đông Phương phủ hầu đều rất ăn ý sẽ cho nàng gấp đôi tiêu chuẩn phân phát.

“Kia Đậu Đậu nàng.....”

Tào Tử Vận nói đến một nửa, eo nhỏ bị một cổ lực đạo từ phía sau nhanh chế trụ, làm nàng mảy liễu nhúu lại,ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy một đôi con người đen thâm u tiến lại gần.

“Đủ rồi, dừng nữa hỡi, kia không liên quan đến chuyện của người.”

Từ phản ứng của nàng, Đông Phương Ngạo cũng đã đoán được mấy phần, nàng là đoán được tiểu cô nương kia sẽ gặp chuyện không may, mà nàng lại tính làm chuyện không biết lượng sức, không để ý đến an nguy của bản thân, cũng không để ý đến người vì nàng mà lo lắng

Trùng mâu trong suốt nhìn thẳng con người đen của hắn, trong mắt xẹt qua một chút giẫy giụa; Thật lâu sau mới cụp mắt xuống, phần môi mím chặt, không hề mở miệng.

“Đi thôi, ta đưa người trở về phòng.”

Không khỏi phân trần, ôm thân mình mảnh khảnh nàng tựa vào đầu vai cất bước hồi phủ

Khương Bá nguyên bản còn không biết Tào cô nương vì sao đối với tiểu cô nương kia lại tò mò như thế, thẳng đến nghe được lời nói của nhị thiếu gia, thế này mới bừng tỉnh đại ngộ. Tào cô nương này sẽ không phải lại đoán ra được cái gì chứ?

Nguy rồi! Lầy cá tính quá thiện lương của Tào cô nương, tuyệt đối không thể khi biết rõ rồi mà vẫn để cho tiểu cô nương kia xảy ra chuyện; Mà nhị thiếu gia nói vậy cũng đã đoán ra được điểm ấy, mới có thể sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi như vậy.

Xem ra, mấy ngày nay hắn phải lưu ý hành động của Tào cô nương mới được.

~~“Đáng giận! Thật không nghĩ tới Tào Tử Vận mệnh lớn như vậy, chẳng những không bị sát thủ giết chết, ngược lại trong cái rủi có cái may được ở lại Thanh hồng viện. Chỉ có thể trách Trương phủ mời đến sát thủ nhưng lại không đông đảo như vậy, không thể một kiếm giết chết nàng!”

Trong khách viện Đông sương phòng, truyền đến tiếng mắng ác độc phẫn nộ tức giận, cùng với âm thanh đồ sứ vỡ vụn.(NN:làm khách còn phá hoại đồ đạc của người ta,đáng chém >><>

Thuý Ngọc nao núng ở trong góc, nhìn bộ dáng gần như phát cuồng của tiểu thư nhà mình, sợ hãi không dám thở một tiếng.

“Bất quá, sau khi Trương phủ biết được nàng cũng chưa chết, nhất định sẽ lại phái sát thủ tới lấy tính mạng của nàng, ta cũng không tin vận khí của nàng vĩnh viễn đều có thể tốt như vậy!”

Ngày ấy, nàng trong lúc vô tình nghe được Đông Phương Ngạo, Khương Bá cùng Thu Vũ ba người đối thoại, cảm thấy mừng rỡ, cố ý đem tình hình thực tế phát tán ở trong phố phường, muốn làm cho người của Trương phủ biết được chân tướng, cũng liệu định được Trương lão phu nhân tuyệt đối không sẽ bỏ qua cho Tào Tử Vận, hết thấy đều nằm ở trong kế hoạch của nàng, chẳng qua nàng lại quên mất Tào Tử Vận mệnh lớn.

“..... Tiểu thư, làm như vậy được không? Chuyện này dù sao cũng là liên quan đến mạng người .”

Thuý Ngọc ngáp ngừng thấp giọng nói. Từ lần trước ở Long Phượng Lâu nhìn thấy Tào Tử Vận cùng Thu Vũ hai người chủ tớ tình thâm, làm nàng rất cảm động, trong tâm cũng không khỏi dấy lên cảm giác ngưỡng mộ , đối với Tử Vận cũng thêm vài phần hảo cảm

“Câm miệng! Người nói như vậy sẽ không phải là đang muốn giúp nàng đó chứ?! Đừng quên ta mới là chủ tử của người, ta nói cái gì tính cái gì, còn dám lăm miệng nữa, người liền cẩn thận một chút cho ta !”

Lý Thái Phượng trợn mắt hung tợn cảnh cáo, nàng nhưng sẽ không dung một nha hoàn cái đối với nàng có hai tâm .

“Em biết sai lầm rồi, tiểu thư.”

Thuý Ngọc sợ tới mức cuống quýt nhận sai, không dám lại lăm miệng, chỉ vì nàng đột nhiên nhớ tới, trước kia cũng có nha hoàn làm cho tiểu thư không hài lòng, không hiểu vì lý do gì lại đột nhiên mất tích, đến bây giờ còn tìm không ra người. (NN:thiệt là độc ác mà *run rẩy*)

“Nếu là ta đoán đúng, nàng mấy ngày này nhất định sẽ lại ra khỏi phủ, đi cảnh cáo tiểu cô nương kêu Đậu Đậu kia , ta muốn người tìm cơ hội chuồn ra phủ, đi đến Trương phủ một chuyến, đem chuyện này nói cho Trương lão phu nhân.”

Nàng cũng không tin lần này nàng còn có thể thoát được !

“Dạ.”

Thuý Ngọc sắc mặt tái nhợt sợ hãi lên tiếng trả lời, vội vàng rời khỏi phòng, không dám lại ở trong phòng nhiều thêm một khắc. Nàng không dám làm trái lời của tiểu thư , chỉ có thể ở dưới đáy lòng thầm cầu mong cho Tào cô nương gặp vận may.

Mất thấy ngày mai chính là ngày thứ ba mà nàng đoán được, Tào Tử Vận gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng. Sau khi biết được Đông Phương Ngạo cả ngày cũng sẽ không ở trong phủ , làm cho nàng quyết định liều lĩnh ra phủ một chuyến.

Thừa dịp Thu Vũ đương ở tảo phòng thu thập đồ ăn sáng , nàng nhanh chóng rời đi tắm phòng, bước nhanh mà đi, chỉ kém từng bước như muốn chạy nhanh ra khỏi Thanh hồng viện, không nghĩ tới ở ngoài viện , nhưng lại sớm đã có người tại kia chờ nàng.

“Tiểu thư, em biết người sẽ không cam tâm mà .”

Thu Vũ thở dài. Tại đây ôm cây đợi thỏ, quả nhiên vẫn là đợi được nàng.

“Thu Vũ, người và ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người hẳn là hiểu ta nhất, một chuyến này ta không thể không đi.”

Tào Tử Vận không dự đoán được Thu Vũ nhưng lại sẽ ở nơi này chờ, bất quá ngay cả như vậy, vẫn như cũ không thay đổi được quyết định của nàng .

“Nếu tiểu thư kiên trì nhất định phải đi, như vậy Thu Vũ cũng không lại ngăn trở. Nhưng em nhất định phải đi cùng tiểu thư, như vậy em mới có thể yên tâm.”

Tuy rằng Đông Phương Ngạo đã lần nữa cảnh cáo nàng phải cẩn thận chiếu cố tốt tiểu thư, không thể để cho nàng có cơ hội ra phủ, mà quả thật nếu tiểu thư an phận nghe lời, vậy không phải là tiểu thư của nàng; Cho nên vì an toàn của tiểu thư , nàng đành phải liều mình bồi bên cạnh.

“Thật sự? Thật tốt quá! Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nên đi nhanh về nhanh mới được.”

Tào Tử Vận vui vẻ khi thấy nàng thay đổi , nàng chỉ biết Thu Vũ tuyệt không nhả tâm cự tuyệt nàng.

“Nhưng là tiểu thư, mặc kệ là trước hay sau cửa, chúng ta căn bản là ra không được.”

Đông Phương Ngạo cùng Khương bá sớm có công đạo, hai người muốn đi ra ngoài, trừ phi Đông Phương Ngạo tự mình cùng đi mới được.

“Ta có biện pháp, chẳng qua ủy khuất bọn họ.”

“Đây là cái gì?” Thu Vũ tiếp nhận một bao giấy nàng truyền cho, buồn bực hỏi.

“Thuốc xổ.” Tào Tử Vận có chút bất an nói, chỉ hy vọng đừng hại bọn họ kéo rất thảm mới tốt.

Vì thế Thu Vũ cầm thuốc xổ lên vào táo phòng, sau khi bỏ vào trong đồ ăn được cấp cho hai gã thủ vệ trông coi cửa , lại chuồn êm đi ra.

Chủ tớ hai người thật cẩn thận tránh ở sau núi giả , quả nhiên như Tào Tử Vận sở liệu, hai gã thủ vệ kia không hề phòng bị, sau khi dùng cơm xong, không đến một khắc, liền song song ôm bụng hướng nhà vệ sinh phóng đi, hai người thừa dịp đi ra. Sau khi mở cửa ra, vội vàng rời đi, chưa kinh động đến người nào.

Dọc theo đường đi, vì sợ giống lần trước như vậy bị sát thủ theo dõi, hai người chuyên chọn góc nhiều ngã tư đông người để đi, sau khi hỏi rõ nơi ở của bà cốt , hai người đi tới nơi có nhiều ngôi nhà cũ nát

“Tiểu thư, là nơi này sao?”

Thu Vũ nhìn tòa nhà cũ trước mắt, trên hai cánh cửa đại môn có dấu vết loang lổ, nhìn ra được đến đã lâu không được tu sửa, lại ở trong ngõ nhỏ, có vẻ có chút hoang vắng.

Ngay tại khi hai người chưa xác định được, hai cánh cửa gỗ từ trong mở ra, một tiểu thân ảnh sôi nổi chạy ra

“Di! Người không phải là vị tỷ tỷ hảo tâm kia sao?”

Đậu Đậu hai mắt mở to, nhận ra một người trong bọn họ , là người mấy ngày hôm trước hảo tâm cấp cho nàng một túi gạo to

“Thật tốt quá, Thu Vũ, chúng ta không có tìm lầm nhà.”

Tào Tử Vận cao hứng nói với người bên cạnh, càng vui vẻ là Đậu Đậu bây giờ còn bình an vô sự, các nàng cuối cùng là tới kịp.

“Đậu Đậu, muội muốn đi ra ngoài sao?”

Cúi người xuống, lôi kéo tay nhỏ bé của nàng , Tào Tử Vận mỉm cười ôn nhu nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy! Muội cùng bọn A Ngưu có hẹn, muốn đi ra bờ sông ở ngoài thành ngoan.”

Đậu Đậu dùng âm thanh ngọt ngào và vui vẻ nói. Ở trong tâm linh nho nhỏ của nàng đã nhận định vị đại tỷ tỷ hảo tâm trước mắt này là người tốt, cho nên cũng không có gì phòng bị.

“Không thể! Muội không thể đi bờ sông vui đùa!”

Một bên Thu Vũ nghe được nàng nói như vậy, trước hết mắt kiên nhẫn, sốt ruột gằm nhẹ.

Thanh âm gằm nhẹ của nàng làm Đậu Đậu sợ hãi, chỉ thấy nàng sợ hãi lui tiểu thân mình, dựa vào trong lòng của Tào Tử Vận.

“Thu Vũ.” Tào Tử Vận trách cứ trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, quay đầu trấn an tiểu cô nương rõ ràng bị dọa làm cho sợ hãi.

“Đậu Đậu đừng sợ, vị Thu Vũ tỷ tỷ này, nàng cũng không có ác ý, nàng chính là lo lắng an toàn của muội mà thôi.”

“Đúng vậy đúng vậy! Thực xin lỗi a Đậu Đậu, Thu Vũ tỷ tỷ là lo lắng an toàn của muội, cho nên mới đối với muội lớn tiếng, muội nhưng đừng sợ Thu Vũ tỷ tỷ.”

Thu Vũ ở dưới ý bảo của tiểu thư nhà mình, vội vàng cúi người xuống, lấy lòng nói.

“Muội sẽ cẩn thận. Chỗ chúng muội thường đi, không có việc gì, muội phải nhanh đến chỗ đó, bằng không bọn A Ngưu đợi không được muội, về sau sẽ không chơi với muội nữa.”

Đậu Đậu sợ hãi nhìn Thu Vũ liếc mắt một cái, sau khi xác định nàng không có ác ý, mới ngọt ngào nói với Tào Tử Vận, vội vã muốn đi chơi.

Hai ngày này tuyết cũng không rơi nữa, thời tiết cũng có vẻ không lạnh như vậy, không thừa dịp đi chơi, chỉ sợ khi trời biến, lại bị nhốt tại trong phòng.

“Đậu Đậu, kỳ thật tỷ tỷ hôm nay là tới tìm muối, muối cũng không thể để tỷ tỷ đi vào biết ngồi ở đâu chứ?”

Tào Tử Vận ôn nhu nhẹ nhàng nói, trên khuôn mặt lịch sự tao nhã của nàng lộ ra một nụ cười ôn nhu, làm cho người ta khó có thể cự tuyệt.

“Nhưng là.....”

Đậu Đậu tựa hồ cảm thấy thập phần khó xử, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại, lâm vào trong giây dụa.

“Đúng vậy! Đậu Đậu, chúng ta là đặc biệt tới tìm muối, muối cũng có thể hôm nay không đi chơi được không, cùng lắm thì chúng ta cùng muối đi theo giải thích cho A Ngưu, nói muối không phải cố ý, được không?”

Thu Vũ tính tình cũng nhẫn nại hỗ trợ khuyên bảo. Trời biết nàng đối tiểu hài tử không có tính nhẫn nại, không như tiểu thư, còn có thể như vậy nhẹ giọng, lời nói nhỏ nhẹ, bất quá nguyên nhân cũng là tiểu thư lo cho số phận của đứa nhỏ.

Đậu Đậu mở to hai mắt nhìn hai người, cuối cùng tựa hồ đau khổ hạ quyết tâm, gật đầu đồng ý.

“Được rồi, nhưng là tỷ tỷ tìm muối có chuyện gì?”

“Đậu Đậu, chúng ta đi vào trong nhà tán gẫu được không?”

Tào Tử Vận đứng dậy, nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, tuy rằng là ngữ khí trưng cầu, lại chủ động lôi kéo nàng hướng đi vào hai cánh cửa gỗ loang lỗ kia, làm cho nàng không có cơ hội đổi ý.

Vừa đi vào trong phòng, lọt vào trong tầm mắt là bài trí một ít gia cụ, tất cả đều là đơn sơ cũ nát, bất quá nhìn ra được nếu được sửa sang lại thì sẽ thập phần sạch sẽ.

“Là Đậu Đậu sao? Con không phải muốn đi chơi, như thế nào lại đã trở lại?”

Từ trong phòng truyền đến thanh âm khàn khàn già nua, cùng với vài tiếng ho khan, tiếp theo một cái đầu tóc bạc, thân hình gầy gò ốm yếu của một lão bà thông thả đi ra.

“Bà bà, hai vị tỷ tỷ này nói là có việc muốn tìm con, cho nên con mời các nàng vào.”

Đậu Đậu vội vàng giúp đỡ lão nhân gia, làm cho bà bà ngồi xuống ghế, nhu thuận rót chén nước, làm cho bà bà nhuận nhuận hầu. (*)

(*nhuận nhuận hầu: cảm giác cổ họng dễ chịu hơn)

“Hai vị cô nương, không biết tìm Đậu Đậu nhà chúng ta có chuyện gì?”

Lão nhân gia tuổi tuy lớn, nhưng một đôi mắt già nua kia thật ra vẫn còn để lộ ra thần thái cơ trí, nhìn ra được cũng không phải là lão nhân gia tầm thường.

Tào Tử Vận cùng Thu Vũ đưa mắt nhìn nhau, không biết nên mở miệng như thế nào, mới sẽ không kinh ngạc, sợ hãi đến người, làm sao cho người tin tưởng lời mình.

“Lão nhân gia chính là bà cốt trong lời nói của mọi người, ta biết những lời kế tiếp ta muốn nói, khả năng sẽ làm người khó mà tin được, nhưng lời sắp nói với người hoàn toàn không có giả dối.”

“Đậu Đậu, bà bà cùng hai vị tỷ tỷ có việc muốn nói, con trước tiên đi vào phòng trong được không?”

Bà cốt theo trong lời nói sâu sắc của nàng, nhận thấy được tính nghiêm trọng của sự tình, hơn nữa việc này tất cùng với thân mình Đậu Đậu có liên quan, vì thế ra tiếng muốn Đậu Đậu lánh tránh một chút.

“Vâng.” Đậu Đậu nhìn ba người liếc mắt một cái, tuy rằng rất muốn lưu lại, nhưng nhu thuận nghe theo lời bà bà, vẫn là ngoan ngoãn đi vào trong phòng trong.

Sau khi Đậu Đậu rời đi, bà cốt ho nhẹ vài tiếng, mở miệng nói: “Mặc kệ là chuyện gì, cô nương mời nói đi.”

“Bà cốt, hai ngày này còn thỉnh bà trăm ngàn đừng để cho Đậu Đậu xuất môn, ta sợ nàng xảy ra sự.”

Tào Tử Vận ngay từ đầu nói lý có điều giữ lại, sợ sẽ dọa lão nhân gia sợ hãi, càng sợ bị loan truyền ra ngoài.

“Cô nương, lời ấy có ý gì?”

Bà cốt lão mắt toát ra một chút tinh quang, nhìn thẳng người ôn nhu mảnh mai trước mắt .

“Bởi vì, ta thấy được nội trong hai ngày này Đậu Đậu sẽ bị chết chìm ở giữa sông.”

Tào Tử Vận do dự một lát, nhấp phần môi, một hơi nói xong.

Bà cốt khiếp sợ trợn to một đôi mắt già nua, nhanh chóng nhìn chăm chăm Tào Tử Vận, sau một lúc lâu, thể này mới ra tiếng:

“Cô nương, ngươi có thể tiến lại gần đây được hay không?”

8. Chương 8

Tào Tử Vận mặc dù kinh ngạc vì phản ứng trấn định của bà cốt, vẫn là bước đi tiến lên, đi lên trước mặt bà cốt.

Bà cốt thỉnh linh cầm cổ tay nàng, tiếp theo lại nhìn đường chỉ tay trên bàn tay của nàng. Sau một hồi, sắc mặt trầm trọng buông tay nàng ra

“Cô nương, ngươi thật sự là người thiện tâm khó gặp, người cũng biết người lần nữa tiết lộ thiên cơ, chính mình sẽ bị trời phạt như thế nào chứ ?”

“Ta biết.”

Tào Tử Vận đối với lời của bà bà cũng không có một tia kinh ngạc, ngay từ đầu nàng đã biết lão nhân gia trước mắt là người thần thông, hơn nữa mới vừa rồi bà cốt nhìn chỉ tay của nàng, đã nhìn ra vị bà bà nhất định đã nhìn ra cái gì. phản ứng của Bà cốt giống như thầy tướng số mà trước đây mẫu thân mang nàng đi cho người ta xem tướng số, thầy tướng số phản ứng giống như vị bà bà này.

“Sống không quá mười chín tuổi là mệnh số của người , nhưng người vẫn là không để ý đến an nguy của bản thân, kiên quyết lần nữa làm như vậy.”

Bà cốt thở dài nhẹ nhàng nói, mới vừa rồi cầm tay nàng cùng nhìn đường chỉ tay, đã nhìn ra vị cô nương này thân mang dị năng, đáng tiếc là người đoán mệnh . (NN:*khó gào *,*khóc thét*,giờ biết vì sao mà chị không thể chấp nhận tình yêu của anh rồi nhá)

Đáng tiếc nha, đáng tiếc, khó có được vị cô nương nào có tâm mềm mại thiện lương như vậy, chính là thiên ý trêu người.

Đúng vậy, nàng cả đời này nhất định sống không quá mười chín tuổi.

May là ngày đó Thu Vũ chưa nói cho Đông Phương Ngạo tình hình thực tế quan trọng nhất, cũng là nguyên nhân chính nàng tiến đến Đông Phương phủ từ hôn .

Khoảng cách sinh nhật mười chín tuổi của nàng chỉ còn lại có thời gian ba tháng, mà tại đây trong ba tháng này, nàng tùy thời đều có thể ra đi (nguyên văn là tử, để ra đi cho nó nhẹ nhàng *hức hức*)

Thử hỏi, nàng bạc mệnh như vậy, lại có tư cách gì nhận cảm tình của Đông Phương Ngạo ? Cho nên mới có thể lần nữa lựa chọn trốn tránh hẳn.

“Bà cốt, người nếu nhìn ra mệnh của tiểu thư, có thể có biện pháp giúp tiểu thư nhà chúng ta không?”

Thu Vũ ở một bên nghe lời nói của bà cốt, hai mắt sáng ngời, ôm ấp hy vọng, khẩn cầu nói.

Bà cốt nhìn hai người liếc mắt một cái, vẫn là lắc đầu than nhẹ, ánh mắt tinh nhuệ nhìn thẳng Tào Tử Vận, thấy nàng không có một chút sợ hãi, ngược lại thập phần trấn định, tựa hồ sớm nhận mệnh, cảm thấy đối với nàng tràn ngập bội phục.

“Kỳ thật khi ta thu dưỡng Đậu Đậu, ta sớm tính ra nó ở năm nay có một đại kiếp nạn sinh tử, hơn nữa là có liên quan tới nước. Nhưng ta vẫn chưa tính ra là ở hai ngày này, ít nhiều người không để ý đến an nguy

của bản thân, tự mình tới rồi nói cho ta biết chuyện này, mới có thể cứu Đậu Đậu một mạng. Chỉ tiếc ta năng lực không đủ, không giúp được người, thực thật có lỗi, cô nương.”

“Bà cốt, người không cần đối với ta cảm thấy có lỗi. Sinh tử có số, ta sớm đã thấy ra.”

Tào Tử Vận ngược lại an ủi lão nhân gia. Cho tới bây giờ nàng giúp người khác, cũng không cần người khác cảm kích, chỉ cầu bản thân tâm tư được thoải mái mà thôi.

“Tiểu thư, người chấp nhận số mệnh nhưng người thử nghĩ xem, người muốn em cùng nhị thiếu gia làm sao bây giờ? Chúng ta không thể mất người!”

Thu Vũ nhin không được khóc nức nở. Bà cốt cũng thực là nói gì không nói, tương đương lại tuyên án tử hình tiểu thư, muốn nàng như thế nào có thể không cảm thấy sợ hãi, khổ sở

“Thu Vũ, đừng như vậy.”

Tào Tử Vận than nhẹ, ôm nàng an ủi nói. Nàng làm sao có thể không nghĩ đến họ chứ ? Chẳng qua trúng mục tiêu nhất định, nàng có thể không nhận mệnh sao?

“Đợi chút! Nha đầu người mới vừa rồi có nhắc tới nhị thiếu gia, là Đông Phương Ngạo? Các người cùng Đông Phương phủ có quan hệ gì sao?”

Bà cốt đột nhiên lên tiếng, hỏi vấn đề không liên quan đến nhau .

“Tiểu thư nhà chúng ta đúng là thê tử chưa qua cửa của Đông Phương Ngạo .”

Mặc dù không rõ bà cốt vì sao hỏi như vậy, Thu Vũ lau đi nước mắt, khóc thút thít nghẹn ngào thành thật nói.

“..... Là vị hôn thê của Đông Phương Ngạo, có lẽ sự tình sẽ có chuyển biến”

Bà cốt trầm ngâm, tin tức nói ra làm người ta phấn chấn .

“Bà cốt, người nói cái gì? Người mới vừa rồi không phải còn nói người bất lực sao? Cũng là người nghĩ đến phương pháp gì có thể cứu tiểu thư nhà chúng ta ?”

Thu Vũ kích động đi lên phía trước, sốt ruột hỏi.

“Nếu tiểu thư nhà người thật sự là vị hôn thê của Đông Phương Ngạo, kia có lẽ còn có thể cứu được.”

“Bà cốt, ý của người là, ta là có thể cứu được là tất cả đều xem vào mối quan hệ của ta với Đông Phương phủ?”

Tào Tử Vận nghe ra huyền cơ trong lời nói của bà cốt, cảm giác sâu sắc khó hiểu, buồn bực hỏi.

“Người thật sự là một cô nương thiện lương trí tuệ, có lẽ ông trời cũng không muốn cho người sớm như vậy chết đi.”

Trên nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn của bà cốt toát ra một chút ý cười ôn hòa, bà cuối cùng là có thể hồi báo nhân tình cứu Đậu Đậu của nàng .

“Bà cốt, người rốt cuộc có phương pháp gì ? Có thể hay không thỉnh lão nhân gia ngài nhanh nói a!”

Thu Vũ chịu không nổi lời nói mang đầy huyền cơ của bà cốt, vì sao không nói rõ ràng một chút, nói thẳng không phải tốt hơn sao.

“Người nha đầu này, thật đúng là gấp gấp nha, thực nên học một chút tính cách trầm tĩnh của tiểu thư nhà người a.”

Bà cốt lắc đầu giễu cợt nàng, cũng không tính lại thừa nước đục thả câu, một đôi mắt già nua tinh nhuệ nhìn thẳng vào Tào Tử Vận.

“Cô nương, người nên nghe qua một câu nói‘Tích thiện nhà, tất có dư ấm’.....”

(*‘Tích thiện nhà, tất có dư ấm’:ở trong nhà làm nhiều việc thiện, tất sẽ có cuộc sống hạnh phúc)

“Bà cốt, ta họ Tào tên Tử Vận, lão nhân gia ngài trực tiếp gọi ta là Tử Vận thì tốt rồi.”

Tào Tử Vận cắt ngang lời của bà cốt, trên gương mặt ôn nhu nở rộ ra một ý cười nhẹ, nàng thật sự nghe không quen lão nhân gia vẫn gọi nàng là cô nương.

“Tiểu thư.....” Một bên lại truyền đến tiếng khóc thét bất đắc dĩ của Thu Vũ

“Người cũng đừng chen ngang lời nói của bà cốt, chính người không vội nhưng đối với em đều nhanh vội muốn chết!”

Thật sự là hoảng để không vội, cấp thái giám đã vội cuống cả lên, nàng sớm hay muộn có một ngày sẽ bị tiểu thư làm cho tức chết.

Bà cốt xem phản ứng của đôi chủ tớ này, làm cho bà cảm thấy buồn cười không thôi, xem ra bà nên nói nhanh một chút cho tiểu cô nương không có tính nhẫn nại nghe.

“Đông Phương phủ đa số từ trước tới nay kế thừa tổ huấn (*) hành tích thiện trợ nhân (*), tích lũy phúc trạch(*) thập phần thâm hậu, có thể nói là thế gia làm việc thiện .....”

(*tổ huấn: gia quy của tổ tiên để lại.

*hành tích thiện trợ nhân: làm việc thiện cứu trợ, giúp đỡ người.

* phúc trạch: phúc đức của một nhà)

Nói đến một nửa, bà cốt nhin không được lại ho nhẹ một tiếng, Tào Tử Vận vội vàng rót chén nước đưa cho bà, bà cốt nhìn tròng mâu quan tâm của nàng , mỉm cười vỗ nhẹ tay nàng, ý bảo nàng không cần lo lắng.

“Còn có, Tử Vận, người không để ý an nguy của bản thân , dựa vào thiện tâm mà tiết lộ thiên cơ cứu rất nhiều người; Tuy rằng là tiết lộ thiên cơ, nhưng là bởi vì người trời sanh tính thiện lương, không thể thấy chết mà không cứu được, vì thế hiện nay muốn cứu người chỉ có một phương pháp. Thì phải là ký được vạn tên trên vạn ngôn thư. Những người được Đông Phương phủ giúp khó có thể đếm hết, chỉ cần bọn họ mỗi người ký tên của bọn họ lên trên ngôn thư đó, cùng khẩn cầu ông trời cứu người một mạng, ở thời điểm thời cơ thuận lợi, đem ngôn thư đó đốt cháy, để cho tiên đế trên trời nghe được, có lẽ có thể cứu người một mạng.”

Cần có vạn người ký tên trên vạn ngôn thư, có lẽ có thể cảm động trời xanh, tiện đà làm cho nàng tục mệnh (*), phương pháp duy nhất này trước mắt cũng là tốt nhất

(*tục mệnh: tiếp tục cuộc sống)

“Bà cốt, người xác định làm như vậy thật sự có thể cứu được tiểu thư?”

Thu Vũ cẩn thận nghe xong lời nói của bà cốt, vẫn là lo lắng. Vạn nhất phương pháp này thất bại thì sao? Kia tiểu thư không phải không được cứu!?

“Làm như vậy đương nhiên còn chưa đủ. Nha đầu, người giúp ta vào phòng một chuyến, ta có việc muốn phân phó cho người.”

Bà cốt đem cánh tay khô gầy giao cho Thu Vũ, làm cho nàng giúp đỡ bà thong thả đi bước một đi vào trong phòng.

“Tiểu thư, người nhưng đừng chạy lung tung, em lập tức liền đi ra.”

Thu Vũ một bên giúp đỡ lão nhân gia, vẫn lo lắng quay đầu công đạo.

“Được rồi, người nha đầu kia thật đúng là dài dòng, tiểu thư nhà người cũng không phải tiểu hài tử, sẽ không chạy loạn đâu”

Tào Tử Vận còn chưa mở miệng, bà cốt nhưng thật ra đã đem lòng của nàng nói hết ra, làm nàng cảm thấy buồn cười, bật cười thành tiếng .

Thu Vũ giúp đỡ bà cốt đi vào trong phòng nhỏ hẹp, cẩn thận giúp nàng ngồi xuống ở trên giường, đang muốn buông hai tay ra, lại bị bà cốt gắt gao bắt được.

“Nha đầu, ta hiện tại sẽ nói cho người một vài điều, người phải một chữ nhớ kỹ; tiểu thư nhà các người có thể sống hay không đều tùy thuộc vào người”

“Ta biết, ta một chữ cũng không dám quên.”

Vẻ mặt nghiêm túc của bà cốt làm cho Thu Vũ cũng khẩn trương theo, gấp đến độ ra tiếng cam đoan.

“Lúc ta xem chỉ tay cho Tử Vận, đã nhìn thấy nàng không sống đến quá một tháng nữa ....”

“Cái gì!”

Thu Vũ nghe vậy, sắc mặt nhanh chóng trắng xanh, một bộ dáng lung lay sắp đổ .

“Người tỉnh lại một chút cho ta, nghe ta nói tiếp!”

Bà cốt chịu không nổi quát khê, nha đầu kia thật đúng là không bằng tiểu thư trầm ổn nhà nàng , thật sự là vô dụng. (NN:khổ thân Thu Vũ, ai nghe thấy thế mà chả run rẩy hả bà)

“Sau khi trở về, người phải lập tức nói cho Đông Phương Ngạo, muốn hắn bắt tay vào chuyện chuẩn bị làm vạ ngôn thư, để cho vạ người ký tên lên đó, chuyện này nhất định phải mau chóng xử lý tốt mới được; Còn có, người phải chặt chẽ chú ý tình huống trạng thái thân thể của tiểu thư nhà người , nếu là phát hiện nàng có hiện tượng hộc máu , phải lập tức muốn nàng cùng Đông Phương Ngạo thành thân, ở hôm hai người thành thân , đêm ngày sinh tháng đẻ của Tử Vận viết lên trên một cánh sớ , đặt ở trên bàn thờ từ đường của Đông Phương phủ , dâng hương tế tổ, cầu lịch đại tổ tiên phù hộ, hơn nữa hôm đó cửa từ đường phải rộng mở, không thể đóng cửa. Trăm ngàn nhớ kỹ, khi ở canh hai (*), lập tức ở giữa tân phòng của hai người đốt cháy vạ ngôn thư, mọi người của Đông Phương phủ ở giữa tân phòng dâng hương cầu nguyện; Nếu là muốn biết quý có đến hay không, thì ở trong tân phòng rắc toàn gạo trắng; Nếu đến canh năm (*), Tử Vận chưa bị quý mang đi , vậy tổ vẽ tiểu thư nhà người có thể sống sót.” (NN:khấp nghe đến đoạn này sợ dựng tóc gáy,đoạn sau chắc ta chết ngất mất *khóc ròn*)

(*canh hai: từ 1-3 giờ sáng

*Canh năm:7-9 giờ sáng)

Bà cốt một hơi nói xong, nhin không được lại khụ lên. Thật vất vả sau khi khụ xong , liếc mắt nhìn thấy Thu Vũ quá mức kinh hãi đứng sững sờ ở đương trường, lắc đầu thở dài.

“Nha đầu a, những lời ta vừa nói, người rút cuộc có hay không nhớ được a.”

“Có, có, có!”

Thu Vũ đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn vì quá mức kinh hách mà trắng bệch, rồi đột nhiên nàng hướng bà cốt quỳ xuống, rưng rưng cảm kích nói:

“Bà cốt, cảm ơn lão nhân gia ngài, người thật sự là quý nhân của tiểu thư , nếu không có ngài, tiểu thư nhất định không sống được!”

“Mau đứng lên nha! Nha đầu.”

Bà cốt vội vàng đem nàng giúp đỡ đứng lên. Nha đầu kia thật đúng là trung thành vì chủ, hướng nàng nở ra một nụ cười tươi

“Kỳ thật quý nhân chân chính của tiểu thư nhà người hẳn là chính nàng. Nếu hôm nay nàng vì sự an nguy của bản thân, mà trở mặt thấy chết mà không cứu. Có lẽ nếu từ trước đến giờ nàng không tiết lộ thiên cơ, nhưng coi mệnh của nàng, nàng nhiều lắm có thể sống đến ba mươi tuổi, bởi vì nàng từ nhỏ liền nhất định là người đoản mệnh ; Nhưng nàng lại lựa chọn tiết lộ thiên cơ, không lo lắng sự thống khổ gia tăng ở trên người, tuy rằng là ngăn lại sống lâu, nhưng cũng xoay chuyển vận mệnh của chính mình ; Sau khi nàng mỗi một lần cứu người , người khác đối với nàng cảm tạ, đều là đối với thân mình của nàng tăng thêm một thiện duyên, bằng không nàng cũng sẽ không có cơ hội gặp được ta, cho nên cái này gọi là làm thiện có thiện báo, không phải không báo, chính là thời cơ chưa tới nha.”

“Ta đã hiểu. Vô luận như thế nào, vẫn là thực cảm tạ bà cốt ngài.”

Thu Vũ trở nên hiểu được, đáy lòng càng thêm bội phục tiểu thư vô tư trí tuệ, càng lấy tiểu thư nhà mình làm gương.

“Nha đầu, người có chủ tử thiện lương, có thể đi theo nàng là phúc khí của người; Bất quá, tiểu thư nhà người có một nha hoàn trung thành như người, cũng là phúc khí của nàng.”

Bà cốt sớm nhìn ra hai người chủ tớ này tình thâm, có thể có cơ hội quen biết các nàng, còn có thể đến giúp các nàng, bà cũng cảm thấy thật cao hứng, này coi như là bà hồi báo ân tình của Đông Phương phủ đi.

Sau khi cáo biệt bà cốt, hai người cước bộ nhanh hơn, vội vã chạy về Đông Phương phủ.

Còn chưa đi ra ngõ nhỏ, tức thì đột nhiên nhảy ra một gã hắc y nhân che mặt chặn đường đi. Hai người đồng thời nhận ra người này, chính là hắc y nhân lần trước ở trong rừng trúc sát hại Tào Tử Vận.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ?”

Thu Vũ sợ hãi lôi kéo Tào Tử Vận lui về phía sau, mắt thấy trường kiếm thẳng tắp của hắc y nhân tới gần, lại không thể trốn vào trong nhà bà cốt, chỉ sợ liên lụy bà. Chẳng lẽ các nàng thật sẽ chết ở chỗ này sao?

“Đừng sợ.”

Tào Tử Vận nhanh lời kéo tay nàng, trấn định nhắm thẳng lui về phía sau, mắt thấy sẽ đến góc ngõ nhỏ, không đường thối lui.

Hắc y nhân hai mắt toát ra sát ý, quyết định lúc này nhất định phải lấy tính mạng của nàng; hắc y nhân sẽ không tái phạm sai lầm lần thứ hai.

Ngay tại khi hắc y nhân động trường kiếm, khi chuẩn bị một kiếm chấm dứt hai người, ở tình huống chỉ mảnh treo chuông hết sức nguy hiểm, theo từ trên mái hiên có năm tên nam tử nhảy xuống, hợp thời bảo vệ hai người.

“Tào cô nương, còn thỉnh người nhanh chóng quay về Đông Phương phủ, người này đã có chúng ta.”

Nguyên lai năm người này đúng là do Đông Phương Ngạo phái tới âm thầm bảo hộ nàng. Từ lúc Tào Tử Vận vừa ra phủ, bọn họ lập tức ở phía sau nàng bảo hộ, cũng đồng thời phát hiện hắc y nhân tồn tại, mới có thể ở một khắc nguy cấp hợp thời cứu hai người. (NN:ôm yêu Ngạo ca quá, ước gì mình cũng kiếm được soái ca lo lắng như thế a~ *mắt long lanh*)

“Đa tạ các vị cứu giúp.”

Tào Tử Vận hướng năm người nói lời cảm tạ, cuống quýt lôi kéo Thu Vũ chạy ra bên ngoài ngõ nhỏ, một đường hướng góc đường ngã tư nhiều đám đông dễ chạy.

Hắc y nhân thấy thế, rút kiếm đang chuẩn bị đuổi theo, lại bị năm tên nam tử do Đông Phương phủ phái tới vây quanh. Hắc y nhân e sợ sẽ mất cơ hội, tính tốc chiến tốc thắng.

Chỉ thấy hắc y nhân công, trường kiếm vung lên hướng về năm người, trong ngõ nhỏ thỉnh thoảng truyền đến tiếng binh đao giao kích, bởi vì hai bên võ công kém xa, bất quá chỉ trong giây lát, năm tên nam tử đều đã kiệt sức, hắc y nhân có tâm ham chiến, thân hình nhảy lên, chạy vội ra ngoài ngõ nhỏ, tìm kiếm thân ảnh của Tào Tử Vận. (NN:eo sao phái toàn tên võ công rởm thế, 5 mà không đấu nổi 1 =”= ll)

Đôi chủ tớ Tào Tử Vận hai người đi như chạy, cước bộ không dám ngừng nghỉ, nhắm thẳng phương hướng Đông Phương phủ mà đi. Dọc theo đường đi gió lạnh gào thét bên tai, hai người thở hổn hển không thôi, cho dù các nàng chạy trốn mau nữa, bất quá vẫn như cũ sát thủ chạy theo sát ở phía sau.

Hắc y nhân bất chấp là ở trên đường cái, rất muốn nhanh chóng đem nhiệm vụ hoàn thành. Mọi người gặp tình hình này, sợ tới mức đều chạy trốn, tháo chạy, trong chớp mắt, trên ngã tư đường chỉ còn lại có hắc y nhân, cùng chủ tớ hai người. (NN:chết rồi anh hùng đầu mau ra xuất hiện cứu mỹ nhân >>><<<)

“Nạp mạng đi.”

Hắc y nhân trường kiếm run run, thẳng tắp hướng Tào Tử Vận đâm tới, hai bên ngã tư đường mọi người kinh hô thành tiếng, mắt thấy không kịp trốn, Tào Tử Vận sẽ chết thảm ở dưới kiếm –

Nguyên bản Tào Tử Vận đã nhận mệnh nhắm lại hai mắt, cảm nhận được một cỗ sát khí hướng nàng nghênh diện mà đến, nhưng khi ở nguy cấp, bên tai tức truyền đến tiếng binh đao giao kích, nàng kinh ngạc mở trừng mắt, không biết khi nào, trước người có một thân hình cao to.

“A..... Là nhị thiếu gia!” (NN:a anh hùng đã xuất hiện :X)

Thu Vũ kinh ngạc hô nhỏ, đáy lòng thầm kêu thảm, quay đầu vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn chột dạ trắng bệch của tiểu thư . Đông Phương Ngạo con người đen như đuốc nhìn quét qua thân ảnh tinh tế kia , sau khi xác định nàng cũng không có một tia tổn thương , thế này mới chuyên chú cùng hắc y nhân trước mắt so chiêu.

Hai kiếm chạm nhau, trong chớp mắt hai người đã chống lại hơn mười chiêu, hai bên ngã tư đường quần chúng tất cả đều tròn to hai mắt, nín thở ngưng thần quan sát trận quyết đấu này. Đáy lòng của mọi người không phải không có kinh ngạc, ngày thường nhìn Đông Phương Ngạo suốt ngày cầm trong tay quạt giấy, lộ vẻ một bộ dáng nhả nhặn, thư sinh, không nghĩ tới võ công nhưng lại tốt như vậy! Bốn huynh đệ của Đông Phương phủ xác thực không giống bình thường. (NN: lừa tềnh đó bà con, Ngạo ca *liếc mắt*, NN *lủi lủi*)

Dưới ánh mắt kinh dị của mọi người ở đây , thắng bại rất nhanh liền công bố. Đông Phương Ngạo võ công cao hơn một chút, ở một hư chiêu cuối cùng, sau khi thành công làm hắc y nhân rơi vào kế , trường kiếm đầu tiên là không lưu tình chút nào đâm vào ngực phải của hắn , tiếp theo phút chốc rút kiếm ra, nhất thời máu từ ngực hắc y nhân phun ra, thân hình chật vật ngã xuống đất.

“Nhị thiếu gia!”

Khi Khương Bá vội vàng dẫn người đuổi tới , nhìn thấy hắc y nhân đã bị chế phục, chủ tớ Tào Tử Vận bình an vô sự, cảm thấy thực tại nhẹ nhàng thở ra. Cũng may nhị thiếu gia đứng lúc đuổi tới.

“Khi đưa hắn đưa tới nha môn, hỏi trước ra là người phương nào sai phái.”

Đông Phương Ngạo hướng hắn phân phó, xoay người đối mặt với thân ảnh làm hắn quan tâm kia , con người đen nhìn thẳng cặp mắt bất an kia, cánh tay dài duỗi ra, đem thân mình mảnh khảnh kia hung hăng kiềm chế ở trong lòng hắn; cổ lực đạo cường đại kia như là muốn bẻ gãy eo nhỏ của nàng

Tào Tử Vận sợ hãi ngẩng nhìn thấy con người đen bừng bừng lửa giận của hắn, trên trán nhàn nhạt chưa bỏ qua sự âm trầm, vẻ mặt làm cho người ta sợ hãi .

Xem ra, lần này, nàng là thật sự đã khơi mào tức giận của hắn.

*****

Trong thư phòng, giờ phút này chính là tràn ngập bầu không khí nặng nề trầm trọng.

Tào Tử Vận một đôi mắt mờ trong suốt có chút sợ hãi nhìn chăm chú vào người đứng ở cạnh cửa sổ, đã qua nửa canh giờ, thân hình hắn cũng không nhúc nhích.

Từ ở trên đường cái bị hắn tóm gáy, tức thì không nói một tiếng dẫn nàng trở về; Dọc theo đường đi hắn một câu cũng không nói, thẳng đến sau khi hồi phủ, nhìn thấy trong đại sảnh năm tên hộ vệ vì cứu các nàng mà bị thương, lúc ấy nàng đã có chuẩn bị tâm lý muốn đối mặt với sự tức giận của hắn, nhưng phản ứng của hắn lại chính là lạnh lùng nhìn nàng liếc mắt một cái, ý bảo nàng vào bên trong thư phòng, sau đó khiến cho nàng tâm bất an không yên đợi nửa canh giờ.

Nàng quyết định không thể nhịn được nữa loại tâm tình bất an này , thực hiển nhiên, tính nhẫn nại của nàng không bằng hắn.

“Xin lỗi, ta không nên một mình ra phủ.”

Cổ lấy dũng khí chủ động mở miệng nhận sai, nghĩ đến vì nàng chuồn êm ra phủ, mà hại năm tên hộ vệ nàng bị thương, ngực nhất thời cảm thấy áy náy.

“Người cũng biết không nên một mình ra phủ? Lần trước giáo huấn hiển nhiên không cho người học ngoan. Nếu không phải ta đứng lúc xuất hiện, người cho là người còn có mệnh đứng ở đây sao? Vì cứu người, thường thường không để ý an nguy của bản thân, ta nên biết người rất không biết lượng sức,hay là vì quá thiện lương ? Tử Vận, người làm ta thất vọng rồi.”

Đông Phương Ngạo chậm rãi xoay người lại đối mặt với nàng, con người đen thâm u có lạnh lùng, đã mất ánh mắt ôn nhu nhìn nàng lúc trước khi đánh nhau với hắc y nhân , liền ngay sau khi hai người gặp lại , hắn cũng không từng dùng ánh mắt lạnh lùng như vậy nhìn nàng.

Thân thể mềm mại mảnh khảnh chấn động, trong tròng mâu sáng ngời ẩn ẩn chớp động lệ quang, câu nói cuối cùng kia của hắn , như là một con dao hung hăng đâm trúng ngực của nàng , làm ngực nàng cảm thấy khó chịu, nhói đau.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng như đao, làm cho nàng đau lòng không dám nhìn vào đó, mơ hồ có cỗ bất an không hiểu dần dần theo từ đáy lòng của nàng dâng lên

“Ta..... Ta không thể thấy chết mà không cứu được.”

Phấn môi khẽ run, tròng mâu rưng rưng, mày nhíu lại , không nghĩ muốn làm cho hắn thấy nước mắt trong đáy mắt của nàng, tay mềm mại nắm lấy vạt áo, cực lực kiềm chế sự đau lòng của chính mình. Hắn hồ hững, làm nàng vô lý do sợ hãi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống , thân thể mềm mại mảnh khảnh khẽ run, cho dù nhìn không tới biểu tình giờ phút này của nàng, nhưng vẫn biết được đáy lòng nàng đang chịu khổ sở, một chút đau lòng xẹt qua ngực hắn .

Nhưng cứ nghĩ đến lúc khi hắn phát hiện ra nàng ra phủ , đáy lòng hiện lên sự sợ hãi lo lắng, một cỗ tức giận lại lại một lần nữa dâng lên.

“Cho nên, vì cứu người, người không cần thân thể của chính mình hay không có thể thừa nhận, cũng không lo lắng đến ta sẽ vì người lo lắng ?”

“Không phải.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của Tào Tử Vận trở nên trắng bệch, lắc mạnh đầu, kích động phủ nhận, đáy lòng sự sợ hãi dần dần càng thêm sâu sắc.

“Không cần nói nữa. Người về phòng trước đi, ta muốn một mình yên lặng một chút.”

Đông Phương Ngạo phút chốc xoay lưng về phía nàng, liếc mắt nhìn nàng một cái, làm như không muốn nhìn thấy nàng nữa, hai tay nắm chặt lại , không nghĩ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng ; Hắn tuyệt không thể mềm lòng, nếu không theo như tính tình của nàng , sẽ không biết còn có thể không biết lượng sức đến khi nào.

Nghe vậy, Tào Tử Vận thân thể mềm mại loạng choạng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dọa người, từng mâu rưng rưng dừng ở bóng dáng cứng ngắc của hắn , gót chân xoay tròn, nghiêng ngã lao đảo chạy ra khỏi thư phòng. Ở toàn thân rời đi đồng thời một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống .

Nghe được phía sau cước bộ hốt hoảng rời đi , Đông Phương Ngạo đột nhiên quay đầu, lại chỉ kịp nhìn thấy hình ảnh làn váy hồng tung bay ở chỗ rẽ

Phanh!

Bỗng dưng, trong thư phòng phát ra một trận tiếng nổ, Đông Phương Ngạo tuấn nhan âm trầm, cả người tức giận vô cớ làm cho người ta sợ hãi, một quyền đánh gãy chiếc ghế hắc đàn, con người đen thâm trầm phức tạp, nhìn thẳng chăm chú ở chỗ rẽ chỗ, giống như vẫn có thể thấy thân ảnh đau thương của nàng lúc rời đi .

Sau khi rời đi thư phòng, Tào Tử Vận một đường hoảng hốt đi trở về tắm phòng của chính mình . Nước mắt cố nén khi ở trong tắm phòng của Đông Phương Ngạo , rốt cục nhịn không được mới rơi xuống.

Thu Vũ sớm đã chờ lâu ở trong phòng của Tào Tử Vận , khi nghe thấy tiếng bước chân , liền mở ngay cửa phòng ra, không nghĩ tới đã thấy tiểu thư nhà mình đang đứng ở cửa, bộ dáng thương tâm khóc nức nở .

“Tiểu thư phát sinh chuyện gì ? Người như thế nào khóc?”

Thu Vũ kinh hô, luống cuống tay chân đem nàng đỡ vào trong phòng, làm cho nàng ngồi xuống ghế.

Đừng nhìn bề ngoài nhu nhược của tiểu thư, kỳ thật nàng là một người thực kiên cường. Từ nhỏ đến lớn, nhìn thấy số lần nàng khóc có thể đếm được trên đầu ngón tay; Liền ngay cả khi biết chính mình sống không lâu, cũng chưa bao giờ thấy nàng khóc, mà hiện tại nàng lại khóc như vậy thương tâm, rốt cuộc nàng cùng Đông Phương Ngạo nói chuyện gì lại làm nàng khổ sở như vậy ?

“Thu Vũ, là ta đã sai sao? Từng ấy năm tới nay, bởi vì ta không thể thấy chết mà không cứu, cho nên mới luôn mệt mỏi vì người mà quan tâm lo lắng .”

Lau đi nước mắt trên mặt, Tào Tử Vận hít một hơi thật sâu, trên khuôn mặt lịch sự tao nhã có chút tái nhợt; Cho tới bây giờ nàng mới hiểu được, nhiều năm qua như vậy cha mẹ cùng Thu Vũ đối với nàng lo lắng không thôi

“Không có! Tiểu thư người cũng không có làm sai. Tuy rằng chúng ta lo lắng cho người, nhưng chúng ta đồng thời cũng cảm thấy vinh dự vì người, bởi vì tiểu thư là người thiện lương. Rốt cuộc người cùng nhị thiếu gia đã xảy ra chuyện gì?”

Thu Vũ lòng nóng như lửa đốt hỏi, bị bộ dáng cùng vấn đề của nàng làm cho sợ hãi, sốt ruột ở bên cạnh nàng đi đi lại lại

“Hắn chính là đối với ta thực thất vọng thôi. Như vậy cũng tốt, chúng ta nguyên bản sẽ không có kết quả.”

Nghĩ đến bộ dáng lạnh lùng của hắn , cùng lời phê phán nàng, ngực liền một trận co rút đau đớn.

“Tiểu thư, người trăm ngàn không thể nói như vậy a!” Thu Vũ sợ tới mức sắc mặt trắng xanh.“Nếu tiểu thư không thể cùng nhị thiếu gia thành thân, như vậy tỷ liền sống không được.”

Nàng nhớ tới bà cốt trong lời nói đã công đạo , tiểu thư nhất định phải trở thành người của Đông Phương phủ , như vậy mới có thể dựa vào phúc âm của Đông Phương phủ, có cơ hội tục mệnh (*) sống sót.

(*tục mệnh:tiếp tục vận mệnh)

“Chuyện này không cần nhắc lại. Sinh tử có mệnh, ta không cần có thể hay không sống sót, dù sao mục đích lúc trước chúng ta tiến đến cũng là vì từ hôn mà đến, hiện tại chẳng qua là làm cho hết thấy mọi việc trở về điểm khởi đầu mà thôi.”

Coi như hai người vô duyên đi. Chính là, vì sao khi nàng dần dần thích hắn , hắn lại buông tha cho nàng! Nàng thà rằng bọn họ hai người chưa bao giờ bắt đầu , như vậy ít nhất khi nàng rời đi, một lòng vẫn là đầy đủ. *(ý là lòng không bị tổn thương,vướng mắc gì *hức hức* xúc động ~ing)*

“Không được, tiểu thư! Người trăm ngàn đừng nhất thời hành động theo cảm tình, em tin tưởng nhị thiếu gia nhất định là nhất thời tức giận mới nói thế, em xem ra hắn là thích tiểu thư, chờ nhị thiếu gia hết giận, tiểu thư lại cùng hắn hảo hảo nói chuyện, hắn một hồi sẽ tha thứ cho tiểu thư.”

Thật vất vả mới biết được phương pháp làm cho tiểu thư tục mệnh , mà phương pháp này lại là tiểu thư cùng người trong lòng thành thân, nói cái gì nàng cũng không đồng ý lúc này rời đi; Huống hồ nàng mới không tin Đông Phương Ngạo sẽ bỏ được, buông tha cho tiểu thư.

“Phải không?”

Nàng hoài nghi nhìn về mặt khẳng định của Thu Vũ gật đầu như già tởm, bình tĩnh nghĩ lại, lúc ấy nàng cũng không có cơ hội hảo hảo giải thích, nếu chờ lúc hai người đều bình tĩnh, có lẽ hết thấy đều không tuyệt vọng như thế.

Mạnh, một cổ đau nhức gắt gao nhói ở trong ngực nàng, làm nàng đau thật sự không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch dọa người, còn không kịp mở miệng nói chuyện, trước mắt một chút hắc ám hướng nàng lao thẳng tới mà đến, ở trước lúc mất đi ý thức, mơ hồ nghe được tiếng kêu khóc của Thu Vũ .

“Tiểu thư!”

9. Chương 9

“..... Về việc chữa bệnh từ thiện lần này cần phải dùng một lượng lớn dược liệu, trong y quán cũng cần phải nhập thêm hàng, khả năng không đủ trợ giúp lần chữa bệnh từ thiện lần này. Ta đã phái người đi Minh Nguyệt sơn trang, lấy danh nghĩa của tam thiếu gia hướng trang chủ giúp đỡ, đại khái mấy ngày nay dược liệu sẽ đến đây.”

Khương Bá mắt dò xét thân hình to cao của Đông Phương Ngạo đang ngồi sau thư án ,trên khuôn mặt tuần tú là sự âm trầm. Tầm mắt liếc qua bốn phía đều là mảnh vụn của những chiếc ghế ,cùng với mảnh vỡ của bình hoa, xem ra bên trong thư phòng trừ bỏ chiếc ghế hắc đàn mà nhị thiếu gia đang ngồi, còn lại tất cả ghế dựa đều bị hấn phá nát. Trên gương mặt béo tròn toát ra nụ cười khở, nếu sớm biết rằng nơi này xảy ra chuyện, hẳn cũng sẽ không chọn thời khắc này mà tiến vào thư phòng tìm nhị thiếu gia.

“Ta đã biết. Không có việc gì nữa, người trước lui xuống đi. Sau khi đi ra phân phó không cho phép bất luận kẻ nào đến thư phòng làm phiền ta.”

Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuần tú đen tối khó dò, mười ngón thon dài chấp lại để trên mặt bàn, cả người tản mát ra một cỗ hơi thở lạnh lẽo, người thông minh tuyệt đối không dám lúc này trêu chọc hắn, hơn nữa Khương Bá lại là người nhìn hắn lớn lên từ nhỏ .

“Dạ, ta đã biết.”

Khương Bá thân mình mập mạp lui lại mấy bước, động tác nhanh chóng cuống quýt rời đi, còn không quên cẩn thận đóng cửa thư phòng lại . Sau khi đi cách thư phòng một đoạn ngắn khoảng cách, thế này mới dám thở ra một ngụm khí dài , bàn tay nhẹ vỗ về ngực, bình phục hơi thở.

Đã bao nhiêu lâu rồi không thấy bộ dáng này của nhị thiếu gia ? Xem ra hẳn lúc này định là tức giận không nhẹ, rốt cuộc hẳn cùng Tào cô nương trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Khi hắn đang lo lắng nghĩ nên hay không nên đi hỏi Tào Tử Vận, một thân ảnh nhỏ nhắn kích động chính là đang nghênh diện hướng bên này đi tới.

“Khương tổng quản! Xin hỏi nhị thiếu gia có phải hay không đang ở trong thư phòng ? Ta có việc gấp muốn tìm hắn!”

Thu Vũ thở hồng hộc. Sau khi tiểu thư hôn mê, nàng liền sốt ruột đi chung quanh tìm Đông Phương Ngạo, một lòng thăm nghĩ nhanh chóng đem lời nói của bà cốt chuyển đạt cho hắn biết, chỉ sợ chậm, hết thầy sẽ không kịp.

“Nhị thiếu gia là ở bên trong, nhưng hắn có phân phó không muốn thấy bất luận kẻ nào, huống hồ nhị thiếu gia hiện tại đang nổi nóng, ta khuyên người vẫn là ngày khác lại đến sẽ tốt hơn.”

Khương Bá hảo tâm cảnh cáo nàng, quay đầu nhìn hai cánh cửa thư phòng khép chặt , đem nàng kéo đến một bên , nhỏ giọng thấp hỏi:

“Nhị thiếu gia hay không cùng Tào cô nương cãi nhau, bằng không nhị thiếu gia làm sao có thể tức giận thành như vậy?”

“Này..... Khương tổng quản, việc này thực nghiêm trọng, ta phải chạy nhanh nhìn thấy nhị thiếu gia mới được!”

Thu Vũ nóng vội bất chấp hẳn hỏi thăm, sau khi thoát khỏi hắn, mắt thấy chỉ kém một bước nữa sẽ đến hai cánh cửa thư phòng khép chặt phía trước .

Thân hình mập mạp nhanh hơn chặn đường đi của nàng , trên gương mặt béo tròn mày nhíu chặt lại.

“Thực thật có lỗi, nói cái gì cũng không thể cho người đi vào, người vẫn là mau trở về cùng tiểu thư nhà người đi.”

Nếu để cho nàng xông đi vào, chỉ sợ mạng nhỏ này của nàng sẽ bị lửa giận của nhị thiếu gia liên lụy. E sợ sẽ xảy tai nạn chết người, hẳn là tuyệt đối không thể để cho nàng đi vào.

“Vấn đề là chuyện này chính là có liên quan đến tiểu thư nhà ta, cho nên ta mới có thể vội vã muốn gặp nhị thiếu gia nha!”

Thu Vũ mắt thấy không thể đi vào, cố ý hướng bên trong hô to, muốn cho Đông Phương Ngạo nghe được, nguyện ý đi ra thấy nàng một mặt.

“Người không muốn sống chẳng?! Còn dám tại đây hô to!”

Khương bá đầu đầu lắc mạnh, gấp khuyên can bất thành, tính tự tay đem nàng mang đi, ngay tại khi hắn muốn ra ngoài , bên trong thư phòng truyền ra thanh âm trầm thấp .

“Khương Bá, để cho nàng tiến vào.”

Thu Vũ nghe vậy, vội vàng đi lên phía trước mở ra cửa gỗ được điêu khắc tinh xảo của thư phòng , ba bước cũng thành hai bước đi vào.

Nguyên bản Thu Vũ có một bụng lời muốn nói, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Đông Phương Ngạo cùng bốn phía trước mắt là cảnh đồ vật tan nát, đương trường sợ tới mức đem những lời muốn nói nuốt đi vào, bắt đầu hối hận đã không nghe lời khuyên bảo của Khương tổng quản, chọn phía sau tiến vào, sợ hãi nhịn không được thân mình run run .

“Người không phải nói ra suy nghĩ của mình sao?! Còn không mau nói!”

Đông Phương Ngạo xoay mình rống to, hắn hiện tại cũng không có tính nhẫn nại để mà xem bộ dáng nàng ở trước mặt hắn phát run.

Thu Vũ bị tiếng hô của hắn làm cho sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, nhưng nhớ tới chuyện của tiểu thư, thế này mới cố lấy dũng khí, lắp bắp mở miệng:

“Hôm nay, ta cùng tiểu thư đi đến nhà bà cốt, nguyên bản tiểu thư một lòng thăm nghĩ cứu Đậu Đậu, không nghĩ tới sau khi nhìn thấy bà cốt, bà cốt nói cho chúng ta biết, bà có biện pháp có thể cho tiểu thư tục mệnh.”

Đáy mắt cố gắng không rơi lệ, mắt trộm ngắm gương mặt âm trầm của hắn , đáy lòng ngẫm sốt ruột, hắn vì sao không có phản ứng gì, hay là hắn không hề quan tâm đến tiểu thư ?

“Cái gì tục mệnh? Dem nói rõ ràng.”

Trong thanh âm trầm thấp lộ ra nghiêm khắc. Nàng rốt cuộc che giấu chuyện gì, có hay không cùng nàng lần nữa trốn tránh cảm tình của hắn có liên quan?

“Kia..... Lần đó người hỏi ta chuyện có liên quan đến tiểu thư, còn một việc quan trọng nhất mà ta chưa nói ra “

Thu Vũ nuốt xuống ngụm nước miếng, cực lực nhịn xuống hai chân phát run, sợ hãi thấp giọng nói.

“Còn không tiếp tục nói tiếp!”

Tiếng hô lần nữa vang lên, Thu Vũ thình lình bị dọa đến cổ rụt xuống, không dám lại ngẩng đầu lên, êm tai nói ra Tào Tử Vận sống không quá mười chín tuổi, cùng hết thấy sự tình mà bà cốt đã công đạo qua.

Sau khi Thu Vũ một hơi nói xong, trong thư phòng tĩnh lặng đến nỗi ngay một cây châm rớt xuống đều nghe được tiếng vang , tràn ngập một cỗ yên tĩnh làm người ta sợ hãi . Ngay tại khi Thu Vũ dưới đáy lòng đang giãy dụa, có hay không nên mạo hiểm ngẩng đầu nhìn phản ứng của Đông Phương Ngạo , thanh âm trầm thấp lãnh đạm vang lên.

“Người nói nhưng là thật sự?”

Sống không quá mười chín tuổi, đây là nguyên nhân nàng lần nữa trốn tránh cảm tình của hắn , cũng là nguyên nhân chính nàng tiến đến từ hôn sao? (NN:*gật đầu như già tới* *lệ tuôn như mưa*)

Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuần tú thâm trầm khó dò. Nếu đúng như bà cốt sở liệu, như vậy nàng liền sống không đến một tháng nữa, hắn có thể thừa nhận mất đi nàng sẽ không thống khổ sao? (NN: *lắc đầu như con quay* ca không thể chấp nhận được)

Không, cho dù vẫn không xác định đáy lòng nàng có hay không có hắn, đã có một đường hy vọng, hắn nhất định phải làm cho nàng tiếp tục sống sót.

“Tất cả những gì ta nói đều là sự thật” Thu Vũ bất chấp sợ hãi, gấp đến độ gật đầu như già tới.

“Việc này ta sẽ xử lý. Người đi về trước chiếu cố tiểu thư nhà người đi.”

“Tiểu thư nàng.....”

Thu Vũ áp a áp ứng, không biết nên hay không nên đem tình huống của tiểu thư nói cho hần biết.

“Nàng làm sao ?”

Đông Phương Ngạo thấy thần sắc của nàng khác thường, khuôn mặt tuần tú toát ra lo lắng, ngữ khí vội vàng ép hỏi.

“Tiểu thư sau khi trở về phòng , khóc thật sự khổ sở, không bao lâu liền ngất đi.”

Thu Vũ đưa mắt dò xét trên mặt hần rõ ràng có ưu phiền, nhìn ra được đến hần vẫn là thực quan tâm tiểu thư.

“Cái gì?! Có hay không đi tìm đại phu.....”

Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuần tú biến sắc, phút chốc đứng dậy, tính lập tức nhìn nàng, nhưng mới bước được một bước đột nhiên dừng lại, ngay sau đó, thân hình cao to một lần nữa ngồi trở lại ghế, chỉ vì hần nhớ tới một sự kiện , cũng làm sắc mặt hần trở nên càng thêm khó coi.

“Người nói thực ra, nguyên nhân nàng té xỉu có phải là vì do nàng tiết lộ thiên cơ ?”

“..... Đúng vậy.” Thu Vũ khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra sự khổ sở , không dự đoán được sẽ khiến cho hần tức giận hơn nữa, sớm biết như vậy nàng đừng nói, cái này không giúp được tiểu thư, ngược lại hại tiểu thư.

“Nói đã nói xong, người có thể đi trở về.”

Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuần tú âm trầm hẳn lại, đáy lòng đối với Tào Tử Vận vừa tức lại vừa đau lòng. Hần rất cuộc nên làm như thế nào với nàng mới tốt ?

Thu Vũ đi được vài bước, lại quay đầu, cuối cùng nhịn không được thay tiểu thư nói chuyện.

“Nhị thiếu gia, ta xem ra người vẫn là thực quan tâm tiểu thư, nhất định chính là người nhất thời trong lúc tức giận ,mới nói ra đối với tiểu thư thất vọng ; Kỳ thật tiểu thư thực thích người, có lẽ ta đoán tiểu thư sớm đã yêu người.”

Vừa nói xong, liền xoay người rời đi, chỉ hy vọng nàng đoán đúng , bằng không tiểu thư phải làm thế nào mới tốt!

Đông Phương Ngạo thân hình chấn động mạnh! Trên mặt lần lượt thay đổi kinh ngạc cùng mừng như điên. Nghĩ lại , không thể không hoài nghi Thu Vũ nói như vậy có phải hay không sợ hần không chịu cứu Tào Tử Vận, xem ra muốn biết chuyện này thiệt hay giả, chỉ có hần tự mình đi chứng thật.

Cửa gỗ tinh xảo từ ngoài bị đẩy vào, một thân ảnh thanh tú phóng nhanh cước bộ đi vào trong phòng, liếc mắt nhìn trên giường người ôn nhu nhất thiên hạ vẫn chưa thanh tỉnh , đang định toàn thân rời đi.

“Thu Vũ.”

Tào Tử Vận vào lúc này mở hai mắt ra,đột nhiên lên tiếng gọi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lịch sự tao nhã tái nhợt, nhìn ra được khí sắc cũng không tốt.

“Tiểu thư, sắc mặt của người thoát nhìn vẫn là không được tốt, muốn hay không thỉnh đại phu đến một chuyến?”

Thu Vũ lo lắng hỏi , nâng nàng dậy , ở phía sau lưng nàng chèn thêm cái gối mềm mại , làm cho nàng có thể nửa người nằm ở trên giường . Từ ngày hôn mê ấy, sau khi tỉnh lại, tiểu thư tinh thần liền trở nên cực kém, dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, làm nàng không khỏi liên tưởng đến lời nói của bà cốt , thực tại làm cho nàng lo lắng không thôi.

“Ta không sao. Thu Vũ, hần hai ngày nay đều không có trở về phòng đúng không?”

Tầm phòng hai người liền nhau, hần có hay không trở về phòng, nàng tự nhiên cũng sẽ biết được.

“Ân, nhị thiếu gia hai ngày nay đều ngủ ở bên trong thư phòng.” Biết nàng hỏi là ai, Thu Vũ thành thật báo cho biết.

“Ta nghĩ muốn trở về Liễu Nguyệt thôn. Ta một mình rời nhà lâu như vậy, cha mẹ nhất định thực lo lắng.”

Lúc trước, vì sợ cha mẹ ngăn cản, một mặt cũng vì chính mình muốn gặp Đông Phương Ngạo , cho nên nàng để lại một phong thư, mang theo tín vật cùng Thu Vũ vụng trộm rời đi; Nguyên tưởng rằng rất nhanh là có thể trở về, không nghĩ tới lại ở đây đã hơn một tháng, cha mẹ hiện tại nhất định thực vì nàng lo lắng.

“Tiểu thư, đợi một thời gian nữa, người lại cùng nhị thiếu gia cùng nhau trở về, lão gia cùng phu nhân nhất định sẽ thật cao hứng.”

Thu Vũ tuy rằng đáy lòng vì nàng sốt ruột, nhưng ở mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, cực lực trấn an nàng.

Lúc này truyền đến tiếng đập cửa, Thu Vũ vội vàng tiến đến mở cửa, cửa phòng mở ra, người đứng bên ngoài là Khương Bá.

“Khương tổng quản!” Thu Vũ kinh ngạc nói, không ngừng tránh ra thân mình, để cho hắn đi vào trong phòng.

“Quấy rầy. Tào cô nương, người làm sao vậy? Xem ra khí sắc cũng không tốt.”

Khương bá trên mặt nguyên bản đang mỉm cười, sau khi nhìn thấy người trên giường ,nhanh chóng chuyển thành lo lắng.

“Ta không có gì. Có chuyện gì sao?”

Tào Tử Vận liếc mắt một cái nhìn Khương bá ,tức thì bộ dáng muốn nói lại thôi , hơn nữa hắn tự mình đến nơi này tìm nàng, nhất định là có chuyện quan trọng mới đúng.

“Còn không phải chuyện của người cùng nhị thiếu gia .” Thở dài. Vì nhị thiếu gia, hắn không thể không chạy đến đây một chuyến.

“Tào cô nương, thứ ta nói thẳng, nhị thiếu gia lúc này tính tình nóng nảy giận dữ như vậy , cũng là bởi vì lo lắng cho người. Ta lúc này đến chủ yếu là mời người hỗ trợ, phiền toái người đi thư phòng một chuyến, cùng nhị thiếu gia hảo hảo nói chuyện, bằng không hiện tại cá rằng thật sự không ai dám đi hầu hạ nhị thiếu gia.”

Theo nha hoàn phụ trách đưa hàng hóa miêu tả, nhị thiếu gia lúc này xác thực tức giận không nhẹ. Ai buộc chuông thì người đó đi cởi chuông, cho nên hắn mới chỉ có thể tìm tới nàng.

“Người cảm thấy hắn sẽ bằng lòng gặp ta sao?”

Hắn ngay cả tấm phòng của chính mình cũng không nguyện trở lại, nàng hoài nghi hắn còn có thể muốn gặp nàng hay không.

“Đúng vậy, tiểu thư, người liền cùng Khương tổng quản đi xem đi.”

Thu Vũ so với nàng còn nóng vội hơn, không để nàng lại do dự, chủ động lấy từ ngăn tủ quần áo một bộ áo choàng màu đỏ ,cổ làm bằng lông mềm mại , để cho nàng mặc vào.

Thông, ngoài cửa phòng truyền đến dồn dập tiếng gõ cửa, cùng với một đạo tiếng gọi âm ỉ quen thuộc

“Tào cô nương.”

“Thanh âm này không phải Thuý Ngọc sao? Thu Vũ, đi mở cửa thỉnh nàng tiến vào.”

Tào Tử Vận buồn bực vì sao Thuý Ngọc sẽ ở lúc này xuất hiện, xem bộ dáng nàng gõ cửa dồn dập như vậy , sẽ không phải là Lý cô nương xảy ra chuyện gì đi?

Ngay tại khi Tào Tử Vận âm thầm đoán, Thu Vũ đã mở cửa phòng, Thuý Ngọc vẻ mặt hốt hoảng đi vào trong phòng, khi nàng nhìn thấy Khương bá có vẻ sững sốt .

“Thuý Ngọc, đã xảy ra chuyện gì sao? Xem người thần sắc kích động.”

Tào Tử Vận được Thu Vũ hầu hạ , mặc áo khoác choàng đỏ vào, trên gương mặt ôn nhu mỉm cười nhẹ nhàng hỏi.

“Là.....” Thuý Ngọc mắt dò xét Khương Bá ở một bên , lại nhìn Tào Tử Vận đang mỉm cười chờ đợi, cố lấy dũng khí vội la lên:

“Các người nhanh đi thư phòng, tiểu thư đối với nhị thiếu gia hạ mê dược.....” (NN:á á yêu tinh, mau đi cứu soái ca của em đi TT^TT)

“Cái gì!?”

Khương Bá sắc mặt đại biến, thân mình mập mạp phút chốc lao ra ngoài cửa.

“Thu Vũ, chúng ta cũng nhanh đi thư phòng.”

Tào Tử Vận mặt cười trắng bệch, lôi kéo tay Thu Vũ vội vàng chạy tới thư phòng.

Khi Khương bá hoả tốc đuổi tới thư phòng , chợt nghe đến bên trong truyền đến âm thanh va chạm cùng tiếng thét chói tai của nữ tử .

Cảm thấy sốt ruột hần không cần suy nghĩ, vội vàng đá tung hai cánh cửa ra, phá cửa mà vào, theo sát phía sau là chủ tớ Tào Tử Vận.

Cửa thư phòng vừa mở ra, lọt vào trong tầm mắt mọi người, là tình cảnh hỗn độn đầy đất, chiếc bàn làm từ hắc đàn mộc bị hất tung, sổ sách tán loạn ở dưới đất, còn có nước từ chén đổ xuống, ở một góc sáng trong phòng có một thân ảnh nhỏ bé đang run rẩy rõ ràng là Lý Thải Phượng.

Một thân hình cao to cuốc bộ loạng choạng đứng ở bên cạnh Lý Thải Phượng, gương mặt tuấn tú, lạnh lùng đầy tức giận che kín làm cho người ta sợ hãi, con người đen ngập tràn sát ý có thể thiêu cháy người.

“Nhị thiếu gia.....”

Khương bá chạy vội lên, cuống quýt đỡ lấy thân hình lay động của hần, về mặt sốt ruột thẳng nhìn hần giữa trán toát ra mồ hôi lạnh

“Đem nàng nhốt vào sài phòng đi! Hết thầy chờ ta xử lý.”

Nói vừa xong, cực lực cường chống đỡ thân hình rất cực mềm nhũn, Khương Bá sớm có phòng bị đúng lúc đỡ lấy hần, cao giọng hướng ra ngoài kêu người tới. Sau khi Lý Thải Phượng bị mang nhập sài phòng, Khương bá trước tạm thời đem Đông Phương Ngạo an trí trong nội thất ở thư phòng, sau khi đem sự tình xử lý tốt, Khương Bá nhịn không được kinh ngạc thở dài một tiếng.

“Thực bội phục nhị thiếu gia, bị trúng mê dược, lại vẫn có thể chống đỡ lâu như vậy.”

“Hần không có việc gì chứ?”

Tào Tử Vận lo lắng hỏi, nhìn người nằm ở trên giường, gương mặt tuấn dật lâm vào hôn mê .

“Đương nhiên có chuyện. Cho nên liền phiền toái người tại đây chiếu cố hần.”

Khương bá hai mắt xét qua một chút hào quang, không đợi nàng phản ứng, Thu Vũ phụ giúp liền vội vàng rời đi. Hần tin tưởng hần làm như vậy, chờ nhị thiếu gia tỉnh lại nhất định hội cảm kích hần. (NN: bác này được ghê *bật ngón tay cái*)

“Khương tổng quản người.....”

Chờ nàng phản ứng lại, không còn nhìn thấy bóng dáng một ai. Khẽ thở dài, liền bước nhẹ nhàng, đi vào trước giường, ánh mắt trong suốt nhìn say đắm người nằm trên giường, theo ánh mắt xét qua ngũ quan tuấn dật khắc sâu của hần, cũng đồng thời ở dưới đáy lòng dâng lên chút xúc động.

Bởi vì lo lắng tình huống của hần, cho nên phải ở lại, ngồi ở cạnh giường, chờ hần thức tỉnh. Theo thời gian trôi qua, tròng mâu không tự giác được vì mệt mỏi mà khép lại, thân thể mềm mại nằm úp sấp ngủ ở bên giường.

Lúc Đông Phương Ngạo tỉnh lại, đã là màn đêm buông xuống. Con người đen nhìn thấy thân ảnh bên cạnh nằm úp sấp ngủ trên giường, mâu quang xét qua một chút ôn nhu, ngón tay dài khẽ vuốt má hồng non mềm của nàng , nhưng cử chỉ đó cũng đồng thời quấy nhiễu nàng.

“Người tỉnh. Có hay không cảm thấy có chỗ nào không ổn?”

Tào Tử Vận mở một đôi mắt vẫn còn đang buồn ngủ, nhìn thấy con người đen hằm chứa mâu quang ôn nhu của hắn, cả người phút chốc thanh tỉnh, mở miệng chính là liên tiếp sốt ruột hỏi.

“Không có. Người luôn luôn tại nơi này theo giúp ta?”

Con người đen nóng rực dừng ở mi nhan ôn nhu lịch sự tao nhã của nàng. Đã hai ngày không thấy nàng, ngày ấy nàng bộ dáng tái nhợt thương tâm, luôn luôn xoay quanh ở trong đầu hắn không đi, cho tới bây giờ thấy nàng, mới hiểu được chính mình đối với nàng lại tưởng niệm sâu sắc như vậy.

“Àn, ta lo lắng người. Vì sao Lý cô nương lại đối với người hạ mê được?”

Mắt khẽ chớp động, không dám nhìn thẳng mâu quang nóng bỏng như lửa của hắn, phần môi không được tự nhiên mím lại, hỏi ra nghi vấn ở trong lòng.

“Bởi vì nàng nghĩ muốn trở thành chuyện thật, làm cho nàng có thể ổn định vị trí nhị thiếu phu nhân của Đông Phương phủ.”

Đông Phương Ngạo con người đen có chút âm trầm. Nghĩ đến hắn sau khi uống xong một ly trà sâm, ngay tại khi hắn phát hiện đầu óc đột nhiên không hiểu vì sao bỗng nhiên hoa mắt, Lý Thái Phượng lại đi vào trong thư phòng, nghĩ đến hắn tuyệt không có biện pháp chống cự hiệu lực của mê dược, rất nhanh sẽ lâm vào hôn mê, nhưng lại không hề cảm thấy thẹn, chủ động dựa vào thân hình hắn, không dự đoán được hắn còn có thể dựa vào ý chí cường đại lực chống cự một hồi, cũng may Khương Bá đúng lúc tới, nếu không chẳng phải đã làm ưu kế của nữ nhân kia thực hiện được.

Tào Tử Vận kinh ngạc ánh mắt mở to, thật lâu không thể nói ra lời, không thể tin được Lý Thái Phượng nhưng lại sẽ làm ra loại sự tình này.

“Chuyện này không thể để lâu. Sáng sớm ngày mai, chân tướng sẽ rõ ràng.”

Đông Phương Ngạo nhìn chăm chú vào gương mặt cười ôn nhu của nàng, thanh âm trầm thấp ẩn chứa huyền cơ.

“Ý của người là.....”

Ý tứ của hắn nên sẽ không phải là đã có chứng cứ, có thể chứng minh nàng cùng Lý Thái Phượng, ai là vị hôn thê chân chính của hắn? Biết rõ chính mình không nên sợ hãi, nhưng là đáy lòng lại vẫn có chút bất an. Nàng là người bạc mệnh hắn nhưng lại sẽ ghét bỏ nàng không?

“Hết thảy chờ ngày mai nói sau. Hiện tại đã khuya, mà đầu ta vẫn có chút hoa mắt, khả năng không còn cách nào khác đưa người trở về phòng, người đêm nay trước hết ngủ tại đây đi.” (NN:lý do tuyệt quá *cười zan*)

Đông Phương Ngạo con người đen khẽ chớp, che đi mâu quang nóng rực của hắn, sắc mặt không thay đổi nói xong lời nói dối.

Tào Tử Vận nghe vậy, thần sắc có chút bối rối, thân thể mềm mại phút chốc rời xa giường, không được tự nhiên thấp giọng nói:

“Ta có thể chính mình trở về phòng, ta hiện tại đi trước!”

“Đứng lại.”

Thanh âm trầm thấp mỉm cười gọi trụ nàng đang cước bộ cấp tốc rời đi, thân hình cao to chưa động, như trước ngồi ở trên giường, con người đen nhìn thẳng bóng dáng cứng ngắc của nàng.

“Nếu người là sợ ta sẽ có cử chỉ không đúng đắn, như vậy người có thể yên tâm. Trước khi chúng ta thành thân, ta sẽ không chạm vào người. Đã trễ thế này, ta không có khả năng để người một mình đi trở về phòng, cho dù là ở trong chính nhà của mình.”

“Nhưng là..... Chúng ta chắc gì sẽ thành thân.”

Tiếng nói nhẹ nhàng êm dịu có chút chua xót, thân mình mảnh khảnh vẫn là đưa lưng về phía hắn, không muốn làm cho hắn thấy sự đau đớn trên mặt mình.

“Phải không? Như vậy người có thể trợn to mắt lên mà xem. Hiện tại, người là muốn chính mình lên trên giường, hay là muốn ta tự mình động thủ?” (NN:anh này bá đạo phết,bất quá ta thích *hồ hồ*)

Trong thanh âm trầm thấp mang theo một chút uy hiếp không tha, xem thân mình mảnh khảnh của nàng vẫn đứng im tại chỗ, con ngươi đen nhú lại, thân hình cao to nhanh chóng xuống giường, cánh tay sắt duỗi ra, trong chớp mắt, hai người đã nằm ở trên giường, mà thân thể mảnh khảnh mềm mại của nàng bị hắn nhanh chóng ôm vào trong lòng.

“Người.....”

Kinh ngạc qua đi, Tào Tử Vận hai gò má đỏ bừng, thân thể mềm mại ở trong lòng hắn giãy giụa, bị hành động đường đột của hắn làm cho sợ hãi .

“Đừng động nữa, nếu không ta cũng không cam đoan chính mình đêm nay có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn làm quân tử. Hiện tại nhắm mắt lại đi, hảo hảo ngủ một giấc.”

Thanh âm quát khê cảnh cáo ở trên đầu nàng vang lên, sợ tới mức nàng thật không dám lại lộn xộn, thân mình cứng ngắc ở trong lòng hắn một cử động cũng không dám; Nguyên tưởng rằng đêm nay sẽ không ngủ được, không nghĩ tới buồn ngủ cũng rất mau tới .

Đông Phương Ngạo dừng ở dung nhan ngủ xinh đẹp của nàng hồi lâu, cuối cùng nhịn không được ở phần môi của nàng hạ xuống một nụ hôn , bạc môi kề sát môi non mềm mại của nàng ,nhẹ giọng thầm thì:

“Đông Phương Ngạo ta muốn thê tử, là muốn có thể theo giúp ta đến già, cho nên vô luận như thế nào ta cũng muốn cho nàng tục mệnh sống sót.” (từ bây giờ ta đổi cách xưng hô giữa 2 anh chị cho nó tình cảm nhá ^0^)

Sáng sớm hôm sau, đại sảnh Đông Phương phủ tụ tập một đám người. Đoàn người đều nín thở ngưng thần, chờ Đông Phương Ngạo ra phán quyết như thế nào .

Đông Phương Ngạo ngồi ở vị trí ghế thái sư trong đại sảnh, con ngươi đen sắc bén nhìn quét hai đối chủ tố phía dưới, ngón tay dài giống như nhàn nhã gõ nhịp trên mặt bàn, thanh âm trầm thấp chậm chạp nói:

“Ta lại cho các người một cơ hội nữa, chỉ cần các người thành thật thừa nhận ai là giả mạo, có lẽ ta có thể xử lý nhẹ nhàng. Nếu không chờ khi chân tướng rõ ràng, đừng trách ta không lưu tình, đem bọn người đưa giao cho quan phủ điều tra.”

Gặp bốn người đều không phản ứng, Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuần tú trầm xuống, cao giọng hướng ra ngoài kêu:

“Tiêu Lương, tiến vào.”

Nói dứt lời, một gã nam tử thân hắc bào cường tráng đi đến. Ngồi ở trên một chiếc ghế tử đàn bên cạnh Lạc Băng Nhi tới xem diễn, sau khi nhìn thấy người tới , mắt đẹp xẹt qua một chút bình tĩnh đại ngộ. Thì ra là thế! Nàng còn cảm thấy kỳ quái vì sao Tiêu Lương này đi ngoài thành thu thuế, đi hơn một tháng còn không có trở về, nguyên lai là có nhiệm vụ khác.

“Dem việc người lần này đi kinh thành, và Liễu Nguyệt thôn điều tra được, chuyện tình hoàn toàn nói ra hết.”

Đông Phương Ngạo con ngươi đen xẹt qua một đạo mũi nhọn lạnh lùng , hắn chú ý tới Lý Thái Phụng thân mình khẽ run, thần sắc bối rối, xem ra sự tình quả thực như hắn sở liệu.

“Dạ. Hồi nhị thiếu gia, khi ta đi Liễu Nguyệt thôn, liền tìm tới thôn trưởng của bọn họ, cũng chính là cha của Tào cô nương. Sau khi ta nói rõ ngọn nguồn, hắn liền giao cho ta một phong thư được giao cho Tào cô nương, cũng chính là phong thư năm đó lão gia tự tay viết, trong thư có nhắc tới tên của Tào cô nương, chứng minh hắn đồng ý hôn sự của nhị thiếu gia cùng Tào cô nương, cũng đem tín vật của nhị thiếu gia giao cho Tào cô nương năm đó được sáu tuổi.”

Tiêu Lương nói đến đây, tạm dừng lại, tiến lên đem thư giao cho Đông Phương Ngạo, thế này mới tiếp tục nói:

“Ta cũng đi kinh thành, tìm rất nhiều hộ, cuối cùng là tìm đến nhà Lý cô nương. Từ trong miệng cha mẹ Lý cô nương, chứng minh được Lý cô nương cũng không có cùng Đông Phương phủ có hôn ước. Ngược lại, Lý cô nương rời nhà trốn đi, là vì bất mãn trong nhà vì nàng sắp xếp hôn sự, mới có thể đi vào Lạc Dương.”

Nói vừa xong, Lý Thái Phượng không chờ Đông Phương Ngạo phản ứng, lập tức chột dạ bỏ chạy, đáng tiếc chạy trốn không đủ mau, bị Tiêu Lương đương trường bắt lại.

“Buông! Tuy rằng ta là giả mạo, nhưng này lại như thế nào?! Nếu Tào Tử Vận là tới từ hôn, như vậy sao không đem cọc hôn nhân này tặng cho ta?! Dù sao đối với nàng cũng không có khác biệt a. Tào Tử Vận, người nếu không nghĩ muốn hôn sự này, vì sao đến bây giờ còn không chịu đi!”

Lý Thái Phượng gặp đào tẩu không thành, sự tình lại bị tố giác, cũng không muốn tranh cãi nhiều. Từ lúc hôm qua hạ mê được bắt thành, nàng sớm đã có chuẩn bị tâm lý. Nàng hận chính là, nếu Tào Tử Vận không cần cọc hôn sự này, mà nàng muốn, vì sao không cấp cho nàng đâu? (NN: không biết xấu hổ, ta khinh a~~)

“Câm miệng! Ta từng nói qua tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người nào lừa gạt ta. Người không chỉ giả mạo vị hôn thê của ta, còn đem chuyện Tử Vận là người mang dị năng tiết lộ cho người của Trương phủ, làm hại Tử Vận gặp sát thủ hai lần đuổi giết, suýt nữa chết; Cuối cùng còn đối với ta hạ mê được. Loại người như người là nữ nhân tâm cơ ác độc, cho dù người thật sự là vị hôn thê của ta, Đông Phương Ngạo ta cũng sẽ hủy bỏ cửa hôn ước này. Lập tức đem nàng đưa đến nha môn, ta không nghĩ muốn nhìn thấy nàng!”

Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuấn tú âm trầm, gần từng tiếng lộ ra lạnh lùng tuyệt tình. Giống như loại người tâm tư ngoan độc này, tuyệt đối không thể tha thứ.

“Là người! Tiện nha đầu này dám bán đứng ta! Ta không tha cho người!”

Lý Thái Phượng gặp sự tình bị bại lộ, mất lộ ra hung quang, gương mặt múa vuốt đã nghĩ muốn đánh Thuý Ngọc, cũng may bị Tiêu Lương đứng lúc giữ chặt lại.

“Tiểu thư, thực xin lỗi, em chỉ là không hy vọng người mắc thêm lỗi lầm nữa.”

Thuý Ngọc sợ hãi trốn ở phía sau Tào Tử Vận, thân mình nao núng run run.

“Buông tha nàng được không? Đừng đem nàng đưa đến quan phủ.”

Tào Tử Vận không đành lòng mở miệng cầu tình. Nếu là đem nàng đưa đến quan phủ, một cô nương như nàng sao có thể chịu nổi hình phạt của quan phủ.

Đông Phương Ngạo con người đen thâm trầm nhìn chăm chú nàng hồi lâu, bạc môi khẽ mở, lời nói ra làm mọi người khiếp sợ

“Lập tức đem nàng đuổi ra khỏi phủ, vĩnh viễn không cho phép nàng lại bước vào Đông Phương phủ một bước, về phần người khác, tất cả đều lui ra cho ta!”

Sau khi mọi người nối đuôi nhau rời đi đại sảnh, Tào Tử Vận đáy lòng hiểu được, những người khác trong miệng hắn cũng không có bao hàm nàng, cho nên nàng vẫn là đứng lặng ở trong phòng, vẫn chưa rời đi.

“Chàng đã sớm biết chân tướng sao?”

Tào Tử Vận nhìn thân hình tuấn đạt đang hướng nàng đi tới, nhớ tới lời nói đêm qua của hắn, nhin không được hoài nghi.

“Ngay từ đầu chính là đoán, đến cuối cùng cơ hồ là xác nhận, chính là cũng cần có lực căn cứ chính xác để chứng minh.”

Đông Phương Ngạo đi nhanh đến trước mặt nàng, hai người cách xa nhau không đến một bước, con người đen nóng cháy dừng ở kiêu nhan ôn nhu của nàng, thanh âm trầm thấp đầy nguy hiểm thấp giọng nói:

“Trả lời ta, đến hiện tại, nàng vẫn là muốn từ hôn sao?”

“Ta.....”

Trùng mâu xẹt qua một chút ảm đạm, nàng chỉ sợ người hiện tại nghĩ muốn từ hôn đổi thành là hấn.

“Tốt lắm.” Cánh tay sắt duỗi ra, đem nàng không hề phòng ôm vào trong lòng, bạc môi nhếch lên một nụ cười nhẹ.

“Nàng đã không có ý kiến, như vậy cọc hôn sự này liền như vậy định rồi, chúng ta tùy ý thành thân.”

Ngón trỏ thon dài nâng cằm dưới của nàng, con ngươi đen đầy nhu tình nhìn chăm chú vào ánh mắt trong suốt của nàng .

“Chờ một chút, có chuyện tình ta vẫn chưa có nói cho chàng biết.”

Tào Tử Vận bị lời nói của hấn trong lòng làm cho sợ hãi, giấy dựa đẩy ra cái ôm ấp của hấn, hít một hơi thật sâu, cổ lấy dũng khí nhìn thẳng hấn.

“Lúc trước, nguyên nhân chính ta tiến đến từ hôn, là..... Bởi vì ta trúng mục tiêu nhất định sống không quá mười chín tuổi. Vị hôn thê bạc mệnh như vậy, chàng còn muốn sao?”

Nàng rốt cục nói ra, một đôi ánh mắt trong suốt nhanh theo dõi khuôn mặt tuần tú nhìn không ra biểu tình của hấn, không yên bất an đợi hấn phản ứng.

Hấn sẽ làm như thế nào? Nhưng sẽ ghét bỏ nàng sao?

“Đây là nàng không có y theo ước định cùng cha ta, nhẽ ra khi nàng qua mười sáu tuổi liền tới cửa để yêu cầu hôn ước, ngược lại kéo dài tới hiện tại, nguyên nhân gì không thể không tự mình đến từ hôn? Chuyện này Thu Vũ sớm nói cho ta biết. Lúc ấy ta cũng không có cho nàng một cái đáp án chính xác, hiện tại ta có thể thực khẳng định nói cho nàng, ta muốn nàng, hơn nữa vô luận như thế nào, ta nhất định sẽ làm nàng sống sót. Cùng nắm tay nhau sống đến già, đây là lời hứa hẹn của ta đối với nàng.” (NN: em cũng muốn có người hứa hẹn như thế a~, đổ mắt ~ing :”>)

Đông Phương Ngạo con ngươi đen kiên định nhìn chăm chú vào nàng, trên khuôn mặt tuần tú là nghiêm túc, biểu hiện hấn đối với việc này là thật sự nghiêm túc.

Nghe vậy, Tào Tử Vận nhin không được đỏ hốc mắt, ngực kích động tình triều bao phủ quanh nàng. Xoay mình, một cổ đau đớn rất nhanh đánh tới nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch, nôn ra một ngụm máu tươi, Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuần tú nháy mắt đại biến, khi hướng nàng bước nhanh mà đến, vừa vặn tiếp được thân mình yếu đuối của nàng (NN: mau mau động phòng hoa chúc cứu người nào *hồ hồ*)

10. Chương 10: Chương 10 (hoàn)

Người của Đông Phương quý phủ từ lúc Tào Tử Vận học máu hôn mê, cùng Đông Phương Ngạo bộ dáng gần như điên cuồng, tràn ngập một bầu không khí khẩn trương bất an.

Lúc này, trong Thanh Hồng viện tụ tập rất nhiều người, đoàn người ánh mắt sốt ruột khóa ở trên người lão đại phu bên cạnh giường .

“Rốt cuộc tình hình hiện tại của Tử Vận là thế nào, Trần lão?”

Lạc Băng Nhi thiếu kiên nhẫn đặt câu hỏi. Mỗi khi Trần lão nhíu mày, Đông Phương Ngạo sắc mặt liền càng khó coi, khiến cho đoàn người cũng khẩn trương hề hề.

Lão đại phu lắc đầu, thâm trầm thở dài, ánh mắt nhìn quét về mặt lo lắng của mọi người , cuối cùng đem tầm mắt nhìn trên người Đông Phương Ngạo đang đứng chờ đợi ở bên giường .

“Tào cô nương tình huống thực không tốt, lấy ta làm nghề y hơn mười năm qua, lần đầu gặp được ca bệnh kỳ quái như vậy. Ta mới thay nàng bắt mạch, lại phát giác lòng của nàng mạch bị hao tổn ,tình huống thập phần nghiêm trọng, tựa như người già (*) gần đất xa trời, hơn nữa mạch tượng thập phần suy yếu, giống

như không có. Nói cách khác, nàng hiện tại tương đương chỉ còn lại có một hơi thở mà thôi, mà khẩu khí này tùy thời đều sẽ bị cắt đứt. Nếu ta phỏng đoán không sai, Tào cô nương chỉ sợ sống không quá ngày mai.”

(*nguyên văn là: lão nhân)

Mọi người nghe vậy, đều là vẻ mặt khiếp sợ, hai mắt mở to không thể tin, nhất thời trong phòng yên tĩnh làm cho người ta sợ hãi.

Thằng đến truyền đến một đạo tiếng khóc thương tâm, mới làm ọi người dời tầm mắt, dừng ở trên người Thu Vũ đang ghé vào bên giường khóc rống thất thanh.

Đông Phương Ngạo thân hình cao to lão đảo, ngã ngồi ở mép giường, khuôn mặt tuần tú tái mét dọa người, con ngươi đen cực kỳ bị ai nhìn chăm chú vào kiểu nhan ôn nhu không một tia huyết sắc trên giường.

“Điều này sao có thể, Tử Vận tuổi còn trẻ như vậy, nàng chẳng qua là hộc máu mà thôi, làm sao có thể mất mạng được, này thật sự là làm người ta rất khó có thể tiếp nhận rồi.”

Lạc Băng Nhi không tin, mắt nhìn Đông Phương Lăng bên cạnh, lại nhìn hướng Đông Phương Ngạo sắc mặt vẻ lo lắng dọa người ngồi ở bên giường, rất sợ Đông Phương Ngạo không thể chấp nhận sự đả kích này.

“Trần lão.....”

Đông Phương Lăng mở miệng, đang chuẩn bị hỏi, lão đại phu lắc đầu đứng dậy, hồi cho hắn một cái than thở bất lực.

“Đại thiếu gia, xin thứ cho lão hủ bất lực.”

Nói vừa xong, không kiềm chế được thở dài thật mạnh, một mặt lắc đầu cảm thán đáng tiếc, cũng không quay đầu lại rời đi.

“Lão Nhị.....”

Đông Phương Lăng đi đến bên giường, ánh mắt lo lắng dừng ở trên người Đông Phương Ngạo.

“Khương Bá!”

Đông Phương Ngạo xoay mình rộng to, thân hình cao to phút chốc đứng dậy, khuôn mặt tuần tú âm trầm khó dò.

“Nhị thiếu gia!”

Khương Bá cuống quýt chạy vào trong phòng, liếc mắt nhìn thấy mọi người trong phòng đều là vẻ mặt đau thương, đang buồn bực không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn vẫn canh giữ ở bên ngoài chờ, thật vất vả đợi cho lão đại phu đi ra, còn không kịp hỏi thăm, lập tức bị kêu tiến vào.

“Chuyện ta phân phó cho người, đều đã xử lý tốt chưa?”

“Đã sớm chuẩn bị tốt. Mọi người vừa nghe là Đông Phương phủ có việc lớn muốn nhờ, phía sau tiếp phía trước đều tự động hỗ trợ, không cần hai ngày, đã chuẩn bị tốt vạn ngôn thư.”

Hắn được nhị thiếu gia phân phó, dẫn theo vài người, chạy đến mấy vùng phụ cận ở vài cái thành trấn, trong hai ngày ngắn ngủn, đã đem vạn ngôn thư cấp chuẩn bị tốt.

“Tốt lắm. Lập tức chuẩn bị tất cả đồ cần dùng cho hôn lễ, ta cùng Tử Vận đêm nay bái đường thành thân!”

Lời này vừa nói ra, trừ bỏ Thu Vũ ở ngoài, mọi người đều kinh ngạc ngây ngốc sững sờ, hoài nghi Đông Phương Ngạo hay không vì nhận đả kích quá lớn mà thần chí không rõ.

“Còn không mau đi!”

Đông Phương Ngạo lập lại tiếng hô, Khương Bá sợ tới mức ba bước cũng thành hai bước, vội vàng rời đi, vội vàng đi thu xếp.

“Lão Nhị, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Đông Phương Lăng trực giác chuyện này không đơn giản, hơn nữa vấn đề tuyệt đối từ trên người của Tào Tử Vận .

“Đại ca, chúng ta đi ra ngoài nói sau.”

Cước bộ tạm dừng bên cạnh Thu Vũ vẫn đang khóc nức nở.

“Đừng khóc nữa, lập tức giúp tiểu thư nhà ngươi thay quần áo, tiểu thư nhà ngươi tuyệt đối sẽ không chết.”

Con người đen thương tiếc dừng ở người trên giường, sau một hồi, mới cất bước rời đi.

Vợ chồng Đông Phương Lăng vội vàng theo sau, vội vã muốn biết ngọn nguồn sự tình .

“Tiểu thư, người nghe được không? Người sẽ cùng Đông Phương nhị thiếu gia thành thân, người tuyệt đối sẽ không chết.”

Thu Vũ lau đi nước mắt, nhìn người đang lâm vào hôn mê , nở ra một nụ cười nhẹ, thấp giọng nói.

“Sự tình phát sinh ở trên người Tử Vận trải qua chính là như vậy.”

Đông Phương Ngạo thân hình cao to đứng thẳng ở cạnh cửa sổ, con người đen tuy là nhìn tuyệt mịn bay tán loạn ngoài phòng ,nhưng suy nghĩ lại sớm bay đến trên người đang lâm vào hôn mê ở sương phòng cách vách .

Vợ chồng Đông Phương Lăng đi theo Đông Phương Ngạo ,đi vào trong phòng hắc, sau khi nghe hết thấy sự tình có liên quan đến Tào Tử Vận, hai người kinh ngạc khó có thể tin.

“Lão Nhị, vì sao chuyện này chưa bao giờ nghe người đề cập qua?”

Đông Phương Lăng tò mò hỏi, muốn biết hắc không chịu nói ra nguyên nhân chính.“Về chuyện Tử Vận thân có dị năng càng ít người biết càng tốt, đây là phương pháp duy nhất của đệ có thể bảo hộ nàng .”

Hắc là một lòng muốn bảo hộ an nguy của nàng, nhưng nàng lại luôn không để ý sinh tử của chính mình, cố ý cứu người, này cũng là vì sao hắc sẽ ở dưới sự giận dữ nói ra lời giải trừ hôn ước

“Này thật sự là rất không thể tưởng tượng. Không thể tưởng được trên đời này lại có người có thể biết trước tai họa, mà người này đúng là Tử Vận.”

Lạc Băng Nhi khó mà tin được cô nương ôn nhu mảnh khảnh như vậy, lại có năng lực như vậy . Chuyện càng làm nàng kinh ngạc là, nàng tiết lộ thiên cơ làm cho giảm sự sống lâu của chính mình ,thành người đoản vận mệnh.

“Nếu phương pháp của bà cốt không linh nghiệm thì làm sao bây giờ?”

Đông Phương Lăng bình sinh không tin thuyết quỷ thần , nhưng sự tình phát sinh ở trên người trong nhà hắc hôm nay , hắc cũng chỉ có thể tạm thời tin một chút.

“Đúng vậy, nếu không linh nghiệm, như vậy Tử Vận không phải.....”

Lạc Băng Nhi khẩn trương hỏi, nàng chỉ sợ vạn nhất, như vậy Tử Vận hay không liền thật sự hắc phải chết không thể nghi ngờ ?

“Nhất định sẽ thành công. Tử Vận sẽ là thê tử của ta, cùng ta cầm tay nhau sống đến già.” (NN: *hức hức* cầm động quố)

Đông Phương Ngạo toàn thân đối mặt bọn họ, vẻ mặt hiện lên sự kiên quyết làm hai người kinh hãi, cũng không dám lại hỏi nhiều nữa. Hai người ánh mắt lo lắng nhìn nhau. Xem ra cảm tình của Đông Phương Ngạo đối với Tào Tử Vận đã thật sự quá sâu sắc rồi, hắc tuyệt không có biện pháp chấp nhận kết quả thất bại. Nay bọn họ cũng chỉ hy vọng đúng như lời bà cốt nói, dựa vào tổ tiên của Đông Phương gia che chở, có thể cứu Tào Tử Vận một mạng.

“Thời điểm không còn sớm, khoảng cách thời gian bá đường chỉ còn kém hai canh giờ nữa, lão Nhị, người chạy nhanh đi chuẩn bị thay quần áo, ta và đại tẩu của người sẽ chủ trì cuộc hôn nhân này, cũng phải đi xem bá đường gì đó hay không đã chuẩn bị đầy đủ hết chưa.”

Đông Phương Lăng không hề nhiều lời, lời kéo Lạc Băng Nhi rời đi. Tại trong thời gian ngắn như vậy muốn chuẩn bị tốt để thành thân, hôn lễ tuy rằng không thể rất long trọng, nhưng là tuyệt không có thể qua loa.

“Cám ơn đại ca.”

Đông Phương Ngạo tự đáy lòng cảm tạ. Huynh trưởng như cha, tuy rằng trong lòng biết hẳn tuyệt đối không thể phản đối, nhưng càng cảm tạ hẳn duy trì.

“Đừng nói loại lời nói khách khí này. Lão Nhị, người đã quyết định muốn kết hôn với Tào cô nương, như vậy vô luận như thế nào ta đều sẽ giúp người, cho dù là cùng Diêm Vương cướp người, đại ca cũng tuyệt đối sẽ thay người lưu Tào cô nương lại.”

Hai huynh đệ nắm chặt tay nhau thành quyền, trong ánh mắt nhìn nhau lưu chuyển tình cảm thâm hậu, làm cho Lạc Băng Nhi một bên nhìn thấy một màn tay chân tình thâm này, cảm động không thôi.

Rất nhanh, đã đến thời khắc đi ra bái đường thành thân .

Ở dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, Đông Phương Ngạo mặc một thân hỉ phục đỏ thẫm, làm thân hình cao to rắn chắc của hắn càng hiện ra xuất sắc bất phàm; đồng thời xuất hiện ở trước mắt mọi người, bên kia là Tào Tử Vận cũng một thân hỉ phục đỏ thẫm, đầu đội mũ phượng được Thu Vũ cùng một nha hoàn nâng đỡ.

Hơn nửa năm sau, được chính mắt nhìn thấy một vị thiếu gia khác thành thân, coi như lại hoàn thành một cộc tâm sự, Khương bá vui vẻ không khỏi đỏ hốc mắt, gặp hai người đều đã đứng đúng vị trí, kéo dài cổ hô lớn:

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê giao bái.” (NN:câu này nguyên văn là vợ chồng giao bái. nhưng em thay thế cho hay :>)

“Đưa vào động phòng.”

Ở trong thanh âm vang dội của Khương Bá, hoàn thành nghi thức hôn lễ, đoàn người nhìn theo một đôi người mới rời đi, trên mặt từ nguyên bản vui sướng chuyển sang lo lắng.

“Khương Bá, mọi việc đã chuẩn bị tốt chưa?” Đông Phương Lăng trầm giọng hỏi.

Từ trước lúc bái đường, Đông Phương Ngạo tự tay đem ngày sinh tháng đẻ của Tào Tử Vận đặt ở trên bàn thờ từ đường, hai huynh đệ cùng nhau khấn cầu Đông Phương gia lịch đại tổ tiên phù hộ Tào Tử Vận có thể thuận lợi vượt qua một kiếp này, cũng sai người mở rộng từ đường, đứng trước cửa trông coi, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần một bước. Hiện tại chỉ còn chờ đến kém canh hai(*) để đốt cháy vạ ngôn thư.

(*canh hai:1-3h sáng)

“Hồi đại thiếu gia, đều đã chuẩn bị tốt lắm.”

Khương Bá sớm báo ọi người biết, thời gian canh hai đêm nay, cùng nhau vì Tào cô nương..... Không, là nhị thiếu phu nhân khấn cầu trời xanh.

“Tốt lắm. Phân phó mọi người ở thời gian canh hai toàn bộ tụ tập đến Thanh Hồng viện, dâng hương vì Tử Vận cầu phúc.”

Chỉ hy vọng phương pháp của bà cốt có thể làm, cũng hy vọng liệt tổ liệt tông của Đông Phương gia thật có thể hiển linh.

“Lăng, ta sợ.....”

Lạc Băng Nhi lo lắng muốn nói lại thôi. Gặp gỡ loại chuyện ly kỳ này, ai cũng đều không thể biết kết quả sẽ như thế nào

“Đừng lo lắng, nếu ngay cả chúng ta đều không có tin tưởng, kia làm sao có thể giúp lão Nhị cùng Tử Vận.”

Đông Phương Lăng cầm hai tay của nàng, hướng nàng giơ lên một nụ cười trấn an.

“Đúng vậy! Thiếu phu nhân xin yên tâm, tin tưởng chúng ta thành tâm khẩn cầu, hơn nữa dưới sự phù hộ của tổ tiên Đông Phương phủ, nhị thiếu phu nhân nhất định có thể vượt qua một kiếp này.”

Khương Bá cũng ra tiếng nói. Đây không chỉ là tiếng lòng của hắn, cũng là hy vọng của tất cả người trong Đông Phương phủ muốn giúp nhị thiếu phu nhân.

Chỉ hy vọng như thế. Lạc Băng Nhi thiết tình dưới đáy lòng khẩn cầu người thiện lương giống Tử Vận như vậy, hy vọng ông trời có thể vông khai một mặt. (*)

(*vông khai một mặt: làm đổi vận mệnh một lần)

Còn chưa tới canh hai, Thanh Hồng viện sớm tụ tập đầy đủ nô bộc của Đông Phương phủ, mọi người trên mặt đều là khẩn trương cùng lo lắng, không khỏi đem tầm mắt hướng nhìn xung quanh hai cánh cửa phòng đóng chặt kia. Trừ bỏ nhìn đến chữ hỉ lớn màu hồng được dán trên hai cánh cửa gỗ khắc hoa tinh xảo, còn có thể thấy được đến ánh nến lóng lánh bên trong, còn lại liền không thể thấy được.

Bỗng dưng, xa xa truyền đến gõ mở chuyển canh, cũng đem tâm tình khẩn trương của mọi người dâng lên đến điểm cao nhất. Theo Đông Phương Lăng tự tay đem vạn ngôn thư cấp thiêu hủy, mọi người tay đều cầm nén hương tỏa mùi thơm ngát, đều quỳ xuống đất khẩn cầu trời xanh, ở trước phòng làm thành một cái vòng tròn lớn.

Trong đêm khuya yên tĩnh, bên trong Đông Phương phủ thỉnh thoảng truyền ra thanh âm thì thào thành kính cầu xin, cao đến tận trời xanh

Thời gian mọi người cầu xin trong tiếng bất tri bất giác chậm rãi trôi qua.

Thông, từ xa đến truyền đến thanh âm chó sủa gần dần dần, kia là thanh âm chó sủa quái dị, làm người nghe không khỏi kinh hồn mất vía. (NN:êm sợ quá,ngồi ed mà người cứ run cầm cập a ~ TT^TT)

Đến đây sao?

Trong phòng, Đông Phương Ngạo ôm chặt người trong lòng, hắn lòng đang kinh hoàng, con người đen nhìn chăm chú vào người trong lòng khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút máu, nếu không phải còn có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ của nàng, hắn thật đúng là nghĩ đến nàng đã chết.

Trên đời này thực sự có người đầu mã diện (*)sao?

(*người đầu mã diện : là quỷ đầu trâu mặt ngựa)

Ở đồng thời khi hắn đang hoài nghi, mơ hồ giống như nghe được thiết liên thanh (*)lần lượt thay đổi, cùng với một đạo âm thanh gió thổi mạnh vào trong phòng, thổi tắt ánh nến trên bàn.

(*thiết liên thanh: âm thanh của vật gọi âm hồn á ,xem mấy phim ma của TQ là biết cái vật này ^^)

Đông Phương Ngạo con người đen đột nhiên mở to, toát ra kinh hãi, nương theo ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, làm cho hắn có thể thấy rõ hết thảy trong phòng, nhìn thẳng mặt đất có dải gao trắng, từ cửa chính dần dần xuất hiện hai dấu chân, nhắm thẳng giường mà đến. Thiết liên thanh lúc này càng rõ ràng.

Không! Đông Phương Ngạo khuôn mặt tuần tú trắng bệch, mồ hôi lạnh từ giữa trán chảy xuống, lấy thân bao trùm người trong lòng, hắn tuyệt không để cho nàng bị mang đi!

Thiết liên thanh phía sau lần lượt thay đổi thật lâu không rời, như là đang ở trước giường tới tới lui lui tìm cái gì .

Người trong lòng nguyên bản vẫn còn cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ của nàng, rồi đột nhiên khẩu khí kia như là bị chặt đứt, trên mặt xuất hiện một làn sương trắng, khi Đông Phương Ngạo phát hiện không thích hợp, thì phía sau thiết liên thanh cũng dần dần rời xa.

Đông Phương Ngạo sợ hãi dò hơi thở của nàng, lại quay đầu nhìn hai mắt nhắm nghiền, hai dấu chân đã muốn rời đi, mà nàng cũng –

“Không!”

Hắn điên cuồng rống to, lắc mạnh thân mình mảnh khảnh của nàng, không muốn tin tưởng vẫn là cứu không được nàng trở về.

Ngoài phòng mọi người nghe thấy tiếng hô đau triệt tâm phế của Đông Phương Ngạo. Đông Phương Lăng dẫn đầu từ cửa đi vào, sau khi mọi người nhìn thấy tình cảnh trên giường, không đành lòng cúi người khóc nức nở. (NN: oa oa ta cũng muốn khóc ,nhưng phải cố gắng ed nốt đã)

Lạc Băng Nhi còn lại là khóc ngã vào trong lòng Đông Phương Lăng. Không nghĩ tới ở sự cố gắng của mọi người vẫn là cứu không được Tào Tử Vận trở về, chung quy là bạch việc một hồi.(*)

(*bạch việc một hồi: ý nói làm 1 việc không có kết quả)

“Tiểu thư.....”

Thu Vũ khóc ngã vào cạnh giường, không thể chấp nhận được sự thật vẫn là cứu không trở về được nàng. Bà cốt không phải nói tiểu thư nhất định có thể được cứu trợ sao? Vì sao cuối cùng vẫn là cứu không được tiểu thư?

“Các người tất cả đều đi ra ngoài, không cần quấy rầy ta cùng Tử Vận.”

Thanh âm lạnh lùng ,lạnh như băng không một tia pháp phùng vang lên, Đông Phương Ngạo đem mặt vùi vào sau gáy Tào Tử Vận, làm người ta nhìn không ra vẻ mặt của hắn, nhưng cho dù nhìn không tới cũng hiểu được, hắn giờ phút này tâm tình cực kỳ bi ai .

Sau khi mọi người rời đi, Đông Phương Ngạo vẫn là ôm chặt người trong lòng, không muốn nhận chuyện đã vĩnh viễn mất đi nàng là sự thật.

Ngón tay thon dài run run khẽ vuốt cằm thận mật ôn nhu của nàng, con ngươi đen đau kịch liệt dừng ở kiều nhan nàng từ sau khi hôn mê liền chưa từng thanh tỉnh .

Trong đầu xẹt qua một màn hai người quen biết, gặp nhau,một việc lại một việc cứ hiện lên rõ ràng –

Ở ngõ nhỏ phía phố đông khi gặp sơ qua, nàng bộ dáng tái nhợt yếu đuối.

Lại khi gặp lại ở Đông Phương phủ , nàng công bố là vị hôn thê của hắn, lại không lấy ra được tín vật, nhưng lại không nóng nảy, ngược lại vội vã muốn rời đi, chỉ vì nàng tiến đến là để từ hôn.

Sau, bị hắn cưỡng chế lưu lại, dần dần bị nàng tính tình ôn nhu yên tĩnh lại kiên cường dũng cảm mâu thuẫn hấp dẫn, ở khi hắn đang động tâm quá sâu, lại phát hiện nàng là người mang dị năng.

Kinh ngạc qua đi, hắn một lòng thăm nghĩ bảo vệ an nguy của nàng, mà cá tính của nàng quá thiện lương, không hiểu rõ tâm ý chân chính trong đáy lòng nàng đối với hắn , cuối cùng làm hắn dưới sự giận dữ , nói ra câu nói làm chính mình hối hận.

Bạc môi bị thương hôn lên mặt mày của nàng, khóe mắt nước mắt đồng thời chảy xuống ở trên mặt hắn. Hắn đắm chìm ở trong bi thương thật lớn, cũng không có phát hiện người bị hắn nhanh ôm vào trong lòng, nguyên bản hai mắt nhắm chặt giờ phút này mắt tiếp chính là đang chậm rãi mở ra.

“Ân.....” Một đạo âm thanh nhỏ không thể nghe thấy theo từ trong lòng truyền ra.

Đông Phương Ngạo cả người chấn động! Đôi con ngươi mở to kinh ngạc, nhìn chăm chú vào người trong lòng đang chậm rãi mở một đôi tròng mâu trong suốt. (NN: sống rồi *tung bông * *tung hoa* *mừng rót nước mắt*)

~~Chuyện Tào Tử Vận chết mà sống lại chấn động toàn bộ Lạc Dương thành, cũng làm cho việc Đông Phương phủ vì người làm việc thiện tăng thêm trở thành giai thoại truyền kỳ

Khi Tào Tử Vận sống lại , sau khi trải qua lão đại phu bắt mạch xem chẩn , chỉ trừ thân mình tương đối còn suy yếu , hết thấy cũng không lo ngại, liền ngay cả lúc trước bắt mạch ra tâm mạch nghiêm trọng bị hao tổn, nay đã tốt lắm, cũng giống như một kỳ tích , tin tức này làm trên dưới Đông Phương quý phủ phần chấn không thôi.

“Tiểu thư, mau tới uống bát canh gà này .”

Thu Vũ trên mặt lộ vẻ cười. Từ sau khi tiểu thư tỉnh lại, trên mặt nàng thủy chung tràn đầy tươi cười.

“Để đó cho ta .”

Đông Phương Ngạo theo đuôi mà vào phòng, tiếp nhận bát canh , thân hình cao to ngồi xuống ở cạnh giường, con người đen nóng rực từ sau khi nàng tỉnh lại, đáy mắt hào quang nóng cháy chưa từng mất đi.

“Để tự ta.”

Trùng mâu khẽ chớp, tránh đi ánh mắt nóng rực của hắn , thân thủ đã nghĩ tiếp nhận bát canh , lại bị bàn tay to của hắn cầm chặt.

“Không, để cho ta giúp nàng.”

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn có chút tái nhợt của nàng, nhưng ít ra hiện tại cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nàng, hắn không khỏi cảm tạ trời xanh, làm cho nàng sống lại.

“Ta đã làm ọi người lo lắng hao tâm tổn sức.” tiếng nói nhẹ nhàng êm dịu mang đầy hàm ý áy náy.

Từ sau khi nàng tỉnh lại, Thu Vũ đã nói cho nàng chuyện đêm qua lao sư động chúng (*). Vì nàng, nhưng lại kinh động toàn phủ bởi vì nàng cầu phúc, nàng thật sự không biết nên như thế nào biểu đạt cảm tạ của chính mình .

(*lao sư động chúng: huy động quần chúng dốc sức làm việc)

“Đừng nói loại lời nói khách khí này. Nay nàng đã là thê tử của ta, nhị thiếu phu nhân của Đông Phương phủ, ta thực hiện hứa hẹn đối với nàng, cùng nắm tay nhau sống đến già.”

“Ngạo.....”

Tào Tử Vận cảm động hốc mắt phiếm hồng, ánh mắt nhìn thẳng con người đen thâm tình của hắn, ngực kích động cảm xúc thật lâu không tiêu tan.

Sau khi uy hoàn bát canh gà, Đông Phương Ngạo thân hình cao to ngồi xuống ở cạnh giường, hai tay gắt gao ôm nàng.

Hắn phải mượn từ động tác này, mới có thể trấn an đáy lòng bất an còn sót lại. Nghĩ đến đêm qua nàng ở trong lòng hắn hơi thở đã chặt đứt, đến nay nghĩ đến trong lòng vẫn còn sợ hãi, hai tay không khỏi càng ôm chặt thêm.

“Không thể tưởng được ta thật sự có thể sống lại, nhưng lại có thể với chàng thành thân, cùng chàng nắm tay sống đến già.”

Tào Tử Vận đến nay nghĩ đến vẫn cảm thấy như một giấc mộng thoáng qua, ông trời xác thực đãi nàng không tệ.

“Nói đến thành thân, nương tử, đêm qua chúng ta bỏ lỡ đêm động phòng hoa chúc, nàng nên bồi thường thê tử tốt cho ta mới được.” (NN: khó khó *cười phớ lớ*)

Con người đen hàm chứa tình dục dừng ở nàng; khi nhìn thấy bộ dáng nàng ngượng ngùng kiều mỹ, con người đen trở nên thâm trầm, bạc môi nóng rực áp xuống làn môi mềm mại của nàng, đồng thời đem thân mình mảnh khảnh của nàng ngã vào trên giường, theo thân hình to lớn đè lên trên thân thể tinh tế mềm mại của nàng, rèm sa mỏng hai bên giường được kéo xuống, trên giường kích tình chính thức triển khai.....

Sau khi Tào Tử Vận lại mở mắt ra, bên cạnh không có một bóng người. Chống thân mình toàn thân đau nhức ngồi dậy, đồng thời phát hiện trên cổ tay trái có đeo một vòng tay ngọc, vòng tay ngọc cẩn thận tinh xảo, trên ngọc thạch có khắc chữ nổi “Ngạo”. Vòng ngọc này cũng không xa lạ gì với nàng , ngược lại thật sự quen thuộc. Nhìn vòng ngọc được Đông Phương Ngạo đeo vào trên cổ tay, nàng khẽ thở dài, nhớ tới hai người mới vừa rồi kích tình, trên má nhanh chóng đỏ bừng .

Rèm sa mỏng đột nhiên bị nhắc lên, Tào Tử Vận kinh hô một tiếng, cuống quýt dùng chân gãi phủ kín thân mình trần trụi, mặt cười hồng như lửa, không dám nhìn về mặt trên của Thu Vũ .

“Tiểu thư, đã giúp người chuẩn bị tốt nước ấm để cho người tắm rửa, người muốn hay không trước đứng lên rửa mặt chải đầu một chút, có vẻ sẽ thoải mái hơn.”

Thu Vũ không khỏi phân trần kéo chăn gấm đang phủ lên người nàng ra, giúp nàng từ trên giường đứng lên. khi nhìn thấy trên da thịt trắng nõn đầy vết xanh tím, cùng bộ dáng trên mặt ngượng ngùng của nàng, nhin ý cười , không dám ở phía sau giều cợt nàng.

Tào Tử Vận nhìn thấy dục bồn sớm đã chuẩn bị tốt , lúc này còn tản ra hơi nóng, không khỏi mang theo tò mò hỏi:

“Người làm sao mà biết khi nào ta tỉnh lại?”

Thu Vũ giúp đỡ nàng ngồi vào trong dục bồn, một bên giúp nàng tẩy rửa phía sau lưng, một bên trả lời:

“Là cô gia công đạo. Hẳn sớm sai người đem dục bồn tiến vào, cũng phân phó muốn em thỉnh thoảng chú ý đến độ ấm của nước, chờ sau khi tiểu thư tỉnh lại, hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu.”

Tào Tử Vận động tác tẩy rửa một chút, lập tức mở miệng:

“Cô gia? Người nhưng thật ra sửa miệng sửa rất nhanh thôi!”

Nghe ra tiểu thư nói lời trêu chọc, Thu Vũ cũng tự cười đến thoải mái. Nàng chờ gọi một tiếng cô gia này, nhưng là chờ đã lâu, cuối cùng cũng làm cho nàng đợi được, nàng đương nhiên cao hứng a.

Có lẽ là thân thể quá mệt mỏi, ngâm ở trong nước ấm, làm nàng tẩy rửa, lại có chút buồn ngủ.

Lúc này, một thân hình cao to đi vào trong phòng trong, Thu Vũ đang chuẩn bị mở miệng gọi, sau khi thấy hần mau từng bước ngăn lại, vội vàng cầm miệng, cũng làm theo ý của hần bảo nàng im lặng rồi đi

Đông Phương Ngạo bước vào trong phòng trong, nhìn thấy mỹ nhân tắm rửa đang buồn ngủ dựa mình vào thành dục bồn, con người đen nóng cháy dừng ở trên hai gò má đỏ ửng vì nước ấm của nàng, trên một thân trắng như tuyết mềm mại nhẵn như ngọc là những dấu hôn của hần lưu lại, khóe môi nhếch lên một chút tà tứ, không tiếng động hướng nàng đến gần.

Cầm lấy khăn mềm sạch sẽ đặt ở bình phong, đồng thời triển khai, cũng đem người ở trong dục bồn nhanh chóng bế lên, động tác hành văn liền mạch lưu loát, đem nàng ôm lấy, bước nhanh hướng giường mà đi.

“Chàng..... Chàng làm cái gì.....”

Thân mình đột nhiên bị ôm lấy bay lên không, tất nhiên là làm Tào Tử Vận nguyên bản đang mơ màng bình tĩnh, trừng mâu hơi kinh hoảng, kinh ngạc khi lúc này thấy đến hần, nhưng lại là ở khi nàng đang tắm rửa thân mình, chỉ có một tấm khăn mềm bao lấy toàn thân, bị hần ôm vào trong ngực.

“Đừng sợ, chúng ta đã là danh phù kỳ thực vợ chồng (*), nàng phải tập thói quen ta đụng chạm mới được.”

(*danh phù kỳ thực vợ chồng : đã là vợ chồng thật sự, có quan hệ da thịt chi thân [cảm ơn mama Chuê về cái câu này *cười gian*])

Đem nàng ôm về hướng giường, đồng thời khi ngồi xuống, làm cho nàng ngồi ở trên đùi hần, hai tay vẫn là gắt gao ôm trụ nàng, con người đen nóng rực ở trên mặt nàng đi tuần tra, dường như là phải nhìn kỹ nàng mới được.

“Vì sao nhìn ta như vậy ?”

Bị hần thân mật ôm chặt, hơn nữa trong con người đen nhìn nàng phảng phất phải thiêu đốt nàng mới cam lòng, làm hại nàng ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mắt hần

“Nàng cũng biết là khi nàng ở trong lòng ta tất thử, lòng ta đau muốn chết, suýt nữa phát cuồng. Ta hận chính mình cứu không được nàng, trơ mắt nhìn nàng bị ngư đầu mã diện mang đi. Hiện tại có thể ôm nàng chân thật như vậy, thật sự rất đáng quý, đối với ta mà nói thật sự có nhiều trân quý! Làm cho chúng ta cùng nhau quý trọng lẫn nhau, quý trọng giây phút ở bên nhau, chúng ta rất cực có thể cùng nhau sống đến đầu bạc răng long, được không?”

Hồi tưởng lại tình cảnh đêm qua, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, hai tay bất giác nhanh ôm chặt lấy nàng, không lưu một tia khe hở, hận không thể đem nàng nhập hẳn vào trong xương máu, như vậy hắn sẽ không lại mất đi nàng nữa.

Tào Tử Vận từ trong lời nói của hắn cảm nhận được hắn lúc ấy tâm tình bi thương và thống khổ đến như thế nào, một lòng cũng cảm thấy đau, hai tay chủ động ôm cổ hắn, tròng mâu rưng rưng nhìn con người đen ôn nhu của hắn, đáy lòng vốn có một mối, đã ở lúc này tan thành mây khói, chỉ còn lại có đối với hắn tràn đầy thâm tình.

“Kỳ thật khi ta học máu hôn mê, ta đã rơi vào một giấc mộng thực đáng sợ. Trong mộng, ta bị ngư đầu mã diện cấp mang đi, giống như ở trong đó ta nghe được tiếng hô bi thương của chàng, nhưng là không thể quay đầu lại được; Ngay tại khi ta sắp bị mang ra khỏi Đông Phương phủ, đột nhiên, từ trong phương hướng phủ tây bắc bắn ra một đạo kim quang, tiếp theo liền xuất hiện một lão nhân gia đầu bạc, tay cầm phát trần, mặt mũi hiền lành, hắn chặn đường đi của ngư đầu mã diện, đối với ta nói, mọi người đáng vớ tiêu tụy khẩn cầu cảm động trời xanh, ông trời niệm tình Đông Phương phủ là thế gia tích nhân làm việc thiện, phúc trạch thâm hậu, ngoại lệ vòng khai một mặt (*), làm cho ta miễn trừ cái chết, có thể tục mệnh sống sót. Nhưng từ nay về sau, ta sẽ bị mất đi dị năng biết trước tai họa, cũng liền không thể lại tiết lộ thiên cơ. Lão nhân gia nói vừa xong, chỉ thấy hắn phát trần giương lên, ta liền tỉnh táo lại.”

(*vòng khai một mặt :làm đổi vận mệnh một lần)

Nhớ tới giấc mộng ly kỳ quỷ dị này, đáy lòng vẫn cảm thấy sợ hãi, mệnh này của nàng thật là ở dưới sự phù hộ của Đông Phương phủ, mới có thể quay trở về.

“Hương Tây bắc .....” Đông Phương Ngạo khiếp sợ trợn to con ngươi đen. “Đó là từ đường nơi thờ phụng bài vị của liệt tổ liệt tông.”

Tào Tử Vận nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc, nói như vậy, lão nhân gia kia.....

“Đừng nghĩ nhiều nữa. Nàng có thể sống được, nên cảm tạ rất nhiều người, bất quá tất cả đều để sau tới nay hãy nói. Hiện tại trọng yếu nhất là, nàng phụ trách trấn an ta, vì nàng đến bây giờ trong lòng ta vẫn còn sợ hãi.”

Lời của hắn làm cho nàng không hiểu ra sao, thẳng đến nhìn thấy con ngươi đen chớp động tình dục của hắn, thế này mới hiểu được. (NN: *ec ẹc* chị vừa thoát chết, sức đâu mà ca hành ghê thế, Ngạo ca *liếc xéo * ,NN *lùi về sau cánh gà* *che quạt nhìn trộm*)

Phần môi nhanh chóng bị bạc môi nóng bỏng như lửa của hắn phủ lên, khăn bông mềm mại trên người bị xả xuống, hai người song song ngã vào giường. Nàng ngượng ngùng nhắm chặt hai mắt, nghe thấy tiếng cười trầm thấp của hắn, hai bàn tay thô dày ở trên thân thể trắng như tuyết, nhả nhụi mềm mại của nàng châm nhiệt tình, khi nàng ý loạn tình mê, chính tai nghe được hắn một tiếng lại một tiếng yêu bao hàm tình ý, làm nàng cảm động hôn lại hắn, cũng đối với hắn biểu đạt tình yêu của chính mình.

Hai người trong nháy mắt bị kích tình dẫn bạo, yêu kiều tiếng ngâm khê, thiêu đốt cả một đêm.

Trời đã sáng, Tào Tử Vận sau khi ở từ đường bái tế liệt tổ liệt tông Đông Phương gia, liền cùng Đông Phương Ngạo trở về Liễu Nguyệt thôn. Chặng qua trước khi quay về Liễu Nguyệt thôn, hai người quyết định đi đến một chỗ trước.

Xe ngựa dừng ở trước một gian nhà tiêu điều cũ kỹ, sau khi Tào Tử Vận được Đông Phương Ngạo đỡ xuống xe ngựa; Còn chưa gõ cửa, hai cánh cửa loang lỗ chủ động mở ra, đi ra một thân ảnh nhỏ nhắn sôi nổi

“Tào tỷ tỷ mau vào đi, bà bà nói tỷ hôm nay nhất định sẽ đến, quả nhiên đúng vậy!”

Hai người đi theo Đậu Đậu tiến vào phòng trong, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân ảnh ngồi ở trên chiếc ghế cũ kỹ, làm như đã chờ hồi lâu.

“Tử Vận, người tới, còn có nhị thiếu gia.”

Bà cốt vui vẻ kêu to, ánh mắt già nua liếc nhìn Đông Phương Ngạo bên cạnh nàng, trên mặt thủy chung lộ vẻ tươi cười.

“Bà cốt, ta là đến cảm ơn ngài.”

Tào Tử Vận đi lên trước mặt bà cốt, người cúi xuống, hai tay chủ động cầm tay của bà cốt .

“Nha đầu ngốc, không cần cảm tạ ta, đây chính là thiện nhân thiện quả (*), đây là chính người sửa phúc, đương nhiên còn có hữu duyên của người cùng Đông Phương phủ, nếu không ta cũng không còn cách nào khác cứu người.”

(*thiện nhân thiện quả : người tốt sẽ được báo đáp xứng đáng,giống như câu ác giả ác báo,thiện giả thiện báo của ta ý)

Tất cả đều là duyên; Nếu không có hữu duyên của nàng cùng Đông Phương Ngạo , nghĩ muốn cứu nàng thật đúng là không dễ dàng, bất quá quan trọng nhất cũng chính là nàng lòng lúc nào cũng mang ý niệm thiện lương, mới có thể cứu chính mình một mạng.

“Nếu không có lão nhân gia chỉ điểm, chúng ta cũng không có cách gì để cứu Tử Vận. Cảm ơn ngài, bà cốt.”

Đông Phương Ngạo thành tâm nói lời cảm tạ.

Bà cốt cười ha ha, ánh mắt già nua tràn ngập cơ trí nhìn chăm chú vào Đông Phương Ngạo.

“Nhị thiếu gia nói quá lời, ta mới nên cảm tạ Đông Phương phủ nhiều năm qua như vậy đã giúp đỡ chúng ta . So với ân tình của Đông Phương phủ, việc này cũng chẳng so là gì , tin tưởng đây cũng là tiếng lòng của tất cả mọi người chịu ơn cứu giúp của Đông Phương phủ, nếu không lại như thế nào có thể thuận lợi có được vạn ngôn thư, cảm động trời xanh.”

Đông Phương Ngạo cười đáp lại, vẫn chưa đáp lời, đáy lòng càng thêm cảm tạ. tổ huấn của Đông Phương phủ — làm việc thiện trợ nhân; Trước kia chỉ biết là thừa hành tổ huấn mà làm, thẳng đến giờ phút này, trái lại đã được những người này giúp, thế này mới hiểu được, chịu nhân ân trạch tâm tình.(*)

(*chịu nhân ân trạch tâm tình: người chịu ơn chắc chắn sẽ dốc sức đền ơn)

Sau khi cùng bà cốt nói chuyện phiếm , hai người liền xuất phát chạy tới Liễu Nguyệt thôn.

Trong xe, Tào Tử Vận rúc vào trong lòng Đông Phương Ngạo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu tràn đầy hạnh phúc.

“Ngạo, có việc này chàng sẽ không lại trách ta thích xen vào việc của người khác chứ?”

Đông Phương Ngạo nhún mày, phòng bị nhìn kiều thê trong lòng.

“Kia cũng phải xem chuyện đó có nằm trong khả năng của nàng không đã.”

“Như vậy chuyện này, ta tuyệt đối là làm theo khả năng, chàng....Sẽ đáp ứng đi?” Nàng thật cẩn thận hỏi.

Đông Phương Ngạo cảm thấy giữa trán co rút đau đớn, có chút nhận mệnh mở miệng:

“Nàng lại muốn quản nhiều nhân sự sao?”

“Ta tính làm cho bà cốt cùng Đậu Đậu đến ở trong Đông Phương phủ, bởi vì ta lo lắng bọn họ một già một trẻ, vạn nhất.....”

“Ta biết, theo ý nàng đi.”

Đông Phương Ngạo cắt ngang lời của nàng, nhìn thấy trên mặt nàng vui vẻ tươi cười, cũng chỉ có thể thở dài mà chống đỡ.

Có thể đoán được sau này, Tử Vận cùng đại tẩu hai người nữ nhân thích chõ mũi vào chuyện người khác, lại sẽ khiến cho bao nhiêu chuyện phiền toái.

Xem ra hần sắp bước theo con đường của đại ca; Bất quá, hần cùng đại ca giống nhau vui vẻ chịu đựng.

Ai kêu bọn họ hai huynh đệ đều giống nhau yêu duy nhất nữ nhân thích chõ mũi vào chuyện của người khác

Ai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-gia-vi-hon-the>